

Men's World

Contents

Men's World	1
1. Chương 1: Cãi Nhau	2
2. Chương 2: Đi Công Tác	5
3. Chương 3: Nói Dối	8
4. Chương 4: Phiền Nao	12
5. Chương 5: Sở Thích	15
6. Chương 6: Tình Dịch	19
7. Chương 7: Gọi Cầm	25
8. Chương 8: Phim Kinh Dị	28
9. Chương 9: Ăn Khuya	31
10. Chương 10: Môi Tình Đầu	34
11. Chương 11: Hương Vị	38
12. Chương 12: Tuần Trăng Mật	42
13. Chương 13: Ai Dâm Hơn Ai	45
14. Chương 14: Say Rượu	48
15. Chương 15: Thư Tình	52
16. Chương 16: Sinh Nhật	56
17. Chương 17: Bóng Đèn	58
18. Chương 18: Háo Sắc	62
19. Chương 19: (chính Văn Hoàn)	67

Men's World

Giới thiệu

Sau giờ ăn trưa, ánh mặt trời ấm áp cũng không quá chói sáng lắm, vừa ngồi trên ghế dựa ở ban công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mens-world>

1. Chương 1: Cải Nhau

31 thụ 1 công

“A Lực, cho ta một ly Nikolaschika”.Nhàn nhả thoải mái ngồi trước quầy bar, liếc mắt nhìn hai người ngồi ở một bên.

“Ồ, không phải người ngại phiền phức không thích uống loại này sao?” Nói là nói như vậy, nhưng gã Bartender (người pha chế) đẹp trai vẫn đưa cho ta một ly.

“Bỗng nhiên muốn uống”. Cầm lấy miếng chanh bọc đường trên ly rượu, đưa tới bên miệng, cắn một miếng, đợi trong miệng tràn ngập hương vị vừa ngọt vừa chua, lại một hơi uống hết Brandy trong ly. Đây là một loại cocktail được điều chế trong miệng. Trước kia ngại phiền không uống, nhưng ngẫu nhiên uống một lần cũng không tệ lắm.

“Các người cãi nhau?”A Lực vươn lại đây về mặt như kẻ trộm mà ở bên tai ta nhỏ giọng nói:“ Nam hài tử kia còn không quá hai mươi đi, trẻ hơn người rồi, bộ dáng cũng khá thanh tú đấy, nguy cơ lớn a, ha ha”

“Nguy cơ cái rắm!” Ta trừng mắt nhìn một cái:“ Tiểu tử kia so được với ta sao?”

Nghiêng đầu nhìn thẳng nhóc lẳng lơ kia ghé vào trong lòng ngực nam nhân của ta.

“Nếu nói tư sắc đương nhiên không ai so được với người” Về mặt mị mị chăm chú nhìn ta rồi lại nói:“ Nhưng mà người chưa từng nghe qua tuổi trẻ chính là vốn liếng sao không?”

“Tiểu tử người có yên hay không! Ta thật sự già như vậy sao?” Ta cũng chỉ mới có hai mươi sáu mà thôi, ngay cả thời kỳ hoàng kim của nam nhân cũng còn chưa tới đâu!

“Ta cũng không nói người già, ta chỉ nói người ta trẻ hơn người mà thôi” Vô tội mà nhún nhún vai, tiếp tục quay đi phổi rượu.

“Tiểu tử người ít chọc giận ta!” Nheo lại mắt, lườm hắn.

“Hắc hắc, ta nào dám a. Chỉ là lâu rồi không thấy người phát uy, rất hoài niệm mà thôi”

“Hừ, ta già rồi, có uy cũng phát không nổi, thực có lỗi đã khiến người thất vọng ” Nhẹ nhàng đặt tay lên mặt bàn, lơ đãng liếc nhìn sang bên phải. Con mẹ nó! Đồ lẳng lơ người dám sờ loạn?!

“Này, nếu người không hành động, bọn họ sẽ đi ra ngoài thuê phòng đấy” Gã bartender đáng đánh mở miệng châm chọc.

“Vậy thì hãy để chúng ta mời bọn họ uống một ly đi” Tay không tự giác nắm chặt lấy chiếc ly.

“Được a, uống cái gì?”

“Slow comfortable screw up against the wall” (theo tiếng trung thì hẳn nghĩa là tính cơ khát đi)

“Ha ha.....Yes sir!” Cười to một tiếng, lại bắt đầu ra sức phổi rượu.

Ta thề là ta không muốn đầu hàng nhanh như vậy đâu. Nhưng mà nhìn tới thằng nhóc lẳng lơ kia thể nhưng dám sờ “nơi ấy” của hắn, thân thể liền tự động mà bước đi hướng tới bên đó.

“Mời ta uống rượu? Là ai?”

“Là ta” Nhìn về phía thằng nhóc lẳng lơ, khẽ cười.

Thằng nhóc nhìn thấy ta mắt sáng rực lên, nhưng sau lại có vẻ rất tiếc nói:“ Thật ngại quá, ta đã có bạn”

“Phải không? Nhưng mà ta cũng không ngại mọi người cùng chơi” Cười nhìn kẻ ngồi bên cạnh vẫn đang chăm chú uống rượu.

“Ách?” Thằng nhóc dường như có chút giật mình:“ Thực xin lỗi, ta không thích thế”

“Vậy thật đáng tiếc” Ta có chút tiếc nuối nói:“ Thế thì chỉ có thể phiền người đi đi”

“Người nói cái gì?” Về mặt thằng nhóc đầy nghi hoặc.

Ta kiên nhẫn giải thích: “Người đã không thích chơi cùng nhau, vậy thì để hai người chúng ta chơi a”. Khoác tay lên bả vai người ngồi cạnh: “Người liền uống ly rượu này giải khát đi”

“Người là muốn tới quấy rối?” Thằng nhóc cũng không ngốc.

“Sao lại có thể nói là quấy rối nào? Ta nghĩ bạn người có lẽ sẽ đồng ý với ý kiến của ta”. Nói xong lại hướng bên cạnh nhích lại gần, cánh tay từ đằng sau luồn vào bên trong chiếc áo sơ mi đen nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thấy hân hỷ run lên. Ta cười càng thêm sáng lạn.

“Diễn, chúng ta đi thôi” Thằng nhóc đưa tay muốn kéo người ngồi bên cạnh ta.

Một hồi lâu, nam nhân buồn bực ngồi uống rượu rót cục mả miệng: “Người tránh ra.”

“Có nghe thấy không, bảo người đi a”. Bộ dáng vênh vác hung hăng.

“Được thôi, một khi đã như vậy sẽ không quấy rối”. Không để ý nhún nhún vai, ta rút tay về từ trong áo sơ mi. Trước khi đi còn dùng móng tay từ trên lưng nhẹ vuốt xuống, khiến cho hân hỷ run .

Vừa lòng mà trở về, vừa lòng thấy còn chưa đi đã bị người nắm chặt cổ tay.

“Ta là bảo người đi” Lời nói lạnh lẽo vô tình từ miệng nam nhân trong tay vẫn cầm ly rượu phát ra.

“Người nói cái gì?! Thạch Diễn, người đây là ý tứ gì?!” Thanh niên đứng là nóng tính, động một tí liền gào to lên.

“Cậu bé, người còn không nhìn ra sao? Người ta vốn chính là một đôi, người mau đi đi” A Lực bỗng nhiên nhô đầu ra nói.

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử người mới tới. Nơi này ai mà không biết hai người bọn họ là một đôi nha, nếu không người cho là với diện mạo của hân, tại sao lại không có ai tới gần?” Một nam tử cười rất thoải mái, khoác vai ta từ phía sau.

“Đúng vậy, Huyền chính là người yêu trong mộng của chúng ta, nếu không phải vì đối thủ là Thạch Diễn, chúng ta làm sao lại dễ dàng dừng tay?” Những người xung quanh bắt đầu ồn ào.

“Tiểu đệ đệ, đến ca ca bên này đi, tuy rằng ca ca ta không đẹp trai bằng Thạch Diễn nhưng bộ dạng cũng không đến nỗi nào, thế nào, đêm nay đi cùng ca ca đi”

“Ta không tên tiểu đệ đệ, ta là Lê Nguyên”

Thằng bé da mặt cũng mỏng, nói xong đỏ mặt đứng lên.

“Nga, là Tiểu Nguyên a, đến đến đến, đến các ca ca bên này”

Lê Nguyên nhìn nhìn chúng ta, cũng rất thoải mái đi hướng mấy nam nhân gọi hân.

“Ngụy Hoàn, buông tay người ra”. Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cánh tay trên vai ta.

“Sách sách sách (chép miệng), thật sự là một nam nhân keo kiệt, Huyền người như thế nào chịu nổi a!” Nói là nói như vậy, nhưng vẫn thả tay xuống dưới.

“Đúng vậy, ta cũng chịu không nổi”. Quệt miệng, vươn tay quàng lên cổ Ngụy Hoàn: “Mặc kệ hân, ta với người vui vui, thế nào?”

Ngụy Hoàn nhanh như điện kéo xuống tay ta: “Người cũng đừng hại ta, ta còn không muốn chết nhanh như vậy”. Tránh qua một bên như muốn trốn.

“Chẳng giống nam nhân!” Ta rửa thắm.

“Ha ha, ta có giống nam nhân hay không chỉ cần Tiểu Cát nhà ta biết là tốt rồi, không phiền người quan tâm”. Cùng với tiếng cười vang, xa xa bay tới một câu.

“Chán chết, về nhà” Vặn vặn cổ, thật tự nhiên bước về phía trước.

“Về nhà ai?” Thanh âm trầm thấp từ bên cạnh truyền đến.

“Đương nhiên là nhà ta, chẳng lẽ lại quay về nhà người?” Ta lạnh lùng nói.

“Nhưng hôm nay ta mới mua một chiếc giường mới, có muốn đi xem thử không?”

Nghe vậy ta thiếu chút nữa trượt chân, dừng bước, quay đầu nhìn hân: “Người muốn ta tới nhà người cứ việc nói thẳng, đừng có lấy cớ”

“Được rồi, ta muốn người tới nhà ta”

“Người mua giường lớn như vậy làm gì? Cái cũ không phải còn rất tốt sao?”. Ta nhảy nhót trên chiếc giường mới của hân, độ mềm mại và lực đàn hồi rất tốt chẳng qua kích thích hơn quá lớn.

“Ta biết yêu cầu của người đối với giường rất cao, vừa lúc hôm nay đi ngang qua, thấy từ Italy vừa nhập về liền mua” Cởi áo, rút thắt lưng. (o_o)

“Người muốn làm gì?” Ta nhìn cơ ngực và cơ bụng trần trụi của hân mà lòng cảm thấy ngứa ngứa.

“Những lời này nói mãi không chán sao?” Ung dung kéo quần xuống lộ ra đôi chân thon dài.

“Nhưng mà chúng ta đã chia tay” Ta nuốt nuốt nước miếng, kiên trì nói.

“Vậy người vừa rồi chạy tới quyến rũ ta làm gì?” Hân toàn thân đã muốn trần trụi đi đến dồn ép ta.

“Quyến rũ người?! Là người tự mơ mộng hão huyền đi!” Hai mắt lưu luyến trên cơ thể trần trụi vừa hoàn mỹ vừa khêu gợi của hân.

“Nga? Thì ra là ta hiểu sai, vậy ta vẫn là đi tìm tên tiểu tử vừa rồi đi”. Thế nhưng liền xoay người đi nhặt quần áo.

“Tốt! Đây mới là chủ ý của người đi! Vừa rồi còn để cho hân sờ nơi đó của người! Người là hỗn đản không giữ trinh tiết!” Ta rống giận.

“Người đang ghen sao?” Xoay người lại cười tủm tỉm.

“Cái rắm mẹ nhà người! Ta mà ăn dấm chua của người?! Ta thao” (chỗ này bạn í chữ tục, ta để nguyên qt cho lịch sự). Nắm cái gối đầu ném vào hân.

Hân đón lấy cười đến càng vui vẻ: “Khi mà người khẩu thị tâm phi người sẽ phát giận”

“Người là đồ lợn chết! Đi ôm người khác đi!” Ta nắm gối đầu lại ném.

“Nếu ta thực sự đi, người lại không đi tự tử?” Hân vứt gối đầu xuống đi tới kéo ta.

“Thối lắm! Ta mà vì người đi tự tử? Kiếp sau đi! Cùng lắm thì thiến người!” Bởi vì ta ngồi trên giường, hân tới gần, ta vừa vặn cùng cái kia của hân đối diện: “Ta nói cho người! Chúng ta chia tay! Thứ này của người ít vĩnh viễn thôi!”. Ta vung tay chuẩn bị đánh xuống lão Nhị đang đứng thẳng của hân. (O_O)”

“Người đúng thật là không thể nói lý” Hân bắt lấy cánh tay đang vung vẩy của ta: “Vừa muốn chia tay với ta lại không cho ta chạm vào người khác, còn muốn thiến ta, chúng ta không có mối thù lớn như vậy đi”

“Sao lại không có? Trưa nay lúc ăn cơm người dĩ nhiên mặc kệ ta mà cùng con hồ ly tinh ăn vận lộng lẫy kia đi rồi! Ta gọi người người cũng không về! Buổi tối còn dụ dỗ thằng nhóc lẳng lơ đó! Còn cho hân sờ soạng toàn thân trên dưới đầy đủ! Nếu ta không lại gần các người chắc phải đi thuê phòng rồi đi!” Ta gào lên với tên hỗn đản phải chém ngàn đao đang đè trên người ta.

“Ta nói, nữ nhân kia là khách hàng của ta, người gọi điện cho ta ta đang họp không thể quay về, thằng nhóc vừa rồi là chính hân chạy tới, cũng chỉ hân huyền vài câu thôi. Còn nữa ta cũng không cho hân sờ loạn!” Nói xong hướng ta hôn xuống.

Sau đó tên dê tiện vô sỉ này liền sử dụng kỹ xảo đầy mình, khiến cho ta không còn cơ hội mở miệng. Lại một lúc sau, ta liền cảm thấy được chiếc giường mới nhập từ Italy về này thật đúng là không tồi.....

2. Chương 2: Đi Công Tác

32 thụ 1 công

“Tuần tới ta phải đi New York công tác”. Hơi thở ảm áp nhẹ phả bên tai.

“Bao lâu?” Ta tựa vào trong ***g ngực hấn xem TV. Sớm đã quen, làm Marketing đi công tác là chuyện cơm bữa.

“Chắc khoảng gần một tháng”.

“Nga, sớm một chút trở về”. Ta trả lời. Mắt vẫn chăm chú vào bộ phim truyền hình Đa giác tình yêu.

“Sao người phản ứng như vậy a? Lúc ban đầu ta phải đi công tác người dường như bị đánh mất hồn vậy. Bây giờ cho dù là quen rồi, ít nhất cũng nên thể hiện một chút lưu luyến không rời thôi!” Người đằng sau không vừa lòng mà ghì chặt thắt lưng của ta.

“Được rồi, ta rất lưu luyến người a

~~”. Đáp một câu, lại tiếp tục dán mắt vào nam diễn viên si tình.

“Người, cái tên này, có lẽ cũng không cần rõ ràng như vậy”. Hơi thở âm trầm tối tăm từ đằng sau truyền đến.

“Vậy người muốn thế nào? Ôm người khóc lóc một hồi, van xin người đừng đi?” Thừa lúc thời gian quảng cáo, ta lại đáp một câu.

“...Người tới tiễn ta!” Cả khuôn mặt chôn ở bả vai ta cọ xát không ngừng.

“Tuần sau người đi hôm nào?” Ta nắm lấy cánh tay quần ở bên hông.

“Thứ ba”.

“Ta phải đi làm”.

“Xin nghỉ”.

“Cút! Người phải làm việc ta không cần làm việc sao!” Vỗ xuống cánh tay ghì đến ta sắp chết ngạt.

“Người nghỉ làm, ta nuôi người”.

“Thối lắm! Ta cũng không phải là ăn bám. Huống chi tiền lương của hai chúng ta xấp xỉ, vì sao ta phải để người nuôi?” A, TV bắt đầu rồi.

“...Người thực sự không tới tiễn ta?” Giọng nói chuyển sang đáng thương hề hề.

“Không tiễn”. Nữ nhân này cũng quá ngu dốt đi, bị lừa ba lần còn chưa đủ sao!

“Không tiễn phải không, được, đi ngủ!” Vươn tay đoạt lấy điều khiển trong tay ta tắt luôn TV.

“Thần kinh! Ngày mai là cuối tuần, ngủ sớm như vậy làm gì?” Ta giơ tay muốn đoạt lại điều khiển, lại bị hấn tránh đi.

“Ngày mai có việc, đi ngủ sớm một chút!” Ném điều khiển đi hấn cúi xuống ôm lấy ta bế đi hướng phòng ngủ.

“Ngày mai có cái rắc việc a! Ta còn chưa xem hết đâu!” Ta giãy dụa.

“Ba cái phim truyền hình có cái gì hay a! Bộ dáng nam diễn viên còn không đẹp bằng ta đâu!” Ngang ngược đem ta bế lên giường, vươn chân gác lên bụng ta, khiến ta không thể động đậy.

“Con mẹ nó, người phát sốt sao?!” Ta khó khăn mới giơ được chân lên đá cho hấn một phát.

“Ngoan, ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm mà”. Giống như lừa trẻ con nhẹ nhàng vỗ ta.

“Ngủ cái đầu người! Sớm như vậy ai mà ngủ được a!” Trong bóng tối ta trợn mắt nhìn hấn.

“Ngủ không được? Ha ha , ta hiểu ý người...” Nói xong trong bóng đêm hắc vô cùng chính xác hôn lên môi ta.

“Huyền, dậy thôi”. Có người không ngừng gọi ta.

“Cút ngay!” Trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

“Nếu người không dậy, ta sẽ khiến ngày mai người không thể đi làm!” Uy hiếp rất có tác dụng.

“Rốt cuộc là người muốn cái gì hả!” Ta gào lên, nhưng mắt vẫn nhắm.

“Chúng ta tới sân bay”. Hắc bắt đầu vội vàng mặc quần áo giúp ta, vừa đẩy vừa ôm đưa ta dẫn vào phòng tắm.

Chờ tới khi tinh thần ta hoàn toàn tỉnh táo lại thì cơ thể đã ngồi trên xe chuẩn bị đi sân bay.

“Đi sân bay làm gì? Đón bạn bè của người?” Vuốt vài lọn tóc bị gió thổi loạn, hỏi người đang lái xe.

“Không phải. Nếu ngày kia người không thể tiễn ta, vậy người liền coi hôm nay giống như ngày kia ở sân bay tiễn ta đi.”

Ta há to miệng, nhìn người ngồi sau vô-lăng bằng ánh mắt không thể tin.

“Người phát sốt thật rồi sao?” Vừa mới sáng ra nổi điên cái quái gì!

“Ta chỉ là muốn cảm nhận lại cái cảm giác trước kia người lưu luyến không rời tiễn ta lên máy bay mà thôi!”

“Cảm nhận cái đầu người! Quay xe về, đi ngủ!” Nếu không phải hắc đang lái xe ta thật sự đã đánh hắc.

“Cũng sắp tới rồi mà!” Hắc đạp chân ga phóng đi hướng sân bay, ai không biết còn tưởng bọn ta thật sự đang vội vàng muốn lên máy bay.

“Được rồi, ta chỉ tiễn tới đây, phía sau là cửa vào, người đi đi thôi”. Ta xoa xoa mắt nói lời thoái.

“Người nghiêm túc một chút có được không”. Hắc chịu không nổi nói.

“Người còn muốn thế nào, chẳng lẽ phải hôn tạm biệt?” Tuy rằng buổi sáng lưu luyến người đi lại không nhiều, nhưng cũng không phải ít a.

“Ít ra cũng phải giống lần đầu tiên nói vài câu người sẽ nhớ ta như vậy”. Hắc chăm chú nói.

“Được rồi, được rồi...”. Ta cố gắng nhớ lại mình đã nói những gì trong lần đầu tiên tiễn hắc.

Nhìn bộ dạng chăm chú lắng nghe của hắc, ta khụ hai tiếng bắt đầu: “Diễn, ở bên ngoài người phải chăm sóc chính mình thật tốt a! Công tác xong rồi trở về sớm một chút biết không! Ta sẽ rất nhớ người! OVER”

“Hết, hết rồi?” Hắc trừng mắt nhìn ta: “Vừa bắt đầu đã hết rồi?”

“Người còn muốn thế nào?!” Ta nghiêng rằng, xung quanh đã có vài người chú ý tới chúng ta, hai người đại nam nhân đứng tại chỗ này không biết đang làm cái gì!

“Người vẫn chưa nói yêu ta mà!” Ở một số phương diện hắc cố chấp vô cùng!

“Hảo hảo, ta yêu người, rất yêu rất yêu người! Người không ở bên ta sẽ nhớ người muốn chết! Được rồi a!” Ta mệt mỏi nói.

“Ân, Huyền, người cũng phải bảo trọng, một ngày ba bữa phải ăn đủ, không được mang công việc về nhà làm, nếu rất nhớ ta hay nhàm chán thì đi tìm bọn A Lực, Ngụy Hoàn chơi đi. Nhưng nếu có nam nhân lạ nào tới gần, người nhất định không cần để ý tới hắc, biết sao? Đương nhiên ta cũng sẽ vì người mà thủ thân như ngọc, không ở bên ngoài ăn vụng đâu. Người yên tâm đi!...” Lải nhải lẩm bẩm một đồng.

“Đi nhanh đi, đi nhanh đi”. Ta hướng hắc khua khua tay.

“Ta sẽ cố gắng trở về sớm nhất có thể!” Bắt đầu thề thốt hứa hẹn.

“Cút đi, cút đi”. Ta tiếp tục khua khua tay.

“Người phải ngoan ngoãn ở nhà chờ ta đây!” Cảnh thận từng tí một.

“Người đi chết đi cho ta!” Không nhịn được nữa, ta xoay người đi hướng lối ra.

“Huyền, đợi ta một chút!”

“Uy, người có cần như thế không. Sáng hôm nay mới đi, bây giờ người đã nhớ hẳn?”

“Buổi sáng dậy, ta nhìn tờ giấy hẩn lưu lại mới biết, hôm nay là kỉ niệm ba năm ngày chúng ta gặp mặt” Trách không được liên tiếp vài ngày điên điên khùng khùng, nhất quyết muốn ta đi tiễn hẩn.

“Hẩn còn đưa cho người cái gì? Có quà gì không a?” A Lực nhiều chuyện hỏi.

“Có a, tất cả đều chui vào bụng ta, một bữa sáng mà thôi”. Lắc lắc ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ.

“Thật không thể tưởng tượng nổi tên Thạch Diễm kia cũng có thể nấu cơm a!” Ngụy Hoàn đột nhiên chen vào.

“A Huyền thật hạnh phúc a!” Tiểu Cát hâm mộ cười ngọt ngào nói.

“Chẳng lẽ ta đối với người không tốt sao? Người không hạnh phúc?” Ngụy Hoàn thối mặt hỏi.

“Người đừng liên hệ lung tung được không?” Tiểu Cát đô đô miệng.

“Các người đều hạnh phúc rồi a! Chỉ có mình ta cô đơn! Đừng có khoe ra trước mặt ta!” A Lực độc thân rất bất mãn.

Ngụy Hoàn và Tiểu Cát nhìn nhau mỉm cười, còn ta, lại nhớ tới cái tên không biết đang làm gì kia.

Đi làm về đến nhà chợt nghe tiếng chuông điện thoại trong phòng, ta vội vàng mở cửa, nhảy lên sofa cầm lấy điện thoại.

“Uy?”

“Có nhớ ta không?” Thanh âm từ bên kia đại dương truyền đến.

“Nhiều chuyện! Người nhớ ta thì về sớm một chút đi”. Đi vào phòng tắm mở nước chuẩn bị.

“Người đang làm gì?” Có lẽ nghe được tiếng nước.

“Mệt chết đi, tắm rửa thả lỏng một chút”. Dùng cổ kẹp điện thoại, khó khăn lắm mới cởi được quần áo.

“Thật muốn tắm cùng người a!” Hẩn cảm thán.

“Người đang làm gì?” Bước vào bồn tắm, ta thư thích khẽ ngâm một tiếng.

“Please, người đừng phát ra thanh âm như thế được không? Mười phút sau ta phải đi gặp khách hàng, người muốn ta trễ giờ a!?”

“Ha ha, ngâm mình trong nước rất thoải mái a, ừ...ừ...ừ...” Ta đột nhiên nổi lên ý định chơi khăm hẩn.

“Uy uy uy! Người đừng trêu chọc ta!” Giọng nói đã hơi bất thường.

“Ta trêu chọc người cái gì, thực sự là rất thoải mái a, ngày hôm qua chúng ta còn tắm cùng nhau mà, người không phải cũng nói rất thoải mái? Quên rồi sao?” Bởi vì cứ tắm cứ tắm, tắm rồi lại “làm”.

“.....Thực sự không quên được bộ dáng quyến rũ của người khi ở trong nước.....” Sắp thành công rồi.

“Ha ha.....” Tiếp tục phát ra vài tiếng rên rỉ ám muội.

“Người đúng là đồ chết tiệt! Ta phải đi gặp khách hàng! Gác máy!” Điện thoại “Đô” một tiếng liền ngắt.

Trước khi gác máy còn loáng thoáng nghe được hẩn chửi thề một tiếng, hiển nhiên ta đã thành công. Buông điện thoại cười thật to, ta nằm trong bồn tắm mát xa, nhắm mắt lại tưởng tượng bộ dáng quần bách của hẩn. Hình như ta rất xấu xa, ha ha.

“Quản lý Lâu, đường dây số 1”.

“Đến đây.”

“Xin chào, ta là Lâu Huyền” Bận rộn lật hồ sơ.

“Ha ha, bên ta bây giờ là buổi tối, Huyền thân yêu”. Tiếng cười đầy ác ý từ bên kia đại dương truyền đến.

“Về sau người đến muộn sao?” Ta tò mò hỏi.

“Người còn muốn hỏi! Phải đổi quần áo còn tắm lại một lần người nói có muộn hay không?”

“Ha ha. Ta biết miệng lưỡi người trơn tru, chắc chắn có thể thu phục đám người nước ngoài kia”.

“Đó là chuyện đương nhiên. Chẳng qua, thân ái, nghe nói người có một cái hẹn đúng không?!”

“Người muốn làm gì”. Ta cảnh giác.

“Những lời này nói mãi không chán sao?” Hấn cười đều, nói câu chúng ta hay nói trước khi làm tình.

“Vô dụng thôi. Chẳng lẽ ta không biết gác máy sao?”

“Người sẽ không nhớ gác máy đâu”. Hấn cười hắc hắc.

“Người thử xem ta có không nhớ hay không”. Thông dong gác điện thoại, kiểm tra lại tư liệu trước khi họp. Muốn đấu với ta? Hừ.

“Uy, bên này.” Ta chen chúc trong đám người đón máy bay, vẫy tay hướng người vừa bước ra.

“Hô, mệt chết ta. Thật muốn về nhà nhanh nhanh tắm rửa một cái.”

“VẬY còn đợi cái gì”. Đem hành lý để vào thùng xe, ta đưa hấn về nhà. Đợi hấn tắm xong, chỉnh lại đồng hồ sau, ta mỉm cười tiếp nhận cái mà hấn gọi là trừng phạt...

3. Chương 3: Nói Dối

29 thụ 1 công

“Hey, Huyền, lâu rồi không gặp! Vẫn quyến rũ như vậy a!” Một nam nhân cao lớn, anh tuần đi lại gần quầy bar.

“Nghieu? Bận rộn như người cũng có thời gian tới?” Ta cười hỏi.

“Tối uống chén rượu buồn.” Người đến ngồi vào bên cạnh ta, “A Lực, cho ta một ly Martine”

“Làm sao vậy? Bộ đáng uể oải chẳng có tinh thần gì cả.” Đưa rượu qua, bản tính nhiều chuyện của A Lực lại trỗi dậy.

“Có thể làm cho hấn buồn rầu không phải chỉ có Tịch Minh sao?” Ta buồn cười nói.

“Ai, chỉ có Huyền hiểu ta. Hấn trách ta lừa hấn, đá ta ra khỏi nhà.” Đinh Nghiêu xụ mặt nói.

“Người lừa hấn cái gì?” Ta tò mò hỏi.

“Mấy ngày liên tục, ta cùng model ra ngoài ăn cơm, lại nói với hấn là đang công tác, sau đó hấn biết được, liền đem ta đuổi ra ngoài.”

“Cho người đáng đời!” A Lực hừ lạnh.

“Ta là designer cùng model ăn một bữa cơm cũng coi như trong phạm vi công việc a.” Đinh Nghiêu biện bạch.

“Vậy cũng cần liên tiếp vài ngày? Ta nghĩ người nhất định nói với hấn đang công tác trong phòng làm việc, chẳng lẽ các người ăn cơm trong đó chắc?” A Lực không tin, liếc mắt.

Sự thật được phơi bày, Đinh Nghiêu trợn mắt vừa định mở miệng nói lại bị ta cắt ngang: “A Lực, người đừng hung hăng như vậy a. Người chưa từng nghe qua một câu sao? ‘Telling lie is a fault in a boy, an art in a lover, an accomplishment in a bachelor, and second-nature in a married man’” Ta pha trò. (nói dối là sai lầm của một chàng trai, là nghệ thuật của tình nhân, là kỹ năng của một người đàn ông độc thân và là bản năng thứ hai của một nam nhân đã kết hôn).

Vừa nghe vậy Đinh Nghiêu cười hì hì nói: “Nói như vậy người cũng từng lừa gạt Thạch Diễm nhà người?”

“Liên quan rắm gì tới người!” Ta lườm hấn một cái.

“Người lừa ta cái gì? Thân ái.” Phía sau truyền đến một giọng nam âm trầm, “Ta vừa đi WC trở về liền nghe thấy có người nói người gạt ta?”

“Đừng nghe hấn nói lung tung! Hấn với người yêu cãi nhau liền muốn châm ngòi chúng ta.” Kéo hấn ngồi xuống, ta lại lườm Đinh Nghiêu.

“Đúng vậy, đúng vậy, ta bây giờ xem không vừa mắt nhất chính là người khác hạnh phúc, các người cũng đừng ở trước mặt ta buồn nôn a!” Đinh Nghiêu nháy mắt với ta, ý muốn nói buông tha ta lần này.

Khóe mắt ta liếc qua, ánh mắt sáng lên, nói nhỏ với Đinh Nghiêu: “Này, Tịch Minh đến đây, nói vài lời hay đi.” Ta cũng không thiếu nợ người.

Đinh Nghiêu lập tức chuyển sang bộ dáng đau khổ, trút rượu, lớn tiếng nói: “Ai, dạo này có show diễn nên khá bận rộn, ta lừa hấn chẳng qua là không muốn hấn suy nghĩ thôi! Lòng ta bị hấn chiếm lấy trọn vẹn, từ lâu chưa không được bất kỳ thứ gì khác, làm sao có thể đi ra ngoài lêu lổng a?! Yêu hấn, thương hấn còn không đủ! Các người thử nói xem, ta làm sao có thể làm chuyện có lỗi với hấn?!”

Nhìn hấn giả bộ bộ dáng nam diễn viên bị thương đến muốn khóc trong tiểu thuyết tình cảm ta thật sự rất muốn cười.

Sau đó càng nói càng thái quá, khi nghe hấn nói đến: “Thương Sơn vi chứng, Nhĩ Hải vi bằng(*), tình yêu của ta đối với hấn trời đất thấu hiểu! Hấn là trời ta là đất, trời là vung, đất là đáy, có vung có đáy mới là trọn vẹn, sao ta có thể tách lìa hấn được?!”

Cuối cùng ta nhịn không được, xoay người ôm lấy Thạch Diễm, ghé vào trên vai hấn cười.

Thạch Diễm phối hợp ôm lấy thân hình đang run rẩy của ta, vỗ nhẹ lưng ta nhịn cười nói: “Huyền, người cảm động mà khóc sao? Ngoan, đừng khóc.”

Ta chỉ có thể thở phò phò nói: “Ta thật sự là quá cảm động!”

“Các người đang diễn cái gì a?” Thanh âm lạnh lùng vang lên ở bên tai chúng ta.

“Minh! Sao người lại tới đây?” Đinh Nghiêu giả bộ như rất kinh ngạc.

“Vừa tới, biết sai rồi sao?” Gương mặt thanh tú nhả nhận của Tịch Minh vẫn lạnh như băng.

“Ta biết sai rồi!” Về mặt hoàn toàn hiểu ra.

“Người cùng ai ra ngoài ăn cơm ta không để ý, ta tin tưởng người, chỉ cần người không lừa ta là được rồi.”

“Ta thề ta sẽ không lừa người nữa, nếu có lần sau ta ra khỏi nhà sẽ bị xe tông chết....”

“Được rồi được rồi.” Tịch Minh cắt ngang hấn, “Về nhà đi, buồn ngủ muốn chết.”

“Được.” Đinh Nghiêu cười rất hạnh phúc, “Biết ngay là không có ta người không ngủ được.”

“Huyền, Thạch Diễm, lần sau tán gẫu a.” Tịch Minh hướng chúng ta gật đầu, đã bị Đinh Nghiêu lôi về ân ái.

“Được, tạm biệt.”

“Huyền, người nói thật người đã bao giờ lừa gạt ta chưa?” Giọng nói mệt mỏi giống như buồn ngủ.

“Này, muốn ngủ về phòng mà ngủ.” Ta nghiêng người nằm trong bồn tắm đầy đầy cái tên đang nằm úp sấp kia.

“Ta không muốn ngủ. Người đứng đánh trống lảng.” Hấn thật mạnh ngẩng đầu lên, “Nói, người có từng lừa ta hay không?”

“Người bị bại não a! Rảnh rồi quá lại muốn cãi nhau phải không!” Ta trợn mắt lườm hấn.

“Nghe giọng điệu của người, người nhất định đã từng lừa gạt ta!” Hấn ụy hiếp nheo mắt lại.

“Lừa người cái đầu ấy!” Ta tức giận nói.

“Này, ta nói nếu người gạt ta, thì tốt nhất gạt đến cuối cùng biết không, đừng lộ ra dấu vết khiến ta biết được.” Hấn xoay người chà xát cánh tay.

“Nghe giọng điệu của người, có phải người từng đem ta lừa đến cuối cùng? Một chút dấu vết cũng chưa lộ ra a?” Ta cũng nheo lại mắt.

“Ta nào có, người đừng oan uổng ta.” Chuyển sang chà xát cánh tay khác.

“Không có phải không? Vậy vì cái gì người không dám nhìn ta!” Ta nện tay xuống mặt nước, bắn tum tóa một đám bọt.

“Ta sợ nhìn người nhiều quá, ngày mai người lại không đi làm được.” Hấn nghiêng đầu vẽ mặt cười tà.

“Đừng có lấy cớ!” Ta đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, chỉ tay vào hấn, “Người thành thật khai ra cho ta! Thành khẩn thì khoan hồng, kháng cự thì nghiêm trị!”

“Khoan hồng thì thế nào? Mà nghiêm trị thì lại thế nào?” Ánh mắt hấn mở to, chớp chớp, hết nhìn trên lại liếc dưới.

“Quả nhiên người đã lừa gạt ta!” Ta đẩy ra cánh tay đang vươn tới của hấn, “Xem ra không dùng gia pháp người sẽ không chịu khai!”

“Gia pháp?” Hấn lại hứng thú dạt dào hỏi.

“Người lại đây cho ta!” Trước tiên bước ra bồn tắm, đi đến phòng ngủ.

“Nằm lên đó!” Ta quay đầu nhìn hấn rồi chỉ hướng chiếc giường kingsize.

“Nga!” Cười đến hưng phấn rồi nằm lên giường.

Cũng không biết là ai nói, thời điểm mà nam nhân khó che dấu bí mật nhất chính là khi nằm trên một chiếc giường mềm mại.

Ta cũng bò lên giường cúi đầu nhìn xuống cái kẻ đang trong trạng thái cá nằm trên thớt: “Ta cảnh cáo người, người nếu dám động đây một chút thôi, chúng ta liền chia tay!”

“Nga.” Giọng điệu giống như phi thường chờ mong.

Sau đó, ta nằm lên hấn, vừa hôn vừa nhắc nhở: “Không cho phép nhúc nhích!” Đầu tiên là ánh mắt thâm thúy, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng kêu gọi, “Không được vươn đầu lưỡi!” Ta bóp cổ hấn.

Ác ý cọ xát phía sau cổ, biết đây là một trong những nơi mẫn cảm của hấn, hai tay lướt nhẹ ở hai bên cạnh sườn, khiến cả người hấn run mạnh. Một chân không ngừng ma xát với chân hấn, nhưng lại luôn cố ý tránh đi cái địa phương quan trọng kia.

Rồi sau đó, ta cảm giác có cánh ta sờ soạng trên lưng ta. “Ta nói rồi người động đây một chút là chia tay!”

“Không được, ta không dừng lại được.” Thở hổn hển, bị *** mê loạn, nghiêng người đem ta đặt ở dưới.

“Nếu người không nói người gạt ta cái gì, hôm nay ta sẽ không cho người như nguyện!” Hai tay đẩy ngực hấn, không cho hấn thực hiện.

“Ta chưa từng lừa gạt người! Thật sự thật sự! Ta thề!” Hấn vội la lên.

“Ta không tin!”

“Được rồi, thứ hai tuần trước có nữ đồng nghiệp hẹn ta ra ngoài, ta nói dối người là đi gặp khách hàng, nhưng mà ta đi là để từ chối cô ta! Người phải tin tưởng ta!”

“Còn gì nữa?” Ta nhắc chân cọ cọ đuôi hấn.

“Được rồi, được rồi, cuối tuần trước, ta tiếp nữ khách hàng Nhật Bản một ngày gạt người ta gặp ông tổng ở công ty, nhưng mà chuyện này là ta bắt đắc dĩ a, cô ta là khách hàng lớn của ta, mặc dù muốn phát triển quan hệ với ta, nhưng bị ta trực tiếp khước từ!”

“Còn nữa không?” Ta ần ần lão nhị đang vênh cao của hấn.

“Không có ! Thật sự thật sự!” Thề thốt hứa hẹn.

“Người thực sự không ở bên ngoài ăn vụng?” Ta trừng hấn.

“Làm sao có thể như thế ?! Ta rất truyền thống! Chuyện quan hệ nếu không có tình yêu ta thà tự mình giải quyết!” Hấn kêu to.

Ta cười khê: “Ta tin tưởng người, nhưng mà về sau cùng nữ nhân ra ngoài thì cứ đi, đừng nói dối ta, biết không?”

“Được được được! Chỉ cần người không suy nghĩ nhiều!” Ta buông tay, hấn liền khẩn cấp đè ép xuống. Kỳ thực ta cũng sắp không nhịn được, nhưng ít ra cũng đỡ hơn so với hấn.

.....

“Này, hình như lúc đầu là ta hỏi người có từng lừa ta hay không thì phải.” Thanh âm sau khi làm tình trở nên khàn khàn.

“Đừng lải nhải! Buồn ngủ muốn chết!” Vùi đầu xuống cái gối.

“Ta cũng khai rồi, người cũng nên khai ra a!” Hai cánh tay không an phận sờ loạn trên lưng ta.

“Không có thì ta khai cái rắm a!” Buồn bực lắc lắc thân mình.

“Người có nói không?” Lật qua người ta, vùi đầu vào trước ngực ta gặm cắn.

“Nói với người cái đầu! Tóm lại ta cũng rất truyền thống! Được chưa ?!”

“Ha ha, ngày mai còn phải đi làm, ngủ đi!” Cảm thấy mỹ mãn đem ta ôm vào trong ngực.

“Người người này...” Cười cười, tìm cái từ thể thoải mái nhất.

“Huyền, tình yêu của ta đối với người, nhiều như sao trên trời, như cá dưới nước, như chuột dưới gầm, nhiều như lông trên người ta vậy!” Hấn thì thào thì thào.(O_o)

“Àn, ta cũng vậy.” Mỉm cười ngọt ngào, ta rơi vào trong mộng.

Tình yêu tựa như một áng văn tuyệt diệu khiến con người ta say mê nhưng đồng thời cũng khó có được, có người tận lực tìm kiếm theo đuổi cả đời, được đến cũng chỉ là mạo hợp thần ly, đồng sàng dị mộng(*). Nếu có thể may mắn có được tình yêu, sao lại không hảo hảo quý trọng như trân bảo? Lời nói dối không ác ý, ngẫu nhiên nói cũng không sao.....

-Thương Sơn vi chứng, Nhĩ Hải vi bằng(*): Thương Sơn (tiếng Trung: 商山; bính âm: cáng shān) còn gọi là Đỉnh Thương Sơn (商山), là một dãy núi dài khoảng 50 km, rộng khoảng 20 km, ở phía tây huyện cấp thị Đại Lý, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Phía đông của nó là hồ Nhĩ Hải.

Hồ Nhĩ Hải (tiếng Trung: 洱海) trông giống như một cái tai. Nó là một hồ trên núi cao ở miền tây nam Trung Quốc, trong địa phận tỉnh Vân Nam, cách Côn Minh khoảng 265 km (165 dặm) về phía tây tây bắc, tính theo đường chim bay. Hồ Nhĩ Hải còn được biết đến dưới tên gọi Diệp Du Trạch, Côn Di Xuyên, Tây

Nhị Hà trong thời kỳ cổ đại. Nó là một trong số 16 hồ thuộc khu bảo hộ tự nhiên cấp quốc gia của Trung Quốc.

=> Ý được dùng trong đây là hai thứ to lớn này làm bằng chứng cho tình yêu của bạn Nghiêu đối với bạn Minh.

– Mạo hợp thần ly(*): bằng mặt không bằng lòng ý là bên ngoài hợp mà trong lòng lại xa cách, không thành tâm với nhau.

– Đồng sàng dị mộng(*): cùng sống chung, làm việc với nhau nhưng tính toán suy nghĩ khác nhau ý ở đây là không một lòng với nhau.

4. Chương 4: Phiền Nảo

26 thụ 1 công

“Huỳnh, tỉnh tỉnh, sao lại ngủ trên sô pha, không sợ cảm lạnh sao?” Một người đem ta gọi dậy.

“Ừm, thế nào lại muộn như vậy a.” Ta dụi mắt nhìn đến hần vẫn còn mặc âu phục phẳng phiu.

“Không phải ta đã nói tối nay công ty có tiệc mừng tròn một năm sao? Người quên rồi?” Tháo cà vạt cởi âu phục.

“Đúng a, ta đã quên.” Đứng dậy đi chuẩn bị nước tắm cho hần.

“Huỳnh, xem ta mang về thứ gì tốt cho người.” Ý xấu đưa cho ta một cái hộp nhỏ.

“Cái gì vậy?” Ta lắc lắc, rất nhẹ.

“Đây là sản phẩm mới mà công ty của ta đại diện, người thử xem.” Bộ dáng hứng thú dạt dào.

Mở ra vừa nhìn. — . Cư nhiên là một cái quần lót trong suốt ánh bạc.

“Công ty các người ngay cả những thứ như thế này cũng đại diện?” Ta giờ miếng giẻ kia quơ quơ trước mặt hần.

“Sao vậy? Co dân tốt, lại thoáng khí, còn có khả năng gia tăng tình thú, nhất định bán rộng rãi.” Cười tà bước vào bồn tắm.

“Ta mới không mặc thứ ghê tởm như vậy.” Tùy tay quăng lên đầu hần.

“Vì cái gì?” Hần cầm miếng giẻ trên đầu xuống, sẫm soi, “Người không thấy là thực gọi cảm sao? Khi ta vừa đoạt được liền cảm thấy nhất định sẽ rất thích hợp với người.”

“Thích hợp cái đầu người!” Ta nhắc chân đá cơ thể trần trụi của hần, “Muốn mặc, chính người mặc, không thì bây giờ người mặc luôn đi.”

“Nếu người muốn nhìn ta sẽ mặc.” Từ trong nước ào ào đứng lên, đúng là đem miếng giẻ kia mặc vào thật.

Có lẽ bởi vì dính nước, vải bông cùng da dính sát vào nhau, thứ “đồ chơi” kia như ẩn như hiện, thật sự có chút gợi cảm. Nuốt nuốt nước miếng, miệng cũng trở nên khô.

“Ta đi ngủ, người tắm thông thả.” Nhức đầu, về ngủ thôi.

“Ha ha, người còn ngủ được sao?” Một cánh tay bỗng nhiên vòng lên thắt lưng của ta đem ta kéo lại, tiếp theo là “ùm” một tiếng ta bị kéo vào trong bồn tắm.

“Người muốn làm gì?” Ta giãy dụa lên.

“Những lời này nói mãi không chán sao?” Hai tay bận rộn cởi bộ quần áo đã bị nước làm ướt.

“Hôm nay muộn, ngày mai ta còn phải đi làm!” Kéo tay hần ra.

“Tôi muốn một chút là được.”

“Người là đồ lợn chết! Đầu óc chất đầy đều là loại chuyện này!” Ta đá hương lão nhị của hắn.

“Người không muốn sao?” Bất lấy chân của ta, sắc dục nheo lại ánh mắt, “ Nhưng mà thân thể của người lại đang hướng ta phát ra tín hiệu cầu hoan đấy!” Hai tay tiếp tục sờ loạn.

“Được rồi được rồi! Con mẹ nó! Muốn làm thì nhanh lên! Lắm nhảm nhiều như vậy!” Nếu *** đã bị hắn khơi dậy cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

“Ha ha, vi phu ta đây liền thỏa mãn người!” Quăng quần áo đi lao về phía ta.

Ta kéo miếng giẻ chùi mắt kia của hắn, cũng pha trò : “ Thứ này vốn chính người muốn mặc để quyến rũ ta đi! Lão bà!”

“Người phát hiện đã quá muộn, thân ái...” Sau đó liền thở gấp, hôn lên môi ta...

“A Lực, cho ta Melon Ball.” Ta mệt mỏi ghé lên mặt bàn.

“Làm sao vậy? Công việc quá mệt mỏi sao?” A Lực thân thiết hỏi han.

“Nửa nọ nửa kia.”

“Nửa còn lại là gì?” Lòng hiếu kì lại bị gợi lên

“Huyền, hơn một tuần rồi không gặp, thật có chút nhớ người .” Bên phải đột nhiên nhô ra một cái đầu.

“Đúng vậy Huyền, đã lâu không gặp phong thái vạn người mê của người a.” Bên trái lại lòi ra một cái đầu.

“Hey, các người cũng tới a.” Hướng bên phải cười một cái với Ngụy hoàn, quay sang trái cười một cái với Đinh Nghiêu, lại nằm úp sấp tiếp.

“Người mệt lắm sao? Áp lực công tác lớn quá à?” Hai người quan tâm hỏi.

“Ta cũng vừa hỏi hắn, hắn nói một nửa vì công tác còn một nửa cũng không biết vì cái gì.” A Lực chêm vào một câu.

“Chắc không phải Thạch Diễm ở bên ngoài có... Ân?” Đinh Nghiêu bắt đầu vận dụng trí tượng tượng khi sáng tác của hắn.

“Hắn dám.” Ta đáp lại

“Vậy chắc là hắn đem nhà cửa biến thành vừa bắn vừa loạn, người dọn dẹp không kịp?” Lời này chỉ có thể phát ra từ miệng của Ngụy Hoàn.

“Hắn cũng không phải là người!” Ta tức giận đảo mắt xem thường.

“Ta biết rồi!” Đinh Nghiêu búng tay, xúm lại đây như kẻ trộm, thần bí hề hề nói: “ Có phải “thứ kia” của hắn quá mạnh mẽ, khiến cho người chịu không nổi a?”

“Bingo!” Ta uống một ngụm rượu, quay sang nhìn hắn khen ngợi.

“Ha ha,ta biết ngay cái kiểu nam nhân anh tuấn đến kỳ cục như Thạch Diễm tính dục nhất định rất mạnh!” Về mặt chắc chắn.

“A? Thật sự? Chắc không phải hắn là cái loại một ngày đến lần thứ N cũng không biết một chút ?”

A Lực mới vừa phổi rượu cho người khác xong quay về vừa lúc nghe được.

“Đó là điều chắc chắn a! Có vợ làm người ta chết mê chết mệt như Huyền đây, không phát tình nhiều vài lần không phải đáng tiếc sao?” Đinh Nghiêu cười *** đàng.

“Chính người mới suốt ngày đối với Tịch Minh nhà người động dục, chẳng trách suốt ngày không thấy hắn, có phải là bị người khiến cho không xuống giường được a?” Ta cũng không phải là dễ chọc.

“Đừng oan uổng ta, hấn luôn bận rộn với mấy vụ án của hấn, làm sao rảnh rỗi mà để ý tới ta. Ai, số mình khổ a.”

“Số ta cũng khổ, Tiểu Cát lại về trường rồi.” Ngụy Hoàn cũng bắt đầu tỏ khổ.

“Cùng khổ cùng khổ.” Ba người cặm lỵ.

“Nhưng mà trước kia cũng không thấy người như vậy a?” A Lực nghi hoặc nhìn ta.

“Có trời mới biết gần đây hấn phát điên cái gì?” Nhẹ nhàng lắc lắc cục nước đá trong lỵ.

“A a a! Minh của ta đến đây!” Ánh mắt Đinh Nghiêu đột nhiên sáng lên, bỏ nhào về phía người tới.

“Hey!” Tịch Minh chào chúng ta xong liền quay đầu kéo Đinh Nghiêu nói: “ Ta buồn ngủ muốn chết, về nhà ngủ đi.” Tính cách Tịch Minh chính là có gì nói nấy, sẽ không quanh co lòng vòng.

“Được được được!” Đinh Nghiêu mừng rỡ gạt đầu như bầm tỏi.

“Đúng rồi, Huyền.” Đi được hai bước Tịch Minh đột nhiên quay đầu lại nói với ta, “Không biết dạo này Thạch Diễm đang đọc cái gì, suốt ngày hỏi ta ‘có phải tình yêu ở trong gen con người chỉ được lập trình 3 năm, sau 3 năm này sẽ dần phai nhạt’. Các người xảy ra vấn đề gì sao?”

“A?” Ta ngẩn người, lắc đầu nói, “Không có.” Không biết tên kia cả ngày suy nghĩ cái gì.

“Thơm quá a!” Mới về đến nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn từ trong bếp bay ra.

“Người đã về rồi, cơm xong ngay đây.” Thanh âm quen thuộc từ trong bếp truyền ra.

Ta cởi áo khoác đi đến phòng bếp, nhìn cái kẻ một năm khó được vài lần nấu cơm, hấn mặc tạp dề Garfield (*) ở trong đó vội vã không ngừng.

“Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?” Ta khó hiểu nhìn trên bàn bày đầy những món ngon còn đang nóng hổi.

“Không có a, chỉ là đột nhiên muốn làm cơm cho người ăn mà thôi.” Nhún nhún vai bộ dáng xạo nấu cũng khá chuyên nghiệp.

“Nói, có phải người ở bên ngoài làm chuyện có lỗi với ta, quay về lấy lòng ta a!” Tùy tay cầm lấy một miếng sườn chua ngọt cắn.

“Người đã rửa tay chưa ?” Vỗ xuống tay ta một cái lại nói, “Chẳng lẽ phải làm chuyện có lỗi ta mới đối tốt với người, bình thường ta đối với người không tốt sao?”

“Hứ. Đúng rồi, mấy hôm trước Tịch Minh nói với ta dạo này người cứ hỏi hấn cái gì mà tình yêu sau ba năm sẽ trở nên phai nhạt?” Vừa rửa tay, ta vừa băng quơ hỏi.

“Phải, ‘tình yêu ở trong gen con người chỉ được lập trình ba năm, sau ba năm sẽ dần dần phai nhạt.’” Hấn thốt lên.

“Người đọc ở chỗ nào thế?” Liếc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hấn.

“Trên tạp chí.”

“Vậy người cũng tin tưởng? Người cảm thấy tình cảm của chúng ta đang dần phai nhạt?” Trách không được mấy ngày nay luôn thay đổi phương thức đi làm mấy chuyện mới lạ.

“Này cũng không phải, nhưng là ta cũng sợ a! Sợ người không yêu ta thì làm sao bây giờ?” Làm xong món cuối cùng, từ sau đi tới ôm lấy ta.

“Người sợ cái rắm a! Nếu ta đã nhận định người thì sẽ không thay đổi! Trừ phi người thay đổi trước!” Ta quay người lại hung hấn đâm cho hấn một phát. Đây là không tin ta sao?

“Ta làm sao có thể thay đổi? Sau khi quen biết người, ta mới phát hiện chính mình cũng sẽ cam nguyện nỗ lực như vậy...” Khuôn mặt tuần tú chậm rãi tiến sát lại gần ta, tự nhiên mà bắt đầu một nụ hôn sâu...

“Ọc ọc” Cái bụng ta phá đám kêu lên.

“Đói bụng đi.” Cười hì hì đẩy ra ta, ăn cơm.

...

“Huyền...” Thanh âm mang theo *** trầm thấp mà từ tính.

“Người một vừa hai phải cho ta!” Đẩy ra nam nhân đang nằm ghé trên người ta.

“Chỉ có ôm người, ta mới có thể cảm thấy an tâm thôi.” Vươn cánh tay lại duỗi qua đây.

“An tâm cái đầu người! Đừng để ba cái loại tạp chí này lừa! Tình cảm của chúng ta sẽ không thay đổi! Ngủ!” Chủ động xê dịch đến trong lòng ngực hắn, tìm được vị trí quen thuộc, chuẩn bị ngủ.

“Ngày mai ta đi mắng cái tạp chí kia mới được!” Hắn tức giận bất bình.

“Mắng cái gì, người ta viết là chuyện của người ta, người không tin không phải được rồi sao.” Lườm hắn một cái.

“Người đó nhất định là bởi cuộc sống quá bình thản, ra ngoài vùng trộm mới nói cái gì mà tình cảm trở nên phai nhạt.” Hắn khẳng định nói.

“Có phải là người quá rảnh rồi không a! Đơn hàng gần nhất người đã làm chưa? Toàn nghĩ lung tung!” Ta chịu không nổi nói.

“Không nghĩ không nghĩ, ngủ đi.” Ôm chặt ta, đi mộng Chu công.

Qua vài ngày Tịch Minh cười đưa cho ta cuốn tạp chí, “Thạch Diễm nhà người viết một câu gửi cho tạp chí được đăng lên rồi, người xem xem.”

“A?” Ta cầm lấy nhìn.

Trên đó có câu nói rất bắt mắt còn đặc biệt tăng lớn cỡ chữ: Tình cảm sẽ không phai nhạt, cuộc sống vốn chính là bình thản nhẹ nhàng, thấu hiểu bình thản, mới có thể biết rõ những tư vị êm đềm trong đó.

– Thạch Diễm

“Gần đây người này thật đúng là quá rảnh a!” Ta lắc đầu mệt mỏi tổng kết.

Garfield (*): con mèo nổi tiếng trong bộ truyện tranh cùng tên, có phim về con mèo này, nó béo ị =))

P/S: [K] : Chương này ta thấy bạn Diễm đặc biệt dễ thương a

hì hì hì :”> :”>

Chương sau sẽ tiết lộ về một số sở thích quái gở của các bạn...đặc biệt là bạn Diễm.

À tuần này ta về Bắc rồi, nên nếu có nàng nào comt mà ta chưa trả lời thì ráng đợi tới tháng 2 nhé =)) =))

5. Chương 5: Sở Thích

28 thụ 1 công

“Huyền, được rồi, giúp ta lần này thôi!” Đinh Nghiêu lôi kéo quần áo của ta khổ sở cầu xin.

“Không cần nói nhiều!” Ta nhất quyết cự tuyệt.

“Thạch Diễm người giúp ta khuyên giải hắn a!” Chuyển hướng sang người bên cạnh ta cầu cứu.

“Ta tôn trọng quyết định của hần.” Bộ dáng Thạch Diễm như không thèm quan tâm.

“Đang nói chuyện gì a?” Ngụy Hoàn nhìn thấy chúng ta đều có mặt chạy tới chào hỏi.

“Người tới thật đúng lúc! Mau giúp ta thuyết phục Huyền làm model cho ta một lần!” Đinh Nghiêu lôi kéo viện binh.

“Ta mới không làm thứ đồ triển lãm cho người ta xoi mói.” Ta nhúu mày nhắc lại.

“Huyền người coi thường model quá, đó chính là sự nghiệp vô cùng cao thượng, nó là hóa thân của cái đẹp, có bao nhiêu người muốn làm còn không có điều kiện đâu!” Đinh Nghiêu bắt đầu nhẹ nhàng dạy bảo.

“Sự nghiệp vĩ đại như vậy, nhận vật nhỏ bé như ta không muốn làm, có làm cũng làm không được, như thế được rồi đi.” Ta nhướn mày nhìn hần.

“Người đừng như vậy a, coi như giúp bạn bè một lần thôi!” Tiếp tục cầu xin.

“Vô dụng thôi, Huyền sẽ không đồng ý đâu.” Ngụy Hoàn am hiểu nói, “Bảo ta đi làm chuyện phải xuất đầu lộ diện như thế ta cũng không làm!”

“Có nghe hay không!” Ta cười tán thành.

“Người người này, gọi người đến hỗ trợ, người cái đồ chết tiệt chỉ cản trở ta chứ chẳng giúp được gì!” Đinh Nghiêu tức giận đánh Ngụy Hoàn một phát.

“Lần này không phải Huyền thì không được sao?” Thạch Diễm xen mồm nói, “Người không phải có rất nhiều model cao lớn anh tuần đủ loại sao?”

“Nhưng mà lần này ta lấy Huyền làm hình mẫu thiết kế a, hiện tại ở Âu Mỹ rất phổ biến những người vô cùng tuần mĩ giống hần!” Nói đến chuyên ngành Đinh Nghiêu lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Huống hồ đáng người hần thon dài, rất phù hợp với chủ đề tao nhã lần này của ta.”

“Người có thể ngừng khen ta, có nói thế nào ta cũng sẽ không làm.” Ta không nể tình, cắt ngang hần.

“Á! Người nói như thế thật sự làm ta tổn thương quá lớn! Sao người lại nhẫn tâm nhìn ta thống khổ như vậy?!” Hần ôm đầu nện xuống mặt bàn.

“Người dừng lại việc đó cho ta, ta cũng không phải Tịch Minh, sẽ không mềm lòng đâu.” Ta thanh thoi nhấp ngụm rượu.

“Người đừng chán nản quá, nếu không được người có thể đi công ty của Huyền lấy người.” Ngụy Hoàn vỗ vỗ Đinh Nghiêu đang hoàn toàn nhụt chí.

“Như thế là sao?” Mắt Đinh Nghiêu sáng lên, tinh thần tỉnh táo.

“Người không biết, lần trước công ty bọn họ tìm ta làm quảng cáo, ta đi một chuyến. Oa, vừa vào cửa đã khiến người ta hoa cả mắt, khắp nơi đều là tuần nam mỹ nữ.” Ngụy Hoàn say mê không thôi.

“Thật hay giả?” Đinh Nghiêu không tin.

“Là thật.” Thạch Diễm có chút đau đầu xoa xoa hai bên thái dương, “Người này luôn thích tìm những ai có bộ dáng đẹp, cả ngày khiến cho ta phải lo lắng đề phòng.”

“A?” Đinh Nghiêu nổi lên hứng thú, “Nói nghe một chút.”

“Không biết ông chủ của hần suy nghĩ như thế nào, cũng tùy hần làm vậy, toàn thuê mấy cái bình hoa.”

“Này, người đang nghiêm trọng sỉ nhục kiến thức chuyên ngành và đạo đức nghề nghiệp của ta!” Ta quay đầu lại trừng hần một cái. Ta mời về đều là những nhân tài trong ngoài toàn vẹn!

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, Huyền hình như là người chịu trách nhiệm quản lý nguồn nhân lực đi, trách không được.” Đinh Nghiêu nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

“Nếu người thật sự cần, hôm nào ta có thể đem hồ sơ cho người xem qua một chút, người chọn trúng ai nói cho ta biết, chắc rằng bọn họ cũng muốn kiếm lương ngoài giờ.” Ta thở dài nói.

“Vây please!” Đinh Nghiêu cao hứng đập bàn, “Tuy rằng ta vẫn cảm thấy ngươi là người thích hợp nhất.”

“Không thể tưởng được Huyền còn có sở thích này a.” Ngụy Hoàn cười hì hì nói.

“Còn không phải sao?” Thạch Diễm rất nhiều ý kiến, “Mỗi lần đều cầm sơ yếu lý lịch tới chỗ ta rồi xoi mói một phen, nói cái gì mà người nam nhân này ánh mắt rất hay phóng điện, nam nhân kia môi rất gợi cảm nếu hôn lên nhất định rất thoải mái vân vân.”

“Làm sao vậy? Rất không vừa lòng?” Ta liếc hắn.

“Hừ, ta có thể không vừa lòng sao? Chỉ là muốn ngươi về sau ít chú ý tới bề ngoài người ta một chút thôi.” Bộ dáng tức giận mà không dám nói gì.

“Ta đâu chỉ chú ý bề ngoài người khác? Bằng cấp người ta đều là thạc sĩ trở lên!” Ta lập tức bày ra lý lẽ.

“Vây lần trước cái tên một mắt kia không phải có những hai bằng, sao ngươi không thuê hắn?” Không hài lòng nhếch nhếch mi.

“Không phải là ta lo lắng cho hình tượng công ty sao? Hắn đem khách hàng hù chết thì làm sao bây giờ? Ngươi bồi thường a!” Ta khinh thường, nhìn hắn.

“Tóm lại ngươi chính là thích tìm mấy người xinh đẹp một chút đến đi lại trước mặt ngươi.” Vẫn còn bất mãn.

“Cho dù là như vậy thì đã làm sao? Ít ra còn tốt hơn ngươi này suốt ngày thích liếc mắt đưa tình với mấy đứa con gái!” Ta tức giận trừng mắt hắn. Muốn vạch trần, được thôi.

“Ta khi nào liếc mắt đưa tình với mấy đứa con gái?” Hắn ngụy biện.

“Đừng cho là ta không biết, ngươi người này luôn thích liếc mắt đưa tình với mấy cô nhóc, bị ngươi quyến rũ xong lại cự tuyệt người ta, sau đó nhìn người ta khóc lóc ầm ầm trong lòng ngươi lại rất sáng khoái! Ngươi là đồ biến thái!”

“Ta nào có quyến rũ mấy cô nhóc, ta chỉ là thấy vài người phụ nữ tính tình cao ngạo kiêu căng, không vừa mắt muốn giáo huấn một chút mà thôi.” Chột dạ quay sang uống một ngụm rượu.

“Người ta cao ngạo liên quan gì tới ngươi? Ngươi lại có cái sở thích biến thái này!” Ta quệt miệng mắng hắn.

“Được rồi được rồi, đừng cãi nữa. Đều là ta không tốt, không nên nhắc chuyện công ty Huyền.” Ngụy Hoàn lên tiếng giảng hòa.

“Không việc gì, để cho bọn họ cãi, ngươi cũng không phải không biết, bọn họ càng cãi tình cảm càng tốt.” Bộ dáng Đinh Nghiêu giống như đang xem kịch vui.

“Cũng đúng. Nhưng là không thể tưởng tượng được Thạch Diễm cũng làm cái loại hành vi xấu xa này a.” Ngụy Hoàn cười ha ha nói.

“Là xấu xa lại biến thái!” Ta bổ thêm câu.

“Ngươi nói đủ chưa a, nói ngươi sao rồi lại nói sang ta?” Vươn tay ôm lấy cổ ta kéo về phía hắn, đem ta dựa vào trên vai hắn.

“Ha ha, hai người các ngươi không phải nhất thể sao? Nói Huyền đương nhiên muốn nói đến ngươi.” Đinh Nghiêu nói chuyện luôn luôn rất buồn nôn.

“Dù sao cũng nói, nói xem Tịch Minh nhà ngươi có cái gì kỳ cục a, ta rất tò mò.” Ta hứng thú dào dạt hỏi. Qua lại với Tịch Minh cũng không nhiều, càng thân bí càng làm cho người ta muốn tìm hiểu.

“Hắn? Hắn thích nhất lau sàn nhà, một ngày không biết lau những mấy lần. Ta muốn đem đồ ăn để lên sàn, hắn liền vừa lau vừa lảm nhảm liên tục với ta.” Đinh Nghiêu có chút chịu không được nói, “Có đôi khi ta thực sợ hắn đem sàn nhà lau đến thủng luôn.”

“A?” Ta cười ha ha nói, “Kia không phải là sở thích của Tiểu Cát sao?” Không thể tưởng tượng Tịch Minh cũng đáng yêu như vậy.

“Kia không phải sở thích của Tiểu Cát, Tiểu Cát là bị ép buộc, là bắt đắ dĩ.” Thạch Diễm trêu chọc nói.

Sau đó mọi người bắt đầu cười nhạo cái tên Ngụy Hoàn đang vẽ mặt chán nản xơ xác giống như vừa bị một cơn bão bay qua kia.

“Ta đã về.”

“Ta gọi pizza, còn một nửa ta đặt trong lò nướng, nhân lúc còn nóng người ăn đi.” Ta ngồi trên thảm dựa vào sofa, nhìn chăm chú tài liệu trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Người đang làm gì? Lại đem công việc về nhà làm?” Cắn pizza, ngồi xuống sofa đằng sau ta.

“Chịu thôi, ông chủ muốn mở rộng nghiệp vụ nhân viên lại không đủ, ta lại phải bận bịu.” Lật xem mười phần sơ yếu lý lịch đã được tuyển ra từ một trăm người.

“Thân ái, người bây giờ cũng rất biến thái a! Sơ yếu lý lịch thì sơ yếu lý lịch người sao lại muốn người ta nộp cả ảnh sinh hoạt hằng ngày a?” Hắn gác đầu lên vai ta ngạc nhiên nhìn mấy bức ảnh trên tay ta.

“Chỉ là muốn nhìn một chút xem cảm giác tổng thể thôi mà.” Tiếp tục lật qua.

“Người là muốn nhìn dáng người người ta có được không đi.” Hắn hừ một tiếng.

“Vậy có gì sai sao?”

“Chẳng lẽ không sai sao?” Hắn âm trầm bóp cổ ta, “Người nào không biết còn tưởng người chọn người đi hẹn hò a.”

“Khụ khụ, người muốn mưu sát chồng a!” Ta lôi kéo cánh tay cứng ngắc của hắn.

“Hiện tại lệnh cho người buông mấy thứ trong tay, để ta ôm một cái.” Bất chấp tất cả đem ta túm lên sofa.

“Ôm cái đầu người! Hôm nay ta phải chọn ra năm người, ngày mai thông báo đi phỏng vấn.” Ra sức giãy dụa, tiếp tục nghiên cứu.

“Để ta giúp người chọn.” Đoạt lấy mấy tờ giấy trong tay ta tùy tiện rút năm phần, “Năm người này đi, được rồi, mau đến đây cho vị phu ông ôm một cái.”

“Quả nhiên ánh mắt chúng ta giống nhau. Người xem người này nhất định là thường xuyên luyện tập, dáng người thật cường tráng.” Ta cười xấu xa chỉ vào một gã tuấn nam trong ảnh.

“Cường tráng cái quỷ! Dáng người có đẹp bằng ta không?” Rút bức ảnh trên tay ra, ném.

“A, người này cười lên thật ôn nhu rất có phong độ a. Không tồi không tồi.” Ta tán thưởng.

“Ôn nhu phong độ cái quỷ gì! Khó coi chết đi được!” Lại ném.

“Oa, nam nhân này nhìn qua rất có mị lực a! Người nói có phải không?” Ta cười nhìn hắn.

“.....Người cố ý ?!” Hắn nheo mắt lại, đột nhiên nhận ra.

“Ha ha ha...” Rốt cuộc giả vờ không được nữa cười to ra tiếng, “Thành thật nói cho người biết, toàn bộ những người này đều sẽ trở thành đồng nghiệp của ta, ngày mai liền đi làm, không cần chọn.”

“Người người này, luôn trêu chọc ta!” Vứt ảnh chụp qua một bên, kéo ta lên sofa.

“Ta chỉ muốn cho người xem đồng nghiệp mới của ta mà thôi.” Có chút vô tội nhìn về phía kẻ đang đè trên người ta.

“Người vẫn là tính xấu không đổi luôn tìm mấy người bộ dáng đẹp!” Hắn rống giận.

“Đó gọi là dưỡng mắt, hiểu không?” Ta tiếp tục đổ dầu vào lửa.

“Người không khiến ta tức chết thì không cam lòng phải không?!” Cúi đầu ở bên cổ ta bắt đầu gặm cắn.

“Ha ha...” Ta vừa cười vừa trốn.

Nhưng là một lúc sau ta liền cười không nổi, “Người đang làm gì?” Cổ hơi đau.

“Hừ hừ.” Bên cổ truyền đến tiếng cười âm hiểm của hắn, “Ta muốn cho toàn thân người che kín những dấu vết mà chúng ta hoan ái xong, cho đồng nghiệp mới của người hảo hảo thưởng thức.”

“Người dám!” Ta vừa giãy dụa vừa đánh vào đầu hắn.

“Người xem ta có dám hay không!” Vốn ở phía trên đã chiếm ưu thế hơn, bây giờ còn xê chân áp cả người lên ta, ta dường như chạy trời không khỏi nắng...

Sáng sớm hôm sau, ta mang đôi mắt thâm quầng lái xe đến nhà Đinh Nghiêu, đem đôi vợ chồng son còn đang ôm nhau ngủ gọi dậy, sau đó hỏi Đinh Nghiêu- kẻ còn đang cười rất mờ ám mượn một bộ áo nam cao cổ dài tay rất có style, mặc đi làm. Hình tượng hoàn mỹ của ta ở công ty sẽ không thể bị hủy chỉ trong chốc lát.

Nhưng là, Diễn thân ái, hôm nay về nhà người liền thăm, hừ hừ...

[K]: Chương sau tình địch của bạn Diễn sẽ xuất hiện ...

6. Chương 6: Tình Địch

24 thụ 1 công

“Này, người nhìn gã tóc vàng mắt xanh kia, trông rất không sai a.” Ta chăm chú nhìn chăm chăm vào tên nước ngoài đẹp trai trên màn hình TV.

“Người bây giờ đúng là càng ngày càng kiêu ngạo, nằm trên đùi ta mà còn háo sắc nhìn nam nhân khác.” Hắn cảnh cáo rung rung chân.

“Cái này gọi là thưởng thức, hiểu hay không?” Ta khinh bỉ nhìn hắn.

“Vậy sao người không thưởng thức ta a?” Lại rung chân.

“Người có cái gì để thưởng thức, lâu như vậy rồi, trong trong ngoài ngoài sớm đã thấy hết.” Ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

“Ý của người là đã muốn chán ghét ta?” Trong giọng nói thản nhiên có thấp thoáng giọng bão sắp đến.

“A? Ha ha, ta cũng không nói như thế.” Quay đầu lại ngược lên nhìn khuôn mặt phía trên.

“Ý của người chính là như thế.” Hắn nheo mắt lại.

“Nếu ta chán ghét người, bây giờ ta còn nằm trên đùi người?” Hé ra nụ cười tự cho là mê người nhất.

“Hừ hừ, vậy tắt TV đi ngủ với ta.” Vẫn còn chút khó chịu, lườm ta.

“Được rồi.” Ta thoải mái tắt TV. Đứng lên trước, hướng hắn ngoắc ngoắc tay.

“Coi như người thức thối.” Hắn cười cười, cũng đứng lên, hai người kê vai quay về phòng ngủ.

“Quản lý Lâu, bên ngoài có người tên Charleston tìm ngài.”

“Để hắn vào đi.” Khép lại cặp tài liệu, đứng dậy chào hỏi.

“Huỳnh! Long time no see! I miss you so much!” Một người tựa như gã tóc vàng mắt xanh trên TV tối qua đi ra, cười sáng lạn dang hai tay hướng ta đi tới.

“Hi! Rex, đã lâu không thấy.” Ta vừa cười vừa ôm hân một cái.

“Huyền, phong thái người vẫn tỏa sáng như vậy, thật khiến người ta động tâm.” Ánh mắt xanh biếc tràn đầy thâm tình.

“Ha ha, tiếng Trung của người vẫn giỏi như vậy a, lần này đến làm gì?” Né tránh ánh mắt của hân, ta đổi đề tài.

“Cũng không làm cái gì. Công việc quá mệt mỏi, muốn ra nước ngoài thả lỏng một chút, nghĩ đến người, nên tới đây.” Ánh mắt chăm chú đến mức khiến người khác không chịu nổi.

“Ngồi đi.” Ngồi đối diện với hân sau, ta hỏi, “Dự định nghỉ ngơi mấy ngày?”

“Ta vừa mới đến, người đã đuổi ta đi?” Giọng nói có chút ai oán.

“Ta không có ý đó, chỉ tùy tiện hỏi thôi.” Trong lòng nghĩ thầm tiếng Trung của gã ngoại quốc này cũng quá tốt đi.

“Ta cũng không biết, có việc bên Luân Đôn gọi ta, ta sẽ về.” Bộ dáng rất thoải mái.

“Nga, vậy người đi chơi vui vẻ.” Ta chân thành nói.

“Người không đi chơi với ta vài ngày sao? Ta rất hoài niệm thời gian cùng nhau chơi đùa trước đây khi chúng ta còn đi học!” Hân tràn ngập chờ mong nhìn ta.

“Nhưng mà ta còn phải đi làm.” Nhìn vẻ mặt thất vọng của hân, ta nghĩ nghĩ, “Ta xin phép hai ngày đi với người vậy.” Dù sao cũng là bạn học cũ, cứ làm hết trách nhiệm của người chủ nhà đi.

“Great!” Hân hoan hô một tiếng, cười đến lóa mắt.

“Ôi, mệt chết ta.” Về đến nhà ta liền nằm sấp lên sofa, không muốn động đậy.

“Làm sao vậy? Công việc mệt đến thế sao?” Hân ngồi xuống bên cạnh, cởi áo khoác giúp ta.

“Không phải công việc. Cùng người ta đi chơi hai ngày, vừa quần vợt, golf, bơi lội vừa đi bar, disco văng văng, con mẹ nó mấy gã ngoại quốc đúng là sinh lực dồi dào!” Ta xê dịch thân mình tiện cho động tác của hân.

“Công việc của người cũng phải tiếp khách hàng sao?” Hân nhẹ nhàng xoa bóp bắp vai ta.

“Không phải khách hàng, là bạn học cũ khi còn ở Anh.” Ta thoải mái nhắm mắt lại mặc hân mát xa.

“Sao không nói với ta? Ta cũng có thể đi cùng hân a.”

“Người nghĩ muốn đi cùng? Người ta cũng không cần, người ta chỉ cần ta cùng.” Ta nghiêng đầu nhìn hân cười đều.

“Lúc còn đi học người đã quyến rũ người khác!” Hân phản đối.

“Ta cần quyến rũ người ta sao? Lúc ấy những người tranh nhau quyến rũ ta nếu xếp hàng có thể đứng đúng một vòng nước Anh.” Ta hừ lạnh.

“Người đúng là kiêu căng tự đại.” Hân chịu không nổi cười cười, “Tắm một cái rồi ngủ đi.”

“Nói thực người này theo đuổi ta cũng đã vài năm, đúng là chung tình a.” Ta cố ý cảm thán, “Thật ra cũng bị hân làm rung động một chút.”

“Được rồi, người cứ từ từ rung động đi, ta đi ngủ trước.” Hân gấp một cái liền đi vào trong phòng.

Đồ lợn chết, bình thường chẳng có việc gì thì hay ghen đến hủ chết người ta, tình địch thực sự đến, lại giống như không có gì, bà nội nó!

“A Lực, đây là Rex, hai chén Whisky.” Bởi Rex yêu cầu mãnh liệt muốn gặp người yêu của ta, bộ dáng lại giống như nhất định không bỏ cuộc, ta chỉ có thể thỏa hiệp.

“Ai ôi, thật đẹp trai a! Người sắp phản bội Thạch Diễm sao, Huyền!” Mắt A Lực sáng lên, nhìn chăm chăm vào người ta.

“Ta cũng hi vọng như thế.” Ánh mắt xanh biếc ẩn tình chăm chú nhìn ta.

“Oa! Rex, tiếng Trung của người thật giỏi!” A Lực la hét âm ỉ.

“Hello? Nghe nói người muốn gặp ta?” Một thân thường phục, Thạch Diễm xuất hiện ở phía sau chúng ta.

“Người chính là Thạch Diễm?” Rex xoay người, trên dưới quan sát một phen.

“Đúng vậy, người là Rex đi, rất vui được gặp người.” Cười đến rất ôn hòa.

“Huyền, người cảm thấy ta kém hần sao?” Rex khó hiểu nhìn ta.

“Không kém.” Ta đáp.

“Vậy người vì sao lần đầu gặp ta đã nói chúng ta chỉ có thể là bạn bè, nhưng lại trao tình yêu cho hần?” Bộ dáng rất không cam lòng.

“Love is without reason.” Thạch Diễm ôm ta, xen mồm nói.

“Hừ hừ, vậy sao?” Rex đột nhiên cười lạnh chỉ vào ta nói, “Huyền đã từng cùng ta lên giường, nếu làm bạn bè có thể hưởng quyền lợi ngang với người yêu, ta làm bạn bè cũng không sao.”

“Rex, người nói bậy bạ gì vậy?” Ta nhú mày, “Ta khi nào lên giường cùng người?”

“Huyền, thì ra người che dấu hần quá khứ của chúng ta a? Giữa người yêu không phải không có bí mật sao?” Nụ cười đầy khiêu khích.

“Ha ha, nhìn không ra người là người ngây thơ như vậy.” Thạch Diễm lắc đầu nói, “Người không cần thử ta, giữa chúng ta, người không chen vào được.”

“Người không tin ta nói?” Rex nheo mắt lại.

“Ta chỉ tin Huyền nói, hần nói không có là không có.” Cười đến thản nhiên.

“...Huyền, xem ra hình như ta chỉ có thể hết hi vọng...” Bỗng nhiên Rex bất đắc dĩ hướng ta cười nói, “Nước Anh chúng ta có một câu ngạn ngữ—

‘How shall do to love? – Nên cư xử thế nào trong tình yêu?

Believe – Phải tin tưởng.

How shall do to believe? – Làm sao mới có thể tin tưởng?

Love – Phải có tình yêu.

Quả nhiên giữa các người ta không thể chen vào.”

“Thuận buồm xuôi gió, nếu rảnh ta sẽ đi Anh quốc tìm người.” Ta cười tiễn Rex về nước.

“Tốt.” Hần giống như nghĩ đến cái gì, lại hỏi, “Ta vẫn không rõ, vì sao còn chưa quen biết người đã cho rằng chúng ta không thể làm tình nhân chỉ có thể là bạn bè? Đơn giản chỉ là tò mò thôi.”

“Ách? Chuyện đó a, là một loại cảm giác đi.” Ta gãi đầu nói, “Giống như lần đầu ta gặp hần, sẽ không nghĩ tới cùng hần làm bạn bè, chỉ muốn trở thành tình nhân, cho dù chia tay xong chúng ta cũng không thể trở thành bạn bè. Ai, ta cũng không biết nên nói như thế nào.” Cảm thấy có lỗi nhìn về phía hần.

“Ta biết, giống như chúng ta vẫn nói ‘Love understand love, it needs no talk’ (Tình yêu có thể ngầm hiểu, không cần truyền đạt) đúng không?” Hần cười khổ.

“Chính là như thế.” Ta cười rất sáng lạn.

“Nam nhân này rất được a, vai rộng hông hẹp, không một chút mỡ thừa.” Ta chép miệng lên tiếng bình luận nam diễn viên trên TV.

“Ta muốn xem thể giới động vật.” Hấn đoạt lấy điều khiển trong tay ta đổi kênh.

“Đưa ta! Mẹ nó, người muốn nhìn đồng loại a!” Ta nhảy lên sofa đoạt lại điều khiển.

“Đồng loại của ta cũng là đồng loại của người!” Hấn né trái né phải.

“Nói láo! Nhanh lên đưa ta! Ta muốn xem trai đẹp!”

“Ở trước mặt người cũng có một người!”

“Ai muốn nhìn người này con lợn chết! Ta muốn xem trai đẹp mắt xanh!”

“Xanh cái quỷ! Người còn nói cẩn thận ta đánh người!”

“Ta sợ người a! Bây giờ ta mới phát hiện nam nhân mắt xanh mà phóng điện chân người đảm bảo nhuyển ra ngay.” Ta say mê nói.

“Cái gì? Có con quỷ xanh nào phóng điện với người? Khiến người rung động như vậy?!” Hấn nheo mắt lại đầy nguy hiểm.

“Không sai! Ta đây còn đang chuẩn bị chấp nhận để hấn quyến rũ!” Ta ha ha ha cười to ba tiếng.

“Muốn chết! Ngay bây giờ ta sẽ khiến người ném thử cái gì thực sự là chân nhuyển!” Giống như đang khiêng bao cát, khiêng ta vào phòng....

Ngày hôm sau, ta xin phép nửa ngày...Không nên ghen toàn ghen bậy, nên ghen lại chẳng ghen.....

[K]: Chương sau tiết lộ hai bạn quen nhau thế nào... vô cùng vô cùng thú vị nha, mọi người đừng bỏ lỡ ==)) ==)) ==))

Chương 8: Gặp gỡ

Posted on 23/01/2012 by Bang Hội Bình

26 thụ 1 công

“Huyền, mau dậy thôi. Bọn Đinh Nghiêu sắp đến đây.”

“Không được, ta rất buồn ngủ.” Vung cánh tay đáng ghét kia ra, trở mình một cái tiếp tục ngủ.

“Còn buồn ngủ? Người đã ngủ một ngày! Bây giờ đã là buổi chiều, không, là sáu giờ tối! Mấy ngày cuối tuần toàn bộ bị người ngủ hết!” Hai cánh tay không ngừng lung lay bả vai của ta.

“Người cút cho ta! Lại làm phiền, ta lấy dao chém người!” Tránh tay hấn ra lại lăn một vòng rời xa tiếng ồn, may là giường đủ lớn.

“Người còn ngủ tiếp sẽ có rận đấy có biết không hả! Đến lúc đó đừng hòng ta gặp người!” Hấn thế nhưng lại leo lên giường chết sống lay ta.

“Ta thao!” Không chịu nổi sự quấy nhiễu này, ta hét lớn một tiếng, “Ta cần người chạm vào ta a!”

“Được được, người không cần, ta cần là được chứ gì. Nếu người không dậy, bọn Đinh Nghiêu đến đây ta để cho bọn họ thấy bộ dáng như sắp chết này của người.” Giọng nói mang theo uy hiếp.

“Người dám!” Chạm đúng vào tử huyệt của ta. Từ trước tới giờ trước mặt người khác hình tượng của ta luôn xếp thứ nhất.

“Người mà ngủ tiếp, đợi lát nữa ta liền mở cửa cho bọn họ hảo hảo thưởng thức thưởng thức bộ dáng đầu bù tóc rối quần áo không chỉnh của người.” Giọng nói lạnh lạnh.

Giấy giữa giữa buồn ngủ và thể diện một phen, thở dài cam chịu, ta oán hận mở miệng: “Đã biết đã biết! Dậy ngay đây!”

“Ân, vậy người nhanh lên. Ta nhìn người dậy.” Rất có kinh nghiệm không rời đi thậm chí còn đi gần lại bên giường.

Sau đó ta bắt đầu từ từ cọ xát trên giường, đập đập vài cái, rồi nhắm mắt lại chậm rãi nhúc nhích đến bên giường, tốc độ được tính bằng milimet, sau đó rốt cục có người chịu không nổi.

“Ta phát hiện người bây giờ thật sự là càng ngày càng lười.” Thanh âm nghi hoặc từ bên giường truyền đến. Ta nhếch mắt mở ra một cái khe, nhìn hẩn khoanh tay đứng, bộ dáng tựa như trời đất bao la thật lắm điều kì lạ.

“Người có biết hay không ‘Idleness is the foot to fall evil’?” Hẩn nhin không được nữa kéo ta một phen.(Lười biếng là căn nguyên của cái ác.)

“Then, let me go to hell.” Ta như người chết rồi, mềm nhũn mặc kệ hẩn lôi kéo.(Vậy hãy để ta đi xuống địa ngục đi)

“Còn cứ như vậy nữa người sẽ xong đời đấy!” Hẩn cao ngạo cúi nhìn ta, “The world belongs to the energetic!” Bộ dáng hùng hổ làm người khác phát sợ.(Thế giới thuộc về những người tràn đầy sức sống)

“Oh, I will be your servant.” Ta ngẩng đầu thành kính ngưỡng vọng hẩn. (Ôi, tiểu nhân sẽ làm tôi tớ của ngài)

“Tốt, như vậy nhanh đến để bổn vương thị tẩm.” Hẩn cười tà tà vén áo sơ mi của ta lên, vòng vo ở bên hông ta vuốt ve.

“Đại vương, đó là vinh hạnh của tiểu nhân.” Ta nịnh nọt kẻ sát lên người hẩn.

“Ân, chỉ cần người thể hiện tốt, bổn vương có thưởng.” Một tay hẩn ôm thắt lưng ta, bắt đầu dùng hạ thân cọ xát ta.

“Tiểu nhân nhất định dùng hết khả năng.” Cười quyến rũ, hai tay vòng lên cổ hẩn, hướng hẩn hôn tới.

Một tia lửa mỏng manh cũng đủ để thiêu rụi cả đồng cỏ, ngay khi chúng ta đùa đến không thể khống chế nữa, chuông cửa lại như đòi mạng vội vã vang lên.

“Chết tiệt, bọn họ đến đây!” Hẩn chửi thề một tiếng.

“Mặc kệ bọn họ.” Ta kéo đầu hẩn xuống tiếp tục hôn.

“Huyền, Thạch Diễm, mở cửa nhanh! Nếu không mở chúng ta xô cửa vào!” Tên Đinh Nghiêu kia lớn giọng ở bên ngoài kêu gào.

Ta thật không thể không đẩy ra hẩn: “Người đi mở cửa đi, ta đi tẩm một cái.”

“Ừ, là ai gọi bọn họ tới vậy?!” Hẩn chán nản kêu lên.

“Là bọn họ muốn tới, nhưng người cũng không cự tuyệt.” Ta lấy tốc độ nhanh nhất vọt vào phòng tẩm.

Đợi đến lúc ta cả người khoan khoái xuất hiện ở phòng khách, thì đã thấy một đám đàn ông ngồi bệt trên chiếc sofa rộng thùng thình, tay trái cầm bia, tay phải cầm thịt nướng, miệng nhai không ngừng.

“Huyền, người vẫn cần phải chờ thật lâu mới xuất hiện a!” Đinh Nghiêu trộm cười, hiển nhiên đã biết mình đánh gãy chuyện tốt gì.

“Ha ha, tiếp đãi các người ta đương nhiên phải ăn diện một phen.” Ta pha trò, rồi cũng tìm một chiếc ghế ngồi xuống, cầm lấy miếng bò khô cắn.

“Huyền, quấy rầy.” Tịch Minh nháy mắt với ta mấy cái.

“Tịch Minh, người bị Đinh Nghiêu làm hư.” Ta lắc đầu thở dài.

“Đúng thế, Huyền, người không biết trên đường tới đây hai người này kẻ xướng người họa toàn đùa mấy trò tẻ nhạt.” Về mặt Ngụy Hoàn giống như được mở rộng tầm mắt.

“Người chưa nghe qua gần mực thì đen gần đèn thì sáng sao?” Ta cười nói.

“Ta cũng không phải thợ mỗ sao lại gần heo? Gần mực thì đúng thật, ta thường dùng bút máy. Nhưng là hình như ta không đen đi a.” Luật sư chính là luật sư, Tịch Minh nhún vai đối đáp trôi chảy.

“Quả nhiên Tịch Minh của ta giỏi nhất.” Đinh Nghiêu ôm Tịch Minh, vừa há mồm là lại nói lời buồn nôn, “Thân ái, yêu người là nghề nghiệp của ta, nhớ người là sự nghiệp của ta, ôm người là sở trường của ta, hôn người là chuyên ngành của ta. Tới, hôn một cái.” Cong miệng lên chuẩn bị hôn.

“Người sến vừa thôi.” Bị Tịch Minh đẩy ra một phen.

Chúng ta cười phá lên một đoàn.

“Ăn cơm được rồi. Thật là, chúng ta ở trong bếp vội vàng đến tới tắm mặt mũi, các người nhưng lại ở ngoài này cười đến vui vẻ.” Thạch Diễm bưng đồ ăn từ phòng bếp đi ra.

“Mau tới ăn đi.” Tiểu Cát sở trường là nấu nướng cũng phụ giúp một phen.

Vì thế chúng ta kéo nhau tới bàn ăn. Một đám người vô cùng nào nhiệt bắt đầu ăn uống.

“Huyền, quen nhau lâu như vậy, chúng ta vẫn chưa biết người và Thạch Diễm là gặp nhau như thế nào đâu.” Ngụy Hoàn vội vàng dứt đồ ăn vào miệng nhồm nhoàm nói.

“Đúng vậy!” Đinh Nghiêu cũng như bừng tỉnh đại ngộ, “Đột nhiên liền đem Thạch Diễm giới thiệu với chúng ta, cũng chưa hỏi các người quen nhau như thế nào.”

“Chắc chắn là nhất kiến chung tình.” Tiểu Cát cười nói.

“Các người không biết?” Ta có chút kinh ngạc, “Ta chưa từng nói?”

“Chưa từng.” Ba người kia trăm miệng một lời nói.

“Quái lạ, không phải Tịch Minh biết sao? Không có nói với các người?” Ta buồn bực.

“Ta cũng không phải người nhiều chuyện.” Tịch Minh cười tủm tỉm đáp lại.

“Rốt cuộc là quen nhau như thế nào a?” Đinh Nghiêu cảm thấy hứng thú lôi kéo Tịch Minh hỏi.

“Khuyên người đừng kỳ vọng quá, rất bình thường.” Thạch Diễm vừa gấp thức ăn cho ta vừa nói.

“Không phải nhất kiến chung tình sao?” Tiểu Cát trừng lớn hai mắt.

“Love not at the first look.” Ta lắc đầu hướng Tiểu Cát nói (không có tình yêu bắt đầu từ cái nhìn đầu tiên)

“Nói mau lên!” Ngụy Hoàn vừa ăn vừa thúc dục.

“Thực sự rất bình thường. Thông qua người giới thiệu rồi quen biết, sau đó mới qua lại, cảm thấy không tệ, hợp nhau rồi mới cùng một chỗ.” Nghiêng đầu cùng hân hân nhìn nhau cười.

“Đó không phải là thông qua giới thiệu mới nhận thức sao? Thật lặc hậu!” Đinh Nghiêu cười ha ha nói.

“Không phải người cũng thông qua Diễm mới quen Tịch Minh sao? Chớ chê mèo lắm lông!” Ta cười đá lại.

“Ồ nhỉ.” Đột nhiên nhận ra sờ sờ cái mũi.

“Choang!” Rơi vỡ một cái đĩa.

“Người làm gì?!” Hân xoay người lại trừng ta.

“Không a, sờ một chút mà thôi, phản ứng mạnh như thế làm gì.” Ta bưng trà nhân nhã đứng phía sau nhìn hân rửa chén.

“Nơi đó có thể sờ loạn sao?” Thu dọn mấy mảnh vỡ.

“Không phải là mộng sao? Cũng không phải chưa từng sờ qua.” Ta thành thói uống một ngụm trà.

“Không thấy ta đang rửa chén sao? Đừng tùy tiện sờ loạn.”

“Hừ, ta sờ người là để mắt đến người, lại còn sĩ diện.” Vươn tay lại sờ một cái.

“Muốn sờ phải không, được.” Hắn bỗng nhiên cởi cái bao tay cao su ra, quay người lại sờ ta.

“Nước, nước.” Ta giơ cao chén trà lên, vừa trốn vừa kêu.

Hắn cầm lấy cái chén của ta, tựa tiểu phi tiểu nói: “Lần đầu tiên gặp mặt người người này còn chưa mở miệng đã sờ mộng ta, ta còn tưởng gặp phải kẻ háo sắc, đang định tố cáo người quấy rối ***.”

“Tố cáo cái đầu người! Đừng cho là ta không phát hiện cái ánh mắt như muốn đem ta lột sạch tại chỗ của người.” Ta hừ mạnh một tiếng. Nhưng mà nghĩ lại lúc ấy hắn mặc một chiếc quần bò đen, vừa người ôm lấy đôi chân thon dài và cặp mộng, đặc biệt hình dáng cặp mộng, gợi cảm đến mức thôi thúc người khác muốn sờ một phen. Ai ngờ trước khi đại não phản ứng, ta cũng đã chạm vào.

“Hừ, người sờ soạng ta còn mặt không đỏ sắc khen mộng ta hình dáng không tồi chắc cũng chỉ người một người có thể làm được.” Hắn chịu không nổi bĩu môi nói.

“Nào có, nào có, người bị ta sờ mộng còn có thể thần sắc như thường mà nói cảm ơn cũng không nhiều.” Ta nhướn mày đáp lễ.

Sau đó chúng ta đồng thời cười to ra tiếng.

Thật vất vả ngừng cười, hắn lắc đầu thở dài: “Chính là thật không ngờ người làm loại chuyện như vậy lại có ý thức tự bảo hộ mình mạnh như thế.”

“Vậy sai sao?” Ta biết hắn ám chỉ ta rất khó tin tưởng người lạ, rất khó mở rộng lòng mình với người khác.

“Không sai. Ngược lại khiến cho ta rất yên tâm, cảm thấy người rất thật.” Con người màu đen thâm thúy chột lóe, chột lóe.

“Biết người không phải loại người tùy tiện trêu đùa người khác, ta mới có thể quyết định.” Ta cũng ẩn tình nhìn lại hắn.

“Đó là đương nhiên, vì chúng ta đều là người một khi đã đưa ra quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi.” Hắn tiến đến ôm lấy ta, thật cẩn thận, tựa như ôm trân bảo yêu quý nhất, ta cũng cười vươn hai tay ôm chặt lấy hắn.

Thế gian xoay chuyển, giữa biển người mênh mông, người gặp gỡ hắn, hắn chỉ chọn người, phần tình duyên này, vô cùng trân quý. Mà khiến cho hai người không quen biết bắt đầu từ đỡ bỏ bức tường ngăn cách ở trung gian đến mở lòng ra cho thấy con người thật của chính mình, rồi cuối cùng là sự kết hợp hoàn mỹ, bản thân quá trình này đã là một câu chuyện truyền kỳ tuyệt đẹp.

May mắn có được, còn mong điều gì?

[K]: Gợi cảm! Gợi cảm là gì? Thế nào là gợi cảm mọi người hãy đón đọc chương sau, để biết được thế nào là gợi cảm =)) =))

7. Chương 7: Gợi Cảm

22 thụ 1 công

“Hắc, gã đàn ông bên kia thật anh tuấn.” Vừa uống rượu ta vừa gợi chuyện với A Lực.

“Người nào người nào?” A Lực hưng phấn vươn lại gần.

“Người kia người kia.” Ta hất hất cằm.

“Đúng a, cũng được.” A Lực nheo mắt lại đánh giá, “Nhưng mà Thạch Diễm nhà người vẫn đẹp trai hơn.”

“Sao lại như thế? Tên kia có gì đẹp?” Ta vẫn nhìn chăm chăm vào nam nhân cách đó không xa.

“Người đúng là ở trong phúc mà không biết phúc! Thạch Diễm mà còn không đẹp, ta xem đàn ông trên đời này cũng chẳng còn ai đẹp trai.” Hấn thở dài rất khoa trương.

“Này, người khen hấn như thế chắc không phải là vừa ý hấn rồi?” Ta quay đầu ái muội hướng hấn nháy mắt.

“Đúng vậy đúng vậy! Người không biết sao? Ta sớm đã vừa ý hấn. Đáng tiếc hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình a. Tự biết mị lực không địch lại người, đành phải nhịn đau buồn tha cho. Hằng đêm khóc đến tim ta muốn vỡ, khóc đến tim ta cũng rơi lệ, ta nằm xuống ánh mắt ngấn lệ đi vào giấc ngủ, trong mộng hấn vẫn như thế khiến ta say mê

” Hát nhập tâm tới mức chân tay cùng sử dụng.

“Cái điệu bộ của Đinh Nghiêu sao người cũng học theo?” Ta chịu không nổi cười nói.

“Nào có nha, ta đây là chân tình biểu lộ hiểu không, đáng vẻ không giống hấn miệng đầy lời ngon tiếng ngọt.” A Lực cười hì hì ngụy biện.

“Được rồi, được rồi, ta biết tình cảm người dành cho hấn, để ta nói giúp người, nói không chừng hấn cũng có ý với người, các người có thể...” Đưa cái ánh mắt ngằm hiểu với nhau.

“Không cần. Ta cũng không muốn nhìn không đến mặt trời ngày mai.” Biểu tình khùng bố giống như sẽ bị ta ngửi mã phanh thây.

“Ồ, người đã về rồi. Không phải nói phải về muộn sao?” Vừa vào cửa liền nhìn thấy hấn đang xoay người sửa tủ giày, hình như là đỉnh ốc bị lỏng.

“Tạm thời hủy bỏ.” Cầm dép lê giúp ta, tiếp tục cúi đầu tập trung sửa chữa.

Trở về phòng thay quần áo, cầm lon bia từ tủ lạnh ra ngồi cách đó không xa nhìn hấn.

Cả người mặc gia phục, tay áo được xắn lên cao, chiếc áo sơ mi rộng thùng thình không cài ba chiếc cúc đầu tiên, không nhiều không ít, mái tóc buông xuống tự nhiên trước trán, vẻ mặt chuyên chú, làm cho người ta cảm thấy được – thật gợi cảm.

Biết bộ dáng hấn rất anh tuấn, không thể phủ nhận yêu cầu của ta về diện mạo rất cao, chịu thôi, thích đẹp không phải là bản tính của con người sao. Nhưng hấp dẫn ta nhất chính là khi hấn giơ tay nhắc chân, sự gợi cảm toát ra từ bên trong. Cho dù là một ánh mắt, một động tác. Riêng ta cho rằng đây mới là nơi mị lực của hấn bộc lộ.

“Thân ái, nước miếng của người sắp chảy xuống kia.” Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nơi sửa chữa, miệng lại trên chọc ném qua một câu.

“Vậy người lại đây liếm giúp ta.” Ta dùng thanh âm mềm nhẹ tinh tế lại từ tính trả lời hấn.

“Người đang quyến rũ ta sao?” Hấn cười hắc hắc quay đầu lại.

“Người cần ta quyến rũ sao?” Uống một ngụm bia liếm liếm môi.

“Người thành công.” Hấn buông những thứ trong tay, mang theo nụ cười khêu gợi đi lại phía ta.

“Ha ha...” Buông chiếc lon trống không, đứng lên, “Ngại quá, ta muốn tắm một cái rồi ngủ, hôm nay công tác mệt mỏi quá a.” Duỗi duỗi cánh tay, vịn vịn cổ liền chạy tới phòng tắm.

“Muốn chạy?!” Cười ha ha đuổi theo ta.

“.....Please người, tiết chế một chút có được không.” Đẩy ra cái kẻ lại đang muốn dè lên. Phòng tắm một lần, trên giường một lần, còn chưa đủ sao. Ta vẫn chưa ăn cơm đâu.

“Là người quyền rũ ta trước, không thể trách ta.” Ngang ngược mà lại dè lên.

“Người và dã thú khác nhau ở chỗ, người có thể tự kiểm chế, ok?” Đắm một cái vào bụng hần, tuy rằng đã muốn không có tí lực nào.

“Chính là người như thế này, dù là ai cũng mất lý trí hết.” Trong mắt tràn đầy ***, “Người chưa từng nghe qua sao ‘A man without reason is a beast in season’ (Một người đàn ông không có lý trí sẽ như con ác thú đang động dục)

“Người đang thừa nhận mình là một con dã thú ?” Ta lấy ngón tay chọc chọc mặt hần.

“Vì người, ta thừa nhận mình là dã thú thì cũng có làm sao?” Nhếch miệng cười tà.

“Vậy thì thật ngại quá, ta không có sở thích thú giao.” Đẩy ra mặt hần một phen.

“Giao cũng không biết đã giao bao nhiêu lần, người cho là người còn lập trường nói như thế sao?” Vươn đầu lưỡi ái muội liếm môi ta.

“Người——” Mới vừa mở miệng đã bị hần dùng miệng lấp kín.

Không thể trốn tránh lại làm một lần...

...

“Ta thực xin lỗi thầy giáo tiếng Trung của ta.” Về mặt ta bị thương, nằm trong ***g ngực của dã thú.

“Làm sao vậy?” Hần tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Hần dạy ta phải bảo vệ động vật, nhưng mà bây giờ ta rất muốn giết người con dã thú này.” Ta vừa thở vừa nói, một đến chỉ muốn nằm không muốn nhúc nhích.

“Ha ha, chính là vừa rồi bộ dáng người không phải cũng rất hưởng thụ sao? Tiếng kêu đại khái cả building đều nghe thấy được.” Khẽ cắn vành tai ta, tay vuốt ve đùi ta.

“Ta cảnh cáo người, con mẹ nhà người dám làm lần nữa, ta lập tức thiến người! Tuyệt không nương tay! Người có tin không!” Ta tức giận nói.

“Được rồi được rồi, ai kêu người gọi cảm như vậy.” Đành rút tay về.

“Ta gọi cảm chỗ nào?” Đột nhiên cảm thấy hứng thú.

“Nơi nào cũng gọi cảm.” Cánh tay lại bắt đầu không quy củ.

Ta quay đầu không khách khí há miệng liền cắn, hần kêu khẽ một tiếng lúc này mới an phận.

“Rốt cuộc thì người có biết cái gì là gọi cảm không a?” Ta hoài nghi liếc mắt nhìn hần.

“Gọi cảm chính là sau khi làm tình người nằm ở trong chăn, bộ dáng lười biếng không muốn tắm rửa. Khiến cho người ta lại muốn hưng hăng mà làm thêm một lần.”

“Ta thao! Con mẹ nhà người sao đầu óc toàn là những thứ này a!” Ta không nhịn được kêu lên.

“Đúng rồi đúng rồi, lúc người mặc cái quần bò rách với chiếc áo Levis cổ điển kia vô cùng gọi cảm.” Thanh âm giống như đang tiến vào ảo tưởng.

“Hả!” Trách không được mỗi lần vừa mới mặc vào đã bị hần cởi kéo đi làm tình, cũng không cho ta mặc đi ra ngoài.

“Kỳ thật ta cảm thấy khi người lái xe, bộ dáng chuyên chú nắm tay lái cũng thực gọi cảm a.”

“Câu này còn giống người nói.” Ta vừa lòng cười ha ha.

Ai ngờ lại nghe hần chêm thêm một câu: “Làm cho người ta rất muốn ngay tại trong xe làm một lần.”

“Người không thể lấy ánh mắt đơn thuần để thưởng thức và đánh giá sự gọi cảm sao? Không cần ngoài trừ ‘ làm’ chính là ‘ làm’ được không?” Ta cắn răng nói.

“Gọi cảm vốn cùng giường chiếu liên kết chặt chẽ không thể tách ra...” Giọng nói có chút tội nghiệp.

Ta đã không còn gì để nói nữa, người và dã thú quả nhiên không thể hiểu nhau.

[K]: Chương sau vô cùng vô cùng vô cùng dễ thương, mọi người không coi sẽ hối hận đấy! Chương sau tên : Phim kinh dị =)) =)) =))

8. Chương 8: Phim Kinh Dị

23 thụ 1 công

“Ta thuê đĩa, cùng nhau xem đi.” Hưng phấn phe phẩy cái hộp.

“Không xem!” Đôi quần áo chuẩn bị lên giường ngủ.

“Xem đi xem đi! Ngủ sớm như vậy làm gì, cùng nhau xem!” Vẫn đem ta kéo từ phòng ngủ ra phòng khách.

“Ta không thích xem phim kinh dị!” Đã tuyên bố không biết bao nhiêu lần, lại bị hấn làm như gió thoảng ngoài tai. Gần đây người này bắt đầu mê xem phim kinh dị, còn lôi kéo ta cùng nhau xem.

“Xem cùng ta đi!” Một tay ấn điều khiển, một tay vòng qua eo kéo ta nằm xuống sofa.

“Người người này thực sự biến thái! Rõ ràng sợ đến muốn chết còn muốn xem!” Không còn cách nào đành dựa vào trên người hấn.

“Rất kích thích a!” Kích động ấn xuống nút Start.

Quá trình xem phim đối với ta tuyệt đối là một loại tra tấn! Không biết vì cái gì ta vừa thấy phim kinh dị đã muốn ngáp ngủ, thử nghĩ khi đang mơ mơ màng màng sắp ngủ đến nơi đột nhiên thân thể ngay cạnh người run lên mãnh liệt, rồi lại ôm chặt khiến người không thở nổi, đồng thời bên tai vang lên vài tiếng kêu quái gở, người có thể không tỉnh lại sao? Hơn hai tiếng, cứ thỉnh thoảng lại vài lần như thế, người nào yếu tim chắc chắn không chịu được!

“A

hừ hừ hừ

á

” Hai tay liều mạng ôm ta, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp lấy một cái.

“Please, nhẹ thôi! Ta không thở được!” Tức giận, đánh mạnh vào cánh tay đang quấn trên lưng ta của hấn.

“Nga.” Nói lỏng không được bao lâu, “A————” Đột nhiên lại dùng sức ghì chặt, làm ta hít thở không thông.

“Buông tay buông tay!” Ta nổi giận.

“Làm sao vậy?” Buông lỏng tay ra.

“Ta muốn đi ngủ!” Đẩy hấn ra bước đi.

“Đừng đừng!” Dem ta kéo trở về một phen, đáng thương hề hề nói, “Người không ở ta sẽ bị hù chết mất!”

“Cũng tốt, buổi sáng ngày mai ta sẽ nhật xác giúp người.” Mặc kệ hấn, ta đứng lên.

“Huyền

xem với ta đi mà!” Đi chưa được mấy bước lại bị hấn kéo về.

“Không xem.” Ta mặc kệ.

“Huyền ca

~ tiểu đệ cầu người

” Cầm lấy tay ta nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào màn hình.

“Hứ! Đi chết đi cho ta!” Dùng sức mở bàn tay hắt ra, tiện thể đá hắt một cái, rồi mới trở về phòng ngủ.

“A Lực, Whisky Mist.” Ta ngồi xuống trước quầy bar.

“Sao hôm nay tới sớm như vậy? Mới chín giờ a.” A Lực đang lau bàn thấy ta có chút kinh ngạc. Bình thường chúng ta đều là hơn mười hoặc mười một giờ mới đi uống chút rượu.

“Nhớ người thôi, nên tới nhìn người này.” Cười tà hướng hắt nháy mắt một cái.

“Người đừng nói như vậy, ngộ nhỡ ta nhất thời kích động làm ra chuyện gì có lỗi với Thạch Diễm thì làm sao bây giờ?” Hắc nôm nớp lo sợ mà điều rượu.

“Không sao, người biết ta biết, không cho người khác biết.” Ta ái muội vươn người đến gần hắt.

“Bây giờ người ngay cả A Lực cũng muốn lôi kéo?” Giọng nói âm trầm từ phía sau truyền đến.

“A Lực thì đã sao? Đủ đẹp trai, phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của ta.” Không thèm để ý quay đầu lại nhìn cái kẻ vẽ mặt đang đầy khó chịu kia.

“Dừng, dừng! Các người lại làm sao vậy? Có gì cũng đừng lấy ta ra làm vật hi sinh!” A Lực đem chiếc ly đặt mạnh xuống trước mặt ta.

“Theo ta trở về.” Tay ta bị người kéo ra ngoài.

“Quay về cái rắm! Mình người trở về, ta còn muốn uống rượu!” Cầm lấy ly rượu trước mặt, nhấp một ngụm nhỏ.

“Không được, cùng nhau về. Bộ phim hôm qua vẫn chưa xem xong đâu, chỉ chờ người về cùng nhau xem.” Ngang ngược đoạt lấy ly rượu trong tay ta uống một hơi cạn sạch.

“Rốt cuộc ông anh có hiểu không a? Ta không về chính là không muốn cùng người xem cái bộ phim chết tiệt ấy!” Ta hướng hắt gào lên.

“Vì cái gì? Xem rất thú vị a!” Về mặt giống như vẫn chưa hiểu ra.

“Ta ghét xem phim kinh dị!” Không ngại phiền mà lặp lại. Bộ phim kia hoàn toàn không có sức hấp dẫn đối với ta, chỉ cảm thấy lãng phí thời gian.

“Nhưng là ta thích a!” Hắc cũng lớn tiếng lên.

“Người thích mình người xem! Đừng phiền ta!”

“Chính là người không ở ta sẽ sợ a!” Câu này vì mặt mũi nên nói cũng tương đối nhỏ giọng.

“Sợ thì đừng xem!”

“Nhưng mà ta muốn xem!”

“Muốn xem thì tự đi mà xem!”

“Người không xem cùng ta sẽ sợ!”

Chết tiệt! Cứ như vậy sẽ mãi không dứt!

“A Lực, cho hắt một ly Killer, uống say là xong việc!” Ta đau đầu nói.

“Ta mới không uống, cùng ta về xem đi!” Túm ta tha ra bên ngoài.

“Sao người không gọi người khác xem cùng người a, ta không xem!”

“Ta không cần người khác! Chỉ cần người xem cùng ta! Đi thôi đi thôi!”

“Trở về phải không, được rồi, trở về!” Nhìn cái bộ dáng nếu ta không quay về thì sẽ không bỏ qua của hắn, chỉ có thể trước dùng kế hoãn binh.

“Đi về rồi cùng ta xem?” Hắn nghi ngờ nhưồn mày lên.

“Ừm, để nói sau.” Tùy tiện đáp lại.

“Vây đi mau!” Ngay cả tạm biệt cũng chưa kịp nói với A Lực đã bị hắn tha ra ngoài.

“Đi nhanh như vậy làm gì? Vội vàng đi đâu thai sao?!” Ta vừa đi vừa mắng. Trong khoảng nửa giờ hành trình nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

“Nhanh lên nhanh lên, ngày hôm qua dừng ngay chỗ gay cần.” Vội vàng lôi kéo ta đi.

“Đi lối kia đi lối kia! Đi xuyên qua công viên nhỏ kia không khí có vẻ trong lành.” Một ý tưởng lóe lên, quay đầu đề nghị hắn.

“Tùy người.” Hắn cũng không ý kiến.

Đằng sau công viên tối đen, tĩnh mịch, đúng là nơi hẹn hò lý tưởng của các cặp tình nhân. Loáng thoáng có thể thấy vài đôi nam nữ đang thoải mái ôm hôn nhau.

Nghiêng đầu nhìn cái bộ dáng nhớ nhà như nhớ tiền của hắn, làm ta không thể không hoài nghi, bộ phim kia thực sự hay như vậy sao? Hừ!

A, rốt cục tìm được một nơi cách đó không xa được cây bao quanh, vô cùng bí mật và u ám, hơn nữa lại không có ai. Ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Này, bộ phim kia thực sự kích thích như vậy sao?” Ta thuận miệng hỏi, lặng lẽ đi gần lại phía đó.

“Àn, rất kích thích, người xem thì biết!” Giọng nói còn có chút hưng phấn.

“Vậy sao?” Ta cười cười, rồi sau kéo mạnh hắn vào cái nơi lý tưởng kia.

“Người làm gì a?” Về mặt không hiểu gì cả.

“Người không phải muốn tìm kích thích sao?” Ta cười tà tà, đem hắn đẩy dựa vào một gốc cây đại thụ.

“Người là muốn——”

Không cho hắn có cơ hội tiếp tục nói chuyện, ta cố sức hướng hắn hôn tới. Hai tay vội vàng cởi thắt lưng của hắn, kéo khóa quần xuống, không chút do dự vươn tay sờ soạng hạ thân của hắn.

Thân thể hắn run lên, giống y như khi xem phim kinh dị. Sau đó liền tự động tự giác lấy một tay vén áo ta sờ lên lưng ta, một tay bắt đầu cởi quần ta...

...

“Có kích thích không?” Giải quyết dục vọng sau, ta thở phì phò ghé vào bên tai hắn nhẹ giọng hỏi.

“Kích thích.” Hắn tỏ ra thèm thuồng liếm liếm môi.

“Xem phim kinh dị kích thích, hay làm ở bên ngoài kích thích?” Ta cười tà hỏi.

“Làm kích thích.” Ánh mắt nhìn ta lại thiêu đốt lên.

“Muốn làm một lần nữa không?” Ta nhú mày lại vươn tới hôn hắn, trong quá trình những tiếng rên rỉ mê người vẫn không ngừng phát ra, đương nhiên bởi vì sợ có người nghe thấy, nên vẫn kiềm chế một chút, nhưng lại chỉ khiến dục vọng thiêu đốt càng thêm kịch liệt.

Về đến nhà đã mệt đến không muốn làm gì, chỉ nghĩ nằm lên giường ngủ, nào có thời gian xem cái bộ phim kia, ha ha. Ngày hôm sau ta liền đem cái đĩa phim chết tiệt đó trả lại. Còn cầm ảnh chụp cảnh cáo ông chủ quán kia, nếu còn dám cho cái người yếu tim này thuê phim kinh dị hại hắn phải vào bệnh viện, thì hãy chờ nhận thư của luật sư đi, hừ hừ.

“Huyền, xem cùng ta đi!” Vẻ mặt hưng phấn như cũ, phe phẩy cái hộp. (=))

“Người đi thuê?” Nghĩ thầm ngày mai phải tìm Tịch Minh, nhất định phải cho tên chủ quán hỗn đản đó chịu chút đau khổ.

“Không phải, chủ quán nói hết phim kinh dị rồi, ta đi mua ở nhà bên cạnh. Cùng nhau xem đi!” Đã chạy tới chuẩn bị kéo ta.

Trong lòng thở dài một tiếng, bắt đầu cởi quần áo

“Này, ta muốn làm!” Trực tiếp lột thân đi lại chỗ hắt.

“A?” Đắn đo giữa phim và ta một phen, cuối cùng vẫn là bỏ lại đĩa nhào về phía ta. Thật khiến người ta vui mừng, dù sao sức hấp dẫn của ta vẫn lớn hơn một chút.

Về sau, chỉ cần hắt cầm phim kinh dị, ta lại lôi kéo hắt đi làm tình rồi đem cái đĩa phim chết tiệt ấy ném, qua một quãng thời gian không xem sau hắt cũng dần mất đi hứng thú. Trước khi tinh lực cạn kiệt, ta vẫn thắng một hồi...

[K]: Chương này bạn Diễn kute kinh khủng :”> :”>

[W]: ta...pó tay, cười sái cả quai hàm, thụ khủng thật =)) =))

9. Chương 9: Ăn Khuya

21 thụ 1 công

“Ta đói quá...” Vỗ vỗ người ngủ bên cạnh.

“Ừm...đi ăn đi...” Mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu.

“Trong nhà không còn gì ăn...” Ta dụi mắt đá đá hắt.

“À...kêu người ta mang tới...” Ý thức hiển nhiên vẫn còn mơ hồ.

“Nửa đêm rồi, đều đã đóng cửa.” Ta nhắc nhở hắt.

“...Vậy đi ra ngoài ăn...” Vất ngang một chân lên trên bụng ta.

“Ta lười đi ra ngoài.” Ta đẩy cái chân kia của hắt ra, dùng sức lay hắt dậy

“...Thế thì người muốn thế nào?” Than thở rồi nghiêng mình nặng nề áp lên người ta.

Ta kêu lên một tiếng, không cần suy nghĩ cúi đầu cắn một ngụm trên vai hắt.

“A—— người muốn làm gì đây? Mưu sát a——“ Cơn buồn ngủ lúc này mới tan một nửa.

“Người đi mua đồ ăn cho ta.” Ta vỗ vỗ mặt hắt, ôn nhu cười.

“Đi mua ở đâu a! Muộn như vậy rồi!” Cau mày vuốt nơi vừa bị cắn.

“Cửa hàng tiện lợi 24 giờ, bất cứ thứ gì cũng được.” Tay chân đều sử dụng để đẩy hắt xuống giường.

“Muốn ăn thì tự đi mua, ta muốn ngủ.” Lại bò lên.

“Được! Người dám nói như thế! Ta đói như vậy phải trách ai a?!” Lập tức ngồi dậy đá hắt.

“Trách hệ tiêu hóa của người, tích cực như vậy làm gì.” Uể oải bắt lấy chân ta, tiện thể nằm xuống.

“Ha! Người không đi phải không?! Không đi về sau đừng hòng chạm vào một sợi tóc gáy nào của ta!” Vươn hai tay bóp cổ hắn.

“Người khỏe như vậy, giống người đang đói sao?” Cầm lấy tay ta, le lưỡi ra giả chết.

“Ta đây là hồi quang phản chiếu! Đợi tới lúc chết đói người có khóc cũng không kịp!”

“Mau.....buông tay.....ta không thở được.....” Về mặt hấp hối sắp chết.

“Có đi mua không?” Ta vươn lại gần, chớp mũi chạm vào mũi hắn, hung tợn nói.

“.....Muamua....”

“Thế mới ngoan a.” Buông lỏng tay ra, ôn nhu vỗ vỗ mặt hắn.

“Người thật sự là kẻ ác độc.” Một tay vuốt vuốt cổ, hai mắt kinh hãi nhìn chằm chằm ta.

“Cái này gọi là vô độc bất trượng phu! Đi mua nhanh!” Lại ra sức đá hắn một cái.

“Muốn đi thì cùng đi, quá nửa đêm ta một mình đi ra ngoài bị người xấu cướp sắc thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó người muốn khóc cũng không kịp.” Về mặt như đang nói người ta rất sợ a~.

“Ta muốn đi đã đi từ lâu rồi còn gọi người? Hơn nữa cái loại như người này không cướp người khác đã là cảm ơn trời đất, ai lại đi cướp người?” Hướng hắn phỉ nhổ một câu.

“Cái gì là loại như ta này? Ta có chỗ nào kém?” Bất mãn nhướn mày lao về phía ta.

“Người có chỗ nào không kém?” Nắm tay lại liền nắm, bắt đầu ngay tại trên giường quần nhau.

...

“Người đừng đánh trống lảng, đi mua nhanh!” Tranh chấp nửa ngày lại tiêu hao không ít thể lực của ta.

“Cùng đi. Ta không muốn đi một mình. Trên đường rất cô đơn a.” Kiên trì ý kiến.

“Cô đơn cái rắm a! Đi sớm về sớm!”

“Cùng đi.” Khoanh tay, bộ dáng như đang nói không đi thì ta mặc kệ.

“Con mẹ nó! Người giỏi lắm!” Ta oán hận bò xuống giường, độc ác nói, “Không cần người đi! Ta tự mình đi! Con mẹ nó, ta đi sẽ không quay về!” Mặc quần áo xong, cầm lấy chìa khóa xe bước đi.

“Ta đi với người!” Chỉ thấy hắn nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, mặc quần áo đi theo đến.

“Ai muốn người đi cùng!” Vuốt vuốt tóc, vẫn cứ tiếp tục đi.

“Ngộ nhờ người bị cướp sắc thì sao, ta không phải sẽ đau lòng đến chết!” Cọ tới ôm lấy vai ta.

“Đau lòng cái rắm! Nếu đau thật sẽ không để ta đi ra ngoài mua!” Bỏ tay hắn ra.

“Không phải là ta sợ người ở nhà một mình cô đơn sao.” Giật lấy chìa khóa xe trên tay ta, chạy tới lái xe.

“Đồ ăn đâu?” Lục lọi trong chiếc túi hắn mua về, ta nhíu mày hỏi. Chỉ có vài thứ bánh mì linh tinh.

“Bán hết rồi.” Hắn nhún vai, “Không phải người nói cái gì cũng được sao? Sao bây giờ lại chỉ muốn ăn Cheese Burger?”

“Nếu đều đã ra ngoài, không thể yêu cầu một chút sao?” Quay sang lườm hắn một cái rồi hạ lệnh, “Lái xe, đi tiệm khác.”

“Đã vòng quanh mấy con phố, muộn như vậy ai còn bán cái thứ kia a.” Khởi động xe quay trở về.

“Người làm gì, lại đi thêm một chút nhìn xem biết đâu còn chỗ có bán a.” Ta bất mãn nói với hắn.

“Nhìn cái gì, có nhìn nữa cũng không có! Về nhà ta làm cho người! Thế được rồi đi, đại thiếu gia!” Bĩu môi đập chân ga.

“Hắc, trông cũng có khuôn có dạng a.” Nhìn hấn đeo bao tay lấy bánh từ trong lò nướng ra.

“Hừ. Cầm lấy, cẩn thận nóng.” Dùng giấy gói gói lại đưa cho ta.

“Thơm quá.” Ta cầm lấy ngửi ngửi, thổi một cái rồi hung hăng cắn một ngụm, “Àn, không tệ. Sau này nếu có thất nghiệp người có thể đi bán Burger kiếm tiền.” Xem ra người này đúng là có chút năng khiếu nấu ăn, hôm nào nhất định phải khai thác khai thác.

“Người đừng rửa ta, ta mới sẽ không rơi vào tình trạng đó.” Nói xong lại lấy ra hai cái.

“Thật là ngon quá a!” Vừa nhai vừa khen không dứt miệng.

“Hừ hừ, biết ai đối với người tốt nhất đi.” Đảo mắt liếc ta một cái, “Đừng ăn xong rồi vỗ mông chạy.”

“Ta đi được đâu a? Đây, lấy cho ta lon bia.”

“Cầm, ăn xong rồi ngủ đi.” Vừa dọn dẹp rác rưởi vừa nói.

“Được rồi được rồi, để ta thu dọn, người đi ngủ đi.” Thỏa mãn nuốt xuống miếng cuối cùng, ta xắn tay áo lên rồi đẩy ra hấn.

“Ngủ cái gì mà ngủ, bị người hành hạ như vậy còn ngủ được sao?” Tức giận gói rác lại.

“Ngủ không được a....” Ta ôm lấy hấn từ sau lưng, tay luồn vào quần lót của hấn, vuốt ve đầy khiêu khích.

“Người là ăn no rồi nghĩ *** dục phải không.” Xoay người cười tà tà, “Vậy thì hảo hảo an ủi an ủi vi phụ đi.” Nghiêng đầu hôn xuống ta.

...

“Đây, về sau đừng nói cái gì mà không quay về nữa, có nghe không?” Gặm cắn trên vai ta.

“Ta nào có nói không quay về?” Vặn vẹo thân mình, hai mắt buồn ngủ quá.

“Người có nói! Đã nói qua đừng chối!” Há mồm liền cắn.

“Ta thao! Người phát điên cái gì!” Quay người lại vuốt vuốt chỗ đau.

“Để người nhớ kỹ về sau đừng nói lung tung!”

“Ồn muốn chết, đừng làm phiền ta.” Xoay người kéo chăn chuẩn bị ngủ.

“Người thề sẽ không nói không quay trở lại, rồi ngủ tiếp!” Kiên quyết quay người ta lại.

Nhìn bộ dạng nghiêm trang của hấn, ta buồn cười nói: “Người cũng không tự ngấm lại, ngoại trừ ta, trên thế giới này chỉ có người đối với ta tốt nhất, người không cần ta còn ai muốn a?”

“Hừ, người cũng biết ta đối với người tốt...” Vừa lòng nhếch môi cười, vươn tay ôm chặt thắt lưng ta.

“Ta cũng không ngu ngốc....” Vùi đầu vào bên cổ hấn, nặng nề ngủ.

[K]: Ta cảm thấy chương này a ~... cũng rất dễ thương hai bạn như trẻ con ý. Ta thấy Bích Dao tỷ tỷ viết rất thật, không quá khoa trương, phản ứng của hai bạn rất thực tế. Ta không phủ nhận nhiều bộ công sủng thụ viết rất hay, nhưng nhiều khi tác giả cảm hứng cao trào viết quá lố, ta ví dụ như ta đã đọc một bộ, ko nhớ rõ tên, hiện đại, bạn thụ đi gọi bạn công ăn cơm, mà bạn công đang làm việc trên máy tính, tập trung quá không nghe thấy, bạn thụ tới rút phụt một phát cái phích cắm, màn hình bụp một cái đen thui. Bạn công giật mình điên tiết ngắt đầu lên thấy bạn thụ thì hết giận ngay...

Cá nhân ta thấy có lẽ đây là một tình tiết để tác giả nói lên rằng bạn thụ là đặc biệt và tình yêu của bạn công dành cho bạn thụ rất sâu đậm hay sao sao đó...nhưng mà cứ nghĩ tới hồi trước, ta làm bài thi photoshop, đang làm hăng say, gần xong rồi...mất điện cái phụt mà...ta thì...chưa save. Chỉ thế thôi, ta đã hận không thể đập đầu mình vào tường rồi, thế mà có đứá nó rút phích cắm của ta thì...ta không biết mình sẽ có cái cảm giác gì nữa.Haizz, có lẽ là tình yêu chiến thắng tất cả chẳng...

Lan man một tí ^^, chương sau tiết lộ về mối tình đầu của mấy bạn.

10. Chương 10: Mối Tình Đầu

25 thg 1 công

“Phù phù....không được không được.” Đinh Nghiêu vút chiếc vợt tennis xuống, đi tới chỗ nghỉ ngơi.

“Chỉ như thế đã mệt, người có phải đàn ông không a!” Ta nhìn hấn đầy khinh bỉ.

“Please, đã chơi hai tiếng rồi, nước cũng chưa uống, khát muốn chết.” Cầm lấy nước khoáng trên bàn uống ừng ực.

“Vậy thì đổi người. Tiếp theo, nhanh lên!” Ta gào lên với hai gã ngồi bên kia.

“Không có tiếp theo, chúng ta đều bị người đánh cho tay chân vô lực, bây giờ lấy tay cầm chai nước thôi cũng vẫn còn đang run đây.” Ngụy Hoàn nằm bò lên trên bàn kêu khổ.

Ta vừa đem ánh mắt nhìn sang Tịch Minh, Đinh Nghiêu đã lập tức hét lên: “Minh cũng không được, nếu đánh tiếp, buổi tối làm sao ứng phó ta a.”

“Sao ta lại quen biết mấy tên đàn ông vô dụng như các người a!” Không còn cách nào ta cũng đành đi đến nơi nghỉ ngơi.

“Huyền, chắc không phải tinh lực của người quá mức dồi dào không có chỗ phát tiết a.” Tịch Minh cười đưa cho ta cái khăn mặt.

“Chính là như vậy, Thạch Diễm người mau trở về đi!” Đinh Nghiêu ngửa mặt lên trời thét dài.

“Đúng vậy, Thạch Diễm mà không trở về chúng ta sẽ bị người hành hạ tới chết.” Ngụy Hoàn vẫn mệt mỏi nằm úp sấp.

“Ta là thấy các người suốt ngày trong văn phòng, hảo tâm mang các người đi vận động một chút, thế mà lại nói như vậy với ta.” Ta lau mồ hôi cũng ngồi xuống.

“Chúng ta tự mình vận động, không cần người mang đi. Minh ha?” Về mặt Đinh Nghiêu đây *** đang ôm lấy Tịch Minh.

“Ta thấy người vẫn là cùng Huyền chơi một ván đi.” Tịch Minh vung cánh tay háo sắc kia ra.

“Thân ái, người thật nhẫn tâm, có phải muốn xem ta bị hấn khiến cho một chết người mới cam tâm a!”

“Một chết càng tốt, để người đỡ phiền đến ta.”

“Sao người có thể nói như thế? Nếu người không dùng những tiếng kêu ôn nhu khiến ta mê muội, thân thể tuyệt vời khiến ta rung động, ánh mắt ẩn tình khiến cả người ta hưng phấn, ta sao lại làm phiền người a?” Đặc điểm của tên Đinh Nghiêu này là chuyện gì cũng có thể nói được

“Người còn sến như vậy tối nay ngủ sô pha cho ta.”

“Được rồi được rồi.” Bây giờ mới im miệng

Cũng chỉ có Tịch Minh mới trị được cái miệng làm người ta buồn nôn kia.

“Người đang suy nghĩ gì thế?” Ta vỗ vỗ Ngụy Hoàn – cái kẻ đang giống như đi vào cõi thần tiên.

“Ách? A? Không a?” Ngụy Hoàn ngơ ngác phục hồi tinh thần lại.

“Có phải bị Huyền đánh bóng trúng đầu không?” Đinh Nghiêu trêu đùa.

“Này, người nói hai ngày nay Tiểu Cát ở lại trường học sao?” Ta nheo mắt lại nhìn chằm chằm Ngụy Hoàn.

“A? Đúng vậy. Sắp tới hình như có cuộc thi.”

“Vậy cái này là ở đâu ra?” Ta nhướn mày chỉ vào cổ hần chất vấn.

“Cái gì ở đâu ra?” Về mặt hần đầy nghi hoặc.

“Người đi ăn vụng?” Đinh Nghiêu cũng phát hiện ra.

Hần ngẩn ra, trở nên ấp úng, “Người, các người, nói bậy cái gì.”

“Dấu hôn này hình như là hai ngày nay đi.” Vừa mới không chú ý, bây giờ hần nằm úp sấp lộ ra sau gáy, làm cho người ta vừa nhìn là biết ngay.

“Mau khai thật ra, Tiểu Cát đối với người tốt như vậy, sao người có thể phản bội hần?” Đinh Nghiêu giận dữ vỗ bàn.

“Ta.....” Ngụy Hoàn ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

“Tiểu Cát không ở, nếu người buồn có thể tìm chúng ta ra ngoài chơi, sao lại có thể.....” Tịch Minh cũng nhú mày.

“Người là cái đồ chết tiệt, cũng bắt đầu chơi cái loại trò không có tình yêu này?” Ta cũng vỗ bàn lườm hần.

“Không phải như thế.” Hít sâu một hơi bắt đầu thở thẩn, “...Hần là mối tình đầu của ta, bởi vì rất nhiều nguyên nhân nên chia tay, nhưng là ta vẫn rất thương hần, không quên được hần, có một đoạn thời gian ta rất bừa bãi. Cho tới khi gặp Tiểu Cát, ta mới tỉnh lại, mới dám yêu một lần nữa.”

“Vậy người.....” Đinh Nghiêu nheo mắt lại.

“Hai ngày trước hần từ Mỹ tới thăm ta, các người biết mối tình đầu là rất khó quên, sau đó cứ vậy liền...” Buồn bực vò vò tóc.

“Vậy bây giờ người thương hần hay là Tiểu Cát?” Tịch Minh hỏi ra vấn đề mấu chốt.

“Đương nhiên là Tiểu Cát! Chính là....ta cũng không quên được hần....”

“Không ai bắt người quên hần, nhưng mà quá khứ chỉ là quá khứ. Những thứ mất đi chính là những mối duyên không có kết quả. Yêu một người không nhất định phải có được, nhưng có được một người nhất định phải hảo hảo thương hần.” Ta thẩn thía nói.

Sau đó bốn người trăm miệng một lời nói: “Đừng để cho Tiểu Cát biết.”

“Huỳnh? Có nhớ ta không?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười ha ha.

“Người thành thật nói cho ta biết, người bây giờ có còn nghĩ tới mối tình đầu của người không?” Ta nín thở chờ đợi câu trả lời.

“Sao đột nhiên hỏi chuyện này?” Giọng nói có chút chần chờ.

“Người đừng quan tâm nhiều như vậy! Nói, có nghĩ tới không? Đừng gạt ta!”

“Àn, có a.”

“Vậy các người có từng phát sinh quan hệ chưa?” Ta hỏi lại.

“.....Có”

“Người thương hần hay thương ta?” Ta cắn răng hỏi.

“.....Đều thương.” Tiếng cười lại truyền tới.

“Đi chết đi cho ta!” Ta hung hăng nện điện thoại xuống.

Qua chốc lát, tiếng chuông lại vang lên. Ta lạnh lùng nhìn, vẫn tiếp điện thoại.

“Làm sao thế, cơn tức lớn như vậy.” Giọng điệu nhẹ nhàng trêu đùa .

“If you don’t want to lose me, you’d better lay it on the line.” Ta thông thả bình tĩnh nói. (Nếu người không muốn mất đi ta, tốt nhất hãy đem mọi chuyện nói ra)

“Nói cho người cái gì?”

“Người thật sự còn yêu mối tình đầu của người?”

“Yêu a.”

Cốp! Đập bể điện thoại, đứt đứt đường dây, tắt di động. Sửa sang hành lý chuyển tới ngôi nhà không biết đã bao lâu chưa về, cũng may có người định kỳ tới thu dọn, vẫn sạch sẽ như trước.

“Quản lý Lâu, đường dây số một. Lại là Thạch tiên sinh.”

“Không tiếp, không phải ta đã nói điện thoại của hấn sẽ không tiếp sao.”

“Nhưng mà, hấn muốn ta nhắn một câu cho ngài.”

“.....Cái gì?”

“Hấn nói ‘I’d do anything to see you crack a smile.’ (Để chiếm được nụ cười của người, ta tình nguyện làm bất kỳ điều gì)

“Đó là một kẻ nhàn rồi, cứ nhận được điện thoại của hấn người liền cúp máy cho ta!”

“Chính là, hấn còn muốn nhắn một câu cho ngài.”

“.....Là gì?”

“Hấn nói ‘ I only have eyes for you.’” Ngữ khí vững vàng, thực sự là một thư ký đã được đào tạo tốt. (Ta chỉ để ý tới người)

“Tuyệt đối là một kẻ nhàn rồi!”

“Hấn còn câu cuối cùng muốn nhắn cho ngài.”

“.....Nói.”

“Hấn nói ‘You swept me off my feet.’” Ngữ khí vững vàng như trước, được đào tạo quá bài bản. (Người làm ta chết mê chết mệt)

“Bảo hấn đi ăn c*t đi!” (=..=)

“....Hấn nói hấn không ăn, chỉ muốn ăn ngài.”

“Người nói cái gì?”

“Àn, chính xác ra bây giờ hấn ngay tại ngoài cửa văn phòng ngài.”

“Cái gì?!”

Vừa mở cửa ra liền thấy cái tên đáng giận kia cười đến chói mắt.

“Hi, honey!” Vô cùng nhắn nhủ.

“Thạch tiên sinh phải không, hi vọng lần sau ngài không cần đùa những trò nhàm chán như thế!” Ta cắn răng, cố gắng nghiêng ra một câu.

“Được rồi, Lâu quản lý. Đắc tội ngài thật vô cùng ngượng ngùng, có thể để ta giải thích một phen hay không?” Biểu hiện rất thành khẩn.

“Mời vào.” Miễn cưỡng nở nụ cười.

...

“Người tới công ty ta làm gì?!” Vừa đóng cửa lại ta liền hướng hấn gào lên, vô cùng tin tưởng các thiết bị cách âm.

“Còn hỏi ta vì cái gì? Ta còn chưa hỏi người đâu! Không tiếp điện thoại của ta còn không nói một tiếng đã chuyển đi?!” Cũng dám lớn tiếng hướng ta rống giận.

“Ta chuyển đi không phải vừa vụn cho cái mối tình đầu mà người yêu đến chết đi sống lại quang minh chính đại chuyển vào sao?!” Gào lại.

“Vào cái quỷ! Cái mối tình đầu mà ta yêu đến chết đi sống lại kia còn không phải người sao!!!”

“Thối lắm!!!! Có trời mới tin!!” Cố gắng nhịn cười.

“Chuyện mất mặt như vậy sao ta lại lừa người?!”

“Mối tình đầu là ta có mất mặt như thế sao?!” Ta giận.

“Ta là nói hai mươi mấy tuổi mới có mối tình đầu rất mất mặt!” Giống như thật sự cảm thấy mất mặt, đưa tay lên sờ sờ má.

“Không có khả năng! Thế vì cái gì lần đầu tiên làm tình kỹ xảo của người tốt như vậy?!” Bỗng nhiên nhớ tới.

“Một nửa là học một nửa là bản năng được chưa?!” Thở dài một hơi, đi tới ôm ta.

“Vậy sao người không nói sớm?” Vốn không phải người rụt rè, ta cũng tiến tới ôm hân.

“Ta còn chưa kịp nói người đã gác máy!” Ôm chặt lấy ta.

“Ta nói, người thực sự chưa yêu ai?” Vẫn không tin tưởng lắm, hướng hồ hân lớn lên anh tuấn như vậy.

“Yêu cầu của ta rất cao! Vừa lòng đi!”

Tan tầm sau, hân giúp ta mang hành lý chuyển về nhà hân ——

“Này, nói xem mối tình đầu của người có phải là ta không a?” Vừa sửa sang đồ đạc vừa hỏi.

“Ta làm sao có thể mất mặt giống người.” Không nhanh không chậm trả lời.

“Nga? Nói như thế trước ta người đã có rất nhiều người rồi?” Tựa tiểu phi tiểu tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, nhiều đến không đếm xuể, có thể xếp kín một vòng xích đạo.” Ta đồng ý.

“Vậy vì cái gì khi lần đầu làm tình trông người lại rất khấn trương?”

“Ta da mặt mỏng được chưa a!” Lại hỏi nữa là ta muốn đánh người!

“Cứng đầu, ha ha a.....” Về mặt rõ ràng không tin tưởng.

Về sau, gặp Ngụy Hoàn, hân nói người nọ sẽ kết hôn, đến thăm hân chính là muốn lưu lại chút kỷ niệm, vì đoạn tình yêu đã mất đi viết xuống một dấu chấm kết thúc. Quá khứ chính là quá khứ.

Đừng ở khi hoàng hôn buông xuống ảo tưởng bất kỳ điều gì, mà hãy chờ khi mặt trời mọc lên từ hướng đông để hy vọng, thế giới này điều đáng quý nhất chính là “hiện tại”.

[K]: Chương này ta không bình luận gì, ta chỉ bật mí tí xú chương sau sẽ có một điều bất ngờ và đặc biệt mà Bích Dao tỷ tỷ và ta dành cho các nàng nào theo dõi hành trình của hai bạn Diễn – Huyền (Dao tỷ tỷ viết, ta edit cũng coi như được tính công đi, ha?! ^__<>

11. Chương 11: Hương Vị

24 thụ 1 công

“A? Thạch Diễm đâu?” A Lực vẫn cười lảng lơ như trước.

“Mới đi công tác về, đang ở nhà ngủ bù.” Nhún nhún vai nhấp một ngụm rượu.

“Gần đây hình như ai cũng đều bề bộn công việc a, chẳng thấy người nào tới.”

“Ta không phải người sao?” Ta liếc hần.

“Này này, có gã đẹp trai đi tới chỗ này!” A Lực hưng phấn nói.

...

“Hi, một người?” Thanh âm nam trung dễ nghe.

“Àn?” Ta quay đầu lại, “Người đang nói chuyện với ta sao?”

“Đương nhiên.” Cười đến như mộc xuân phong (rạng rỡ, tươi tắn)

“Người là người mới tới?” Ta nhướn mày hỏi.

“Đúng, bạn bè giới thiệu tới.” Chủ động ngồi xuống bên cạnh ta, “Ta là Bryan, người sao?”

“Mọi người đều gọi ta là Huyền.” Ta cười, trên dưới đánh giá hần, đích xác cũng có thể coi là một gã tuấn nam, bộ dáng rất có phong độ, gout thời trang cũng không sai.

“Như vậy Huyền, ta có thể mời người uống một chén không?”

“Người muốn theo đuổi ta sao?” Ta nháy mắt, nhin không được nở nụ cười.

“Thực rõ ràng?” Hần hài hước sờ sờ mặt.

“Bryan tiên sinh này, người không có cơ hội đâu, hần là người có ‘vợ’ rồi.” A Lực nhiều chuyện xen mồm.

“Vợ?” Hần hơi hơi sững sốt, rồi sau có vẻ rất luyến tiếc nói, “VẬY thì thật là một chuyện vô cùng đáng tiếc nuôi.”

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy phi thường tiếc nuôi.” Mặt lộ vẻ đáng tiếc hướng hần nâng ly lên.

“Nếu cả hai chúng ta đều có ý, tại sao không cho ta một cơ hội cạnh tranh công bằng?” Cười đến rất phóng khoáng.

Đột nhiên ta vươn người để sát vào bên tai hần ngửi ngửi rồi nói: “Allure của Chanel?” Rồi sau đó thối lui.

“Người không thích?” Đạm cười nháy mắt mấy cái.

“Không thích.” Ta thẳng thắn.

“Xem ra ta không phải style của người, right?” Hần thể nhưng không ngại, bộ dáng rất thoải mái, “Đáng tiếc ta khó được một lần liếc mắt liễn nhìn trúng một người.” Cũng nâng ly hướng ta, ngửa đầu uống cạn.

...

“Diễm...” Về đến nhà nhìn cái kẻ đang ngủ say trên giường kia, không cần suy nghĩ liền chui đầu vào bên cổ hần, ngửi mùi sữa tắm cây hương trầm giống chính mình.

“Ưm...Huyền?” Đôi mắt còn buồn ngủ hơi hơi hé ra, vươn tay xoa xoa tóc ta.

“Àn.” Đôi môi kề sát cổ hần, như có như không mà duyên hôn, không một chút tình sắc, chỉ là muốn hưởng thụ cái cảm giác vành tai, tóc mai chạm nhau.

“Àn...ngứa quá.” Vỗ nhẹ mặt ta.

“Vẫn là thích hương vị của người nhất.” Vẫn cọ cọ bên cổ hần.

“Hương vị? Ta cũng không hôi nách a....” Xoa xoa ánh mắt, hần bị ta nháo đành phải chống tay dậy nằm ghé vào trên gối.

“Ngươi?! Ta hiếm khi cảm tính một hồi, ngươi cũng không thể phối hợp một chút sao?” Bất mãn mà nện hần một cái.

“Được rồi. Hương vị của ta, Caleche (tên một loại nước hoa)? Nhưng mà ta vừa mới tắm a, chẳng lẽ vẫn còn lưu lại?” Kéo áo ngủ ngủ.

“Ai nói cái hương Caleche lẳng lơ mà ngươi chuyên dùng để câu dẫn nữ nhân kia a!” Tức giận lại đánh hần một đấm.

“Không phải cái kia thì phải là mùi sữa tắm? Ngươi không phải cũng dùng sao?!” Kéo quần áo, lại ngủ ngủ.

“Ồ, này không phải áo ngủ của ta sao? Ngươi mặc quần áo của ta làm gì?” Nắm chiếc T- shirt trên người hần nhìn kỹ, thảo nào từ lúc này đã cảm thấy quen mắt.

“Của ngươi không phải là của ta, phân chia rõ như vậy làm gì.” Ngáp một cái, cánh tay vòng lên vai ta.

“Nhưng mà không phải ngươi thích lõa ngủ sao?” Ta nheo mắt lại, lộ vẻ hung ác, “Nói! Ngươi ở bên ngoài làm chuyện gì có lỗi với ta?! Sợ bị ta nhìn thấy nên mặc quần áo che đi?!”

“Cái gì nha. Ta là sợ ngươi ngoài miệng thì nói không muốn ngủ cùng, rồi khi thấy dáng người hoàn mỹ của ta lại nhịn không được mà nhào lên, lúc ấy ta còn có thể ngủ sao?!” Nói xong lại ngáp một cái, bộ dáng có vẻ rất buồn ngủ.

“Thối lắm! Đem quần áo cởi! Để ta kiểm tra xong rồi ngủ tiếp!” Vươn tay lột quần áo hần.

“Muốn nhìn thân thể ta thì cứ nói thẳng, việc gì phải quanh co lòng vòng.” Cười xấu xa rồi đem quần áo cởi, “Nói trước nhé chỉ cho xem, không cho sờ, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

“Thần kinh! Gánh cái đầu ngươi!” Nhịn không được cười ra tiếng, ta thay quần áo, cũng chui vào trong chăn chuẩn bị ngủ.

“Rốt cục có thể hảo hảo ngủ một giấc.” Mới vừa nằm xuống đã bị hần kéo vào trong lòng ngực, “Không ôm ngươi, ngủ cũng không an ổn.”

“Chắc không phải là ngươi mặc quần áo của ta ở trong mơ giải khát đi?!” Liếc nhìn hần một cái, xê dịch tới vị trí quen thuộc.

“Có biện pháp nào sao, ngươi thà đi ra ngoài uống rượu cũng không ngủ cùng ta...” Càng nói thanh âm càng thấp, cho tới khi im lặng ngủ đi.

...

“Cái tên Bryan kia cũng tới đây.” A Lực cười nháy mắt.

“Nga?” Ta quay đầu lại liền nhìn thấy gã tuấn nam kia đang cùng người khác nói chuyện, thấy ta nhìn hần, cũng vẫy tay với ta, ta cũng cười gật gật đầu.

“Hần là ai vậy?” Gần từng chữ từng chữ một.

“Không phải là một trong những người ái mộ ta sao?!” Quay đầu lại đắc ý nháp một ngụm rượu.

“Phải không?” Giọng điệu rõ ràng không tin tưởng lắm.

“Như thế nào, đừng tưởng rằng có người ở sẽ không ai để ý ta. A Lực ha?!”

“Thạch Diễm, ngươi làm ơn chú ý Huyền một chút, đừng làm cho hần một mình đến đây, bằng không có ai mới tới cũng chạy hết lại gần hần, còn cứ như vậy ta có thể sống yên ổn sao?” A Lực nhíu mày lắc đầu, bụng đầy bực tức.

“Ngươi không cần lo lắng, lần sau ông anh giới thiệu cho người người khác a.” Ta an ủi vỗ vỗ vai hần.

“Này chính là ngươi nói đấy. Làm ơn để ở trong lòng OK?” Oán khí càng nặng, bĩu bĩu môi.

“Không được, như vậy lại thêm lý do để hấn loạn liếc nam nhân.” Có tiếng phản đối từ bên cạnh truyền đến.
“Không phải chuyện của người, đừng chậm trễ hạnh phúc cả đời của A Lực.” Không đem hấn để vào mắt, phát phát tay.

“Hừ...”

—“Hi, thì ra người thích dạng này.” Phía sau truyền đến thanh âm nam trung dễ nghe.

“Để người chê cười.” Quay đầu lại, ta vẫn cười thực tự nhiên.

“Người lời này là ý tứ gì? Ta khiến người mất mặt?” Tiếng bắt mẫn lại truyền đến.

“Ta cũng không nói thế.” Nhún nhún vai, nhìn sang hướng khác.

“Người chưa nói nhưng chính là ý đó.” Lên án gay gắt.

“Người đừng hiểu lầm ta.” Nhìn lại hấn.

“Ta có hiểu lầm hay không trong lòng người tự biết.”

“Người còn vô nghĩa, mặt mũi ta sẽ bị người làm mất hết.”

“Mất hết càng tốt, có thể mấy kẻ vớ vẩn khác mới không tới gần.” Âm chỉ vô cùng rõ ràng.

Bryan thú vị mà nhìn chúng ta, nghiền ngẫm nói: “Ta tuy rằng là kẻ vớ vẩn, nhưng có muốn cũng sẽ không đến gần a. Tình cảm của các người tốt như vậy, ta nghĩ dựa vào cũng dựa không được.”

“Những lời này nói rất hay, ta thích nghe.” Tên Thạch Diễm đáng xấu hổ kia lại làm mất mặt ta.

“Các người thực khiến người ta hâm mộ.” Bryan cười rất phóng khoáng.

...

“Này, cam của người.” Đưa quả cam đã bóc vỏ cho ta.

“Cám ơn.” Nhận lấy rồi cắn luôn một miếng. Ta thích ăn cam như vậy, không rầy rà, khi ăn cũng rất ngon miệng.

“Nghe A Lực nói người không thích loại nước hoa gã kia dùng?” Xoa xoa tay, cầm lấy lon bia trong tay ta uống.

“Không có a, loại đó cũng rất danh tiếng mà.” Ấn chiếc điều khiển trong tay liên tục. Sao chẳng có tiết mục nào hay vậy?!

“Vậy sao A Lực nói người vừa ngửi thấy mùi nước hoa của người ta mặt đã nhăn lại?”

“Đó là A Lực quá khoa trương.” Cuối cùng cũng chọn được chương trình thú vị một chút.

“Nhắc mới nhớ, lần trước người nói mùi trên người ta làm sao? Ta ngửi qua, không có mùi gì a?” Buông chiếc lon trống không xuống, xoay qua đề lên ta.

“Đừng làm phiền, không thấy ta đang xem TV sao?!” Vươn một tay đẩy ra hấn.

“Không được xem, nói mau.” Không thuận theo mà vẫn cố chấp vươn lại gần.

“Đáng ghét, xem xong rồi nói sau.” Đẩy mặt hấn ra.

“Người lớn như vậy rồi con xem ‘mèo máy’ làm gì a!”

“Pháp luật quy định người lớn không thể xem phim hoạt hình sao?” Mặc kệ không thèm để ý tới hấn.

“Hảo, vậy người xem của người, ta làm của ta.” Nói xong một cánh tay liền luồn vào áo ta, cánh tay kia luồn vào quần ta.

“Á! Người như vậy ta xem làm sao được a!” Lôi cái cánh tay đang vội vàng khiêu khích ta của hấn ra.

“Vậy thì trách chính người, ta cũng không phải không cho người xem.” Bắt lấy tay của ta rồi vội vàng hướng ta hôn đến.

“Người như vậy.... còn nói không phải không cho ta xem?...” Lại nhìn ‘mèo máy’ lần cuối, rồi sau đó hai tay vòng lên cổ hắn, *** đã bị hắn khơi dậy nên thuận theo tự nhiên bằng không đối với thân thể không tốt...

“Này....hết rồi. Người nói đi...” Ở trên người ta vừa thở phò phò vừa chuyển động.

“Àn.....ngô...” Nghiêng đầu sang, TV đang chiếu nhạc kết thúc phim. Người này!

“Nói mau...” Hắn ác ý dùng sức đẩy mạnh.

“A.....” Nghiêng đầu liền cắn lên tay hắn.

“Ai ôi.....thật hung....”

...

“Thật hung, thật hung...” Vừa đếm kiệt tác của ta vừa than thở.

“Xứng đáng!” Vừa lòng nhìn mấy vết cắn hồng hồng trên người hắn.

“Chẳng lẽ trên người ta thực sự có mùi gì khiến người chán ghét như vậy?” Ủy khuất mà vuốt vuốt chỗ đau.

“Ai nói ta ghét?” Chẳng lẽ lần trước hắn còn mơ ngủ không nghe rõ là ta nói thích?

“Như vậy thì là thích ha?”

“Vô nghĩa! Trên người người có hương vị của gia đình. Ta có thể không thích sao?” Khó được lại cảm tình một lần. Điều mà ta tha thiết ước mơ chính là có thể thuộc về một nơi, có thể từ trong lòng cảm giác nơi đó là của ta. Cái loại cảm giác thân thuộc về gia đình này, tin rằng không ai không thích.

“Ha ha, sớm biết là người thích, trên người một chút thôi.” Vẻ mặt cười như kẻ trộm.

Nắm lấy tay hắn, hướng chỗ vừa bị cắn lại cắn lên, hung tợn hơn lần trước! Hừ hừ!

[K]:Như ta đã nói, một vài bật mí của Bích Dao tỷ tỷ a

. Mong là mọi người thích, hì hì hì

To/ Hoa thất đại: Mọi người viết đề cử sao? Thụ sủng nhược kinh a~~ kích động cả đêm a~~ cuồng hôn a~~...Mặt khác có người nói hai nhân vật chính trong truyện rất giống con người ngoài cuộc sống thật. Nếu bộ này cũng còn không nhiều lắm sẽ kết thúc, ta đây sẽ tiết lộ bí mật về hình mẫu của hai nhân vật chính đi

... Hình mẫu của hai nhân vật trong truyện kỳ thật chính là — A ! ! ! ! ! Thét chói tai một chút trước khụ khụ, chính là hai siêu cấp hỗn huyết mỹ nam ở sát vách nhà ta a !!!!!!!!!!!!! (hỗn huyết = lai)

Một người là tóc đen mắt xanh, một người là tóc nâu mắt màu hổ phách, một người lai Anh – Ý, một người lai Anh- Pháp (hân, ta đang nói cái gì nha). Tóm lại đáng người đều rất cao còn tướng mạo cũng dị thường tuấn mỹ đẹp mắt a !!!!!!!!!!!!!!!

Khi chúng ta mới chuyển đến còn mời chúng ta ăn cơm, người cũng rất tốt na

.... Có một lần, lò viba trong nhà bị hỏng, ta cùng nhỏ bạn phải sang nhà bọn họ mượn dùng, kết quả liền thấy Tóc Đen đang chuẩn bị thức ăn, viba đang sử dụng, chúng ta ngồi đợi một chút. Sau đó lại thấy Tóc Nâu vừa lau tóc vừa từ phòng tắm đi ra, cùng chúng ta chào hỏi sau, liền bước đến phía sau Tóc Đen đẹp trai đang phết Butter lên bánh mì kia, rồi vươn cổ, chú ý, đem cằm để ở trên vai Tóc Đen, rồi hỏi Tóc Đen có cái gì ăn ngon không. Vô cùng ái muội a

lúc ấy mặt ngoài bình tĩnh trong lòng kích động không thôi a, véo chặt tay nhỏ bạn ta. Nó đau muốn hét lên nhưng ngại vì có trai đẹp trước mặt phải bảo trì hình tượng nên đành nhịn xuống, ha ha.

Sau rồi Tóc Đen nói đợi một chút nữa là tốt rồi bảo Tóc Nâu đi xem TV trước. Ngay lúc đó đầu ta bắt đầu miên man bắt định

liệu có phải là XXOO xong đi tắm rồi mới chuẩn bị thức ăn a.... Ha ha, ta thừa nhận đã dùng ánh mắt đen tối mà nhìn người ta.

Bọn nó chắc hẳn không phải gay, bởi vì có lần thấy được bạn gái của Tóc Đen, nhưng là ta cảm thấy ánh mắt Tóc Nâu khi nhìn đến bạn gái của Tóc Đen là đầy oán hận

lại dùng ánh mắt đen tối, hân...

.
.
.

Những gì trên đây đều từng nói với người ngoài, lại lừa được rất nhiều K^b.

12. Chương 12: Tuần Trăng Mật

26 thụ 1 công

“Nhìn kia, tiểu đệ đệ kia bộ dạng thật khá!” Hưng phấn dùng khuỷu tay huých huých người đứng bên cạnh.

“Người bây giờ ngay cả học sinh trung học cũng không buông tha?” Lạnh lùng nheo mắt lại lườm ta.

“Người người này nói chuyện thật khó nghe! Đã nói với người bao nhiêu lần,cái này gọi là thương thức!” Tiếp tục nhìn chăm chăm tiểu nam sinh phía trước.

“Vậy người cứ từ từ thương thức, ta về nhà trước.”

“Cái gì a, không phải đã nói đi ra ngoài dạo phố sao.” Giữ chặt cái kẻ đang xoay người muốn trở về nhà kia.

“Phố này ta không thể nào mà đi dạo tiếp được, ánh mắt người còn cứ liếc loạn lên như thế, cẩn thận bị người ta kiện là kẻ gian, ý đồ gây rối. Đến lúc đó ta cũng không quen biết người.” Tựa như chê ta, phẩy tay ta xuống.

“Người muốn ăn đánh phải không?!” Nâng tay lên hung ác nhéo mạnh tay hắn.

“Ôi—— được rồi được rồi, đi tới bây giờ người còn chưa quyết định mua cho bọn hắn cái gì sao? “ Vuốt vuốt nơi bị nhéo, vẻ mặt bất mãn.

“Tại sao lại bảo ta nghĩ mà người lại không nghĩ?” Lôi kéo hắn tiếp tục đi.

“Đừng đi nữa, tặng tiền là xong.” Dừng chân lại túm ta quay về.

“Người cũng đừng thô thiển như thế được không?” Nghĩ lại đi dạo cũng mệt mỏi vẫn là quay về nhà đi.

“Vậy không tặng tiền, dù sao bọn họ cái gì cũng không thiếu.”

Quyết đoán mà bắt đầu khởi hành về nhà.

“Quà đâu quà đâu?” Đinh Nghiêu cuồng quýt chìa tay xin xỏ.

“Không có quà.” Ta xòe hai tay.

“Cái gì?! Không nhầm đi! Chúng ta kết hôn – sự kiện lớn như vậy thế nhưng các người ngay cả một phần quà nho nhỏ cũng keo kiệt không tặng?!” Không thể tin được mà kêu to lên.

“Như thế này là được, phí tổn tuần trăng mật của các người chúng ta sẽ trả, thế nào?” Như vậy không tính keo kiệt đi, “Đương nhiên không bao gồm shopping.” Bằng không phải đi ăn không khí.

“Không bao gồm shopping a, miễn cường pass.” Về mặt miễn cường chấp nhận, “Chẳng qua chúng ta chuẩn bị tổ chức một kỳ trăng mật vòng quanh thế giới, các người nên hảo hảo chuẩn bị nha.” Cười rất ác ý.

“Diễn, chúng ta đang làm cái gì vậy? Thế nhưng lại cùng người không quen biết nói chuyện nửa ngày, thôi về nhà ngủ đi.” Làm bộ kéo người đứng bên cạnh.

“Đừng keo kiệt như vậy a?!” Đinh Nghiêu cười hì hì vỗ ta, rõ ràng người sắp kết hôn mặt mày chính là hớn hở.

“Về sau phải hảo hảo chiều cổ Tịch Minh, không được khiến hắn tức giận, nên kiểm chế mình lại, biết sao?” Ta lên mặt dạn dỏ.

“Vâng thưa phụ thân, con đã biết.” Giả bộ đưa con ngoan.

“Àn, ngoan.” Ta vừa lòng gật gật đầu.

“Mẫu thân còn chuyện gì muốn dạy bảo sao?” Lại quay sang người đứng bên cạnh ta.

“Dạy bảo? Thì chính là đừng có vợ rồi lại quên mất mẫu thân, mỗi tháng phải gửi tiền chi phí về biết sao?” Thạch Diễn cũng nghiêm trang nói.

“Ngài hoài thai mười tháng sinh ra ta, ta làm sao có thể quên? Chí phí hàng tháng a, có phụ thân ở cũng không thiếu ta này một chút tiền trinh.”

“Hảo người cái tiểu tử thối, bất hiếu như vậy! Đem người nuôi lớn như thế, một chút tiền cũng tiếc đem ra? Ta phải bảo Tịch Minh đá người!” Ta giả vờ tức giận đánh liên tiếp lên đầu hắn.

“Ai nha——” Chợt nghe hắn khoa trương kêu to lên.

“Ta bỏ lỡ cái gì sao?” Tịch Minh mỉm cười đi lại gần.

“Minh, bọn họ liên hợp lại bắt nạt ta, chiếm tiện nghi của ta.” Ôm cổ người tới mà khóc lóc kể lể.

“Chiếm tiện nghi của người? Người đừng có được lời lại còn khoe mã, không biết vừa rồi ai gọi cha mẹ gọi đến thân a?” Ta nâng tay lên lại đánh xuống một chưởng.

“Minh~~ người xem Huyền nha, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ? Rõ ràng không coi người ra gì!” Về mặt đầy gian trá.

“Người này thật sự là vui đến điên rồi, ngay cả nói mình là chó cũng nói được ra.” Ta lắc đầu bật cười.

“Chuẩn bị khi nào thì xuất phát?” Thạch Diễn hỏi Tịch Minh.

“Chủ nhật tuần này.” Về mặt Tịch Minh cũng ngăn không được ý cười.

“Bọn Ngụy Hoàn như thế nào lại không tới?” Tên kia không phải thích nhất là đến góp vui sao.

“Ngụy Hoàn bây giờ chắc là đang cố gắng làm việc đi, hắn muốn cuối tuần này cùng chúng ta đi Pháp, thực tập hưởng tuần trăng mật, vừa lúc Tiểu Cát được nghỉ hè.”

“Tên kia cứ thích làm bóng đèn, nhưng mà ta và Tịch Minh quyết định đến lúc đó liền đem bọn họ quăng, hứ.” Đinh Nghiêu bất mãn nói tiếp.

“Ha ha, lúc về đừng quên mang quà cho chúng ta nga!” Ta và Thạch Diễn không quên dặn dò.

Nửa đêm, chuông cửa như đòi mạng liên tục vang lên.

“Ta thao! Ai a! Đủ gan muốn đi đầu thai sao?!” Ta vò tóc, tức giận bưng bưng bò xuống giường.

—

“Suprise!” Vừa mở cửa ra liền thấy tên kia cười tươi như hoa xách theo một cái hòm lớn.

“Đầu người có phải bị súng bắn thủng không a.” Ta tức quá nói chuyện ngược lại rất bình tĩnh.

“Ba ngày không thấy, có nhớ ta không?” Túm lấy ta liền hôn.

“Thần kinh! Nửa đêm phát cái gì điên! Có chìa khóa sao không mở còn làm ồn đánh thức ta?!” Đẩy mặt hần ra quay về phòng ngủ tiếp.

“Đừng đi, xem ta mang cái gì về cho ngươi.” Dem ta kéo lại một phen.

“Ta. Phải. Đi. Ngủ!” Con giận vì bị đánh thức lại cháy phừng phừng lên.

“Không được ngủ, lại đây xem ta mang cái gì về đã.” Bá đạo đẩy ta ngồi xuống sô pha.

“Con mẹ nhà ngươi muốn ăn đánh phải không?! Vài ngày không đánh ngươi da ngươi ngứa có phải không?!” Quay lại đấm hần một quyền. Biết rõ ta ngủ không đủ rất dễ tức giận, còn muốn chọc ta.

“Được rồi được rồi, đánh rồi là có thể tới xem đi.” Thần bí hề hề mở cái hòm to kia ra.

“Rốt cuộc là cái gì a! Chắc không phải là cocaine đi!” Đặt mông nằm lên sô pha, hai mắt buồn ngủ quá.

“Quả nhiên là Huyền thông minh của ta, chính là cocaine, sợ rồi sao?!” Kéo kéo, lắc lắc cái gì đó.

“Có cái gì phải sợ, ta lập tức đi tố giác ngươi, có khi còn được một chút tiền thưởng ấy chứ.”

“Tố giác ta? Hừ, ta có chết cũng sẽ kéo ngươi theo.” Nói xong kéo ra một bộ đồ trượt tuyết đẹp mắt, “— Rất tuyệt đúng không?”

“Thao! Ta còn tưởng là cái gì, lãng phí thời gian ngủ của ta!” Đứng dậy từ sô pha, quay về phòng ngủ.

Đi không được vài bước lại bị hần ôm lấy từ đằng sau, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả ra cạnh cổ ta: “Tuần tới chúng ta đi Thụy Sĩ trượt tuyết, thế nào?”

“Ngươi bệnh cũng không nhẹ!” Vươn tay huých huých phía sau.

“Ta biết ngươi còn chưa xin nghỉ phép, ta cũng thế. Không bằng cùng đi chơi đùa một chút? Cảm nhận lại cái cảm giác năm đó chúng ta đi hưởng tuần trăng mật...” Cánh tay sờ soạng vươn vào trong áo ngủ ta bắt đầu trở nên càn rỡ.

“Chắc không phải ngươi thấy người ta đều đi kết hôn, đi hưởng tuần trăng mật, trong lòng ngứa ngáy cũng muốn đi chơi đi?!” Lôi tay hần ra, xoay người đối mặt với hần.

“Có đi hay không, một câu.” Ta còn chưa mở miệng lại đã ngang ngược nói, “Không cho phép không đi, mọi thứ ta đều mua hết rồi.”

Quay sang nhìn cái hòm to phình kia, cười nói: “...Được rồi, cũng có chút hoài niệm ngọn núi Anpơ xinh đẹp.”

“Đúng vậy đúng vậy, còn có sông Limmat, hồ Zurich, nhà thờ tháp đôi có lối kiến trúc La Mã cổ....Quên làm sao được lúc trời chiều chạng vạng, người đứng trên cầu Bell’s Bridge...quả thực là mê chết người...” Ánh mắt vô cùng mê mẩn.

“Mời chấm dứt sự ảo tưởng của ngươi.” Vỗ vỗ mặt hần làm cho hần hoàn hồn, “Ta chỉ khi đó mới mê người?”

“Sao lại thế được, lúc nào cũng đều mê người.”

“Hừ, không dong dài với ngươi, buồn ngủ muốn chết.” Ngáp một cái thật to.

“Vậy sao thân ái, ta công ngươi đi ngủ đi.” Lấy lòng chĩa chĩa bả vai.

“Thành toàn cho ngươi.” Chống hai vai hần dùng sức , leo lên lưng hần.

“Dạo này sao ngươi càng nặng, vì phu đều công không được ngươi.” Lầm bà lằm bằm đi về phía trước.

“Thối lắm! Đáng người ta tốt như vậy có chỗ nào béo? Rõ ràng là thể lực của ngươi thiếu thốn, bắt lực a!” Hai tay ghim chặt cổ hần.

“Ta bắt lực?! Ta sẽ khiến ngươi vì câu này mà phải trả giá đại giới!” Bước đi nhanh hơn.

Tiếp theo, hần vẫn là dùng hành động thực tế đến chứng minh hần vẫn còn “khỏe” lắm....

Khi đi trượt tuyết ở núi Anơ, thế nhưng lại gặp được hai kẻ mà Đinh Nghiêu và Tịch Minh bỏ mặc thành công : chính là Ngụy Hoàn và Tiểu Cát, không khỏi than thở ‘nhân sinh hà xử bất tương phùng(*)’.

Vì thế bốn người kết hội, quyết định hảo hảo mà chỉnh bọn Đinh Nghiêu một chút, làm cho hai người họ hảo hảo thể nghiệm thể nghiệm cái gì là bóng đèn cũng không phải dễ chọc a

...

Nhân sinh hà xử bất tương phùng(*) : có thể hiểu là đời người có thể tới nơi nào mà lại không gặp được nhau...

13. Chương 13: Ai Dâm Hơn Ai

23 thụ 1 công

“Không cần a! Tên súc sinh kia!”

Bốp bốp hai cái tát. “Đồ dê tiện! Dám mắng ta?!”

“Người muốn làm gì? Buông! Cút ngay—— ”

“Hắc hắc hắc....” Một tràng cười đầy *** dâng.

“A————— súc sinh————— ” Tiếng quần áo bị xé rách.

...

“Hừ hừ.....Làm chết người đồ dê tiện này!.....”

“A a.....không cần.....”

“Hừ hừ.....”

“A.....không cần.....đừng có ngừng.....giỏi quá.....nữa đi.....” (_ _|||)

“Đồ dê tiện.....hừ hừ.....”

...

“Há! Thật đúng là đồ dê tiện, ngay lúc đầu còn giả vờ ngây thơ!” Khinh thường mà nhìn một đôi cậu nam nữ đang hùng hục tăng tịu với nhau trên TV kia.

“Cái này gọi là dục cự còn nghênh, có hiểu không?” Tiếng cười ha ha từ phía sau truyền tới.

“Nghênh cái rắm a! Là gian *** kẻ *** đang còn không sai biệt lắm! Ủng công ta ban đầu còn rất thông cảm cô ta!” Cầm miếng thịt bò khô lên cắn mạnh một ngụm, có cảm giác phần nộ vì bị lừa gạt.

“Xem TV thôi người cũng tập trung như thế a?!” Đem cầm để trên vai ta cười ha ha.

“Cười cái gì mà cười! Ghét nhất cái loại nữ nhân bên ngoài thì giả vờ thanh cao bên trong lại tục tĩu *** ô không tả nổi!” Cảnh phim đã chuyển sang sáng hôm sau, nữ nhân chết tiết kia khóc khóc khóc trách người ta phá trình tiết của nàng, há!

“Người ta có chỗ nào tục tĩu không tả nổi? Cái này gọi là tình thú hiểu không? Có thể kích khởi ham muốn chinh phục của đàn ông, nữ nhân cũng chỉ có một kiểu này.” Lú lo ra tiếng bình luận.

“Ham muốn chinh phục? Trông người dường như rất có kinh nghiệm, a?” Quay đầu lại lườm hắn, “Nói! Có nữ nhân nào kích khởi ham muốn chinh phục của người?”

“Ta đối với nữ nhân lại không có hứng thú.” Cười rất vô tội.

“Như vậy là có nam nhân?” Ta hung hăng nheo mắt lại.

“Không phải là người sao?” Vươn lại gần hôn ta một chút.

“Người ám chỉ là ta bề ngoài giả vờ thanh cao bên trong lại tục tĩu *** ô không thể tả?” Ta giận.

“Ha ha, người suy nghĩ nhiều quá đi. Huống hồ có ai nói là người giả vờ thanh cao đâu?”

“Vậy ý tứ của người là cả bên trong bên ngoài của ta đều tục tĩu *** ô không tả nổi?” Ta giận er(*)

“Ha ha, chịu không nổi người.” Cười ngả vào trên vai ta, “Người nghĩ muốn *** như vậy liền *** đi, ha ha ha...”

“Người nói ta ***?!!” Ta giận est(*)

“Aha ha ha.....Ta là cái gì cũng chưa nói, đều là người nói. Ha ha ha ha...”

Khiêu khích rõ ràng như vậy! “Ta *** phải không?! Được, từ hôm nay trở đi không được chạm vào ta, để xem rốt cuộc là ai ***!” Vung hất ra chuẩn bị đứng lên.

“Ha ha. Làm sao thế, xem TV mà thôi có cần phải nghiêm túc như thế không?” Giữ chặt cánh tay vòng trên lưng ta, kiên quyết không cho ta động đậy.

“Cút ngay! Đừng đụng vào ta!” Dùng sức gạt ra cánh tay ở trên hông.

“Nha! ‘Mèo má’ bắt đầu rồi!” Đột nhiên quay đầu về phía TV.

“Ân?” Cũng quay đầu sang nhìn, “——Nha!” Liền một chút mắt tập trung đã bị hất đặt ở phía dưới.

“Tên dê tiện!” Ta chửi âm lên.

“Bình bất yếm trá(*)” Cười hắc hắc rồi cúi đầu che lại miệng ta.

“Tên lợn chết này! Buông!” Thế nhưng áp cả người lên ta.

“Hắc hắc hắc.....” Một tràng cười *** dâng.

“Súc sinh —————- Ngô.....” Má! Sao lời thoại này quen thế nhỉ. (_ _|||)

“.....A.....Ân.....chết tiết.....nhẹ chút.....” Bất mãn nện hất.

“.....Ngô.....Ân.....”

“.....A.....Mau.....Ta còn muốn.....Ngô.....”

“.....Ân.....Thỏa mãn người”

.....

“Con mẹ nó! Người tên chết tiết này hại ta trở thành đệ nhất *** phu!” Vừa bóp cổ hất vừa rống giận. Thế nhưng khiến ta trở nên giống cái đồ dê tiện kia!

“Đệ nhất *** phu? Người đúng là thế cũng nghĩ ra.” Cười kéo tay ta ra.

“Hôm nay ta nhất định phải giết người!” Tiếp tục quần lên cổ hất.

“Đừng, khụ khụ, ta *** hơn người là được đi.” Cầm lấy tay ta, khó thở le lưỡi.

“Người cho là như vậy có thể trả lại trong sạch cho ta?”

“Người còn trong sạch? Khụ khụ, tha ta đi, đều là lỗi của ta.”

“Tha cho người cũng được, trong vòng một tháng không được chạm vào ta!”

“Thật đúng là tai bay vạ gió, khụ khụ, hảo hảo hảo, mau buông tay, ta thở không nổi.”

“Ân, tha người.” Vừa lòng mà buông hai tay ra.

...

“Người đi đâu a?” Khó hiểu nhìn hất ôm gối đầu đi ra ngoài.

“Người không phải không cho ta chạm vào người sao? Ngủ cùng nhau ta nhất định sẽ nhịn không được, vẫn là đi ngủ sô pha tốt lắm.” Lại rút một tấm thảm từ trong tủ ra.

“Có giấc ngủ rất tốt, nhưng buổi tối cũng đừng có trộm chui vào a.” Ta khoanh hai tay, lạnh lạnh nói.

“Tiểu nhân tuân chỉ~” Giọng điệu vô cùng bắt mắt.

Thế là liên tiếp vài ngày sau người này cũng rất quy củ đi ngủ sô pha, bộ dáng tựa như tu hành khổ hạnh.

“Con mẹ nó, sẽ không phải là ta đã muốn hết lực hấp dẫn đi.” Đã gần một tuần, ngày mai chính là chủ nhật, bình thường lúc này chính là thời điểm hần cần rửa.

“Má!” Lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, dứt khoát liền bò xuống giường đi ra phòng khách nhìn xem.

“Này này này!” Dựa vào cái gì ta không ngủ được mà hần lại ngủ say như lợn chết?!

“Ngô.....cái gì nha.” Xoa xoa mắt, bộ dáng giống như vừa bị đánh thức.

“Nói! Có phải người ở bên ngoài ăn vụng không?” Kéo áo hần ép hỏi.

“Nói lung tung cái gì a.”

“Vậy vì cái gì người trốn ta như trốn tà?” Luôn trốn tránh ta.

“Không phải người bảo ta trong vòng một tháng không thể chạm vào người sao? Biết rõ đối với người, ta lại không có chút tự chủ nào, nhìn người nhiều một chút cũng đã nhịn không được.” Giọng nói ủy khuất vạn phần.

“Hừ, vậy sao? Nhìn người biểu hiện tốt như vậy, tối hôm nay ngoại lệ một lần ——” Chữ lần còn chưa nói xong đã bị hần tựa như gió xoáy cuốn vào phòng ngủ....

...

“Huyền~ người ngủ một ngày, sinh lực cũng nên hồi phục rồi a~” Cười tà bò lên giường ta.

“Cút ngay cho ta!” Cố gắng dùng thanh âm khàn khàn gào lên với hần. Đêm qua tên chết tiệt này thể nhưng giống như muốn đem phần của cả tuần qua bù lại, mất mạng cũng cố “làm”!

“Tối qua không phải người đã nói lệnh cấm được giải trừ sao?” Bàn tay của kẻ trộm lại vươn lại gần ta sờ soạng.

“Thối lắm! Chưa nghe qua những lời khi đàn ông đang làm tình nói là không thể tin sao?!” Phủi mạnh tay hần.

“Mặc kệ! A word spoken is past recalling !” Xoay người đè lên ta. (Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy)

“Ngô.....Người đúng là đệ nhất *** thú!” Nói ra câu đầy đủ cuối cùng trong đêm nay.

(*)Ta giận er, (*) Ta giận est : Đây nếu ai học tiếng Anh sẽ biết rất dễ thôi – là tính từ so sánh hơn, hơn nhất.

(*) Bình bất yểm trá : có thể hiểu là trong chiến tranh thì không từ bất cứ thủ đoạn nào.

[K]: Ta thấy chương này bạn Diễn cao tay a > <. sau=“” đây=“” lại=“” là=“” một=“” câu=“” chuyện=“” nho=“” nhỏ=“” về=“” hai=“” đại=“” mỹ=“” nam=“” ở=“” cách=“” vách=“” nhà=“” bích=“” đao=“” tỷ=“” tỷ:=“” có=“” một=“” lần=“” buổi=“” tối=“” mất=“” điện=“” ta=“” liền=“” cùng=“” nhỏ=“” bạn=“” sang=“” nhà=“” bọn=“” họ=“” chơi=“” hai=“” người=“” thế=“” nhưng=“” đều=“” ở=“” nhà=“”>

... Kể đến mấy chuyện thú vị, bọn họ nói có một lần cùng một nhóm bạn đi ra ngoài du lịch, ở trong phòng khách sạn đánh golf (rùng mình một cái), kết quả đập vỡ cửa sổ còn làm hư mấy đồ linh tinh khác (trong

lòng nghi hoặc – đánh golf làm sao lại vỡ đồ a? Cũng không phải đánh bóng chày, nhưng mà ta cũng không hỏi, điều phần khích còn ở phía sau

) Nhân viên phục vụ của khách sạn hình như nghe được tiếng ồn, chạy lại đây, bọn họ lại quên khóa cửa, vì thế, trước tình thế cấp bách, đành lao lên giường bắt đầu rên rỉ, giả tiếng rên khi đang làm tình, còn kêu đến đặc biệt lớn tiếng, phục vụ viên nghe thấy liền bỏ đi, cũng không tiến vào. (nói đến chỗ này còn rất đặc ý mà cười to ra tiếng) Ngay lúc đó, cảm giác hưng phấn trào dâng đến không thể nói thành lời, trong đầu từ động đem cái từ “giả” kia xóa đi. Bọn họ còn tưởng rằng ta cũng cảm thấy buồn cười, càng nói liên tục buồn cười đi buồn cười đi, ha ha ha. Sau đó, bọn họ nói phải kéo rèm, cố gắng đem tất cả mọi thứ trở lại như cũ, lập tức trả phòng đổi khách sạn khác, mới không phải bồi thường. Lúc ấy ta “bình tĩnh” hỏi, Tóc Đen không phải có bạn gái sao, sao không một nam một nữ kêu, hai gã đàn ông kêu la cái gì a (giả bộ thực hồn nhiên ngây thơ~). Tóc Nâu dường như rất không thích nhắc tới cô ấy, lâu lâu nói, cô ấy đi ra ngoài shopping, bọn ta liên thông đồng với nhau. Ái muội đi ái muội đi ^^ còn vài sự tình cũng thực ái muội, sẽ không nói hết ở đây, miễn cho chê ta lảm nhảm (Mọi người: Người lảm nhảm còn ít sao! Nhìn đăng trên xem!)

14. Chương 14: Say Rượu

21 thụ 1 công

“Cheers!” Một loạt những tiếng chạm cốc vang lên.

“Chúc mừng Tiểu Cát học nghiệp thành công!” Đinh Nghiêu nhanh mồm nhanh miệng chúc mừng đầu tiên, “Minh đi LA công tác, hẳn muốn ta thay hẳn chúc mừng người.”

“Cám ơn.” Về mặt Tiểu Cát tràn đầy ý cười.

“Rất cực cũng tốt nghiệp nha~” Ngụy Hoàn cảm thán .

“Đúng vậy~ rất cực tốt nghiệp, người anh em, người rút cuộc hết khổ~.” Ta vỗ vỗ vai hắn, cũng cảm thán một tiếng.

“Rất cực có thể kết hôn~” Thạch Diễm cũng cảm thán theo.

“Đúng vậy đúng vậy~ ta chờ đến tóc đều nhanh bạc hết~.” Ngụy Hoàn sụt sịt mũi, về mặt vui đến sắp khóc.

“Các người đừng như mấy lão già đau khổ vậy chứ! Đây là chuyện đáng vui mừng, đến đến đến, mọi người cùng nhau uống!” Đinh Nghiêu tiện tay lại gọi mấy bình rượu.

“Hảo! Hôm nay không say không về! Cứ việc uống! Ta mời!” Ngụy Hoàn hào hứng nâng ly.

“Đây chính là người nói đấy! A Lực, đem những loại rượu ngon nhất, đắt nhất toàn bộ lấy hết ra!” Ta quay đầu hướng quầy bar quát to lên.

“Ok! Chờ một lát!” A Lực đang bận rộn chỉ kịp đáp lại một câu.

...

“Được rồi được rồi, đừng uống nữa, còn uống là say thật đấy!” Một bàn tay vươn ra chặn lại ly rượu của ta.

“Thạch Diễm, người thật đúng là, đã nói trước là hôm nay không say không về, uống tiếp đi.” Ngụy Hoàn đặc ý gật gù, đã có sáu bảy phần say. Tiểu Cát về mặt đỏ bừng chống đỡ không nổi lão đảo tựa ở trên người Ngụy Hoàn.

“Đúng thế đúng thế! Hiếm khi cao hứng thôi!” Ánh mắt mơ màng, ta phụ họa.

“Nhưng mà—”

“Không có nhưng mà, một thằng đàn ông đừng lảm nhảm lải nhải nhiều thế.” Đinh Nghiêu đỏ mặt cắt ngang, hẳn cũng say hơn phân nửa.

“Lá gan ngươi thật lớn, dám nó hấn lải nhải?” Nắm bình rượu lên, gõ gõ vào đầu hấn.

“Vì sao không thể nói? Ta còn muốn nói hấn phiền toái như bà già cơ.” Mồm miệng mơ hồ còn cố cãi lại.

“Ngươi là đồ hỗn trướng, chính ngươi chẳng lẽ lại không giống góa phụ khiến người ta ghét hay sao?!” Ta chửi.

“Ngươi mắng ta? Ta quen ngươi sớm hơn hấn a! Ngươi là cái đồ trọng sắc khinh bạn!” Khó chịu dốc mạnh một ngụm rượu vào miệng.

“Ngươi thì khá hơn bao nhiêu! Lần trước còn giúp Tịch Minh mắng ta không đủ nghĩa khí, chính ngươi mới không đủ nghĩa khí!” Không để ý sự ngăn cản của người ngồi cạnh, lại trút hết một ngụm rượu.

“Hai người các ngươi kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng đừng nói ai.” Ánh mắt Ngụy Hoàn cũng sắp mở không ra, người thì lão đảo.

“Các ngươi có từng nghe qua.” Ta hưng phấn đập bàn, “Giữa ngươi với người chỉ có ba loại quan hệ: một – hấn và ngươi mắng ta, hai – ngươi và ta mắng hấn, ba – ta và hấn chửi ngươi. Ha ha, quả nhiên không sai.”

“Đúng vậy đúng vậy~ là không sai, đáng tiếc Minh của ta không ở đây, không ai giúp ta~.” Uống một ngụm rượu rồi bỗng nhiên than lớn một tiếng, “Minh~ cả đêm ta không ngủ~ bởi vì tim ta đã bị ngươi mang đi~ ta không muốn ăn uống~ bởi vì linh hồn ta đã bị ngươi giam giữ~ mau quay về đi~ vợ của ta~.” Bắt đầu phát huy tính cách buồn nôn của hấn.

Khi nghe hấn nói tới: “Bảo bối~ ngày hôm qua~ chúng ta kết bạn cùng đi~ hôm nay~ chúng ta cùng giường cùng ngủ~ ngày mai~ chúng ta cùng nhau, hóa thành tro bụi~.” Ngụy Hoàn rốt cuộc bị hấn làm cho tê liệt – gục xuống trên bàn không động đậy nổi.

Ngay cả người trả tiền đều đã lão đảo, chúng ta cũng đều tự giải tán trở về nhà mình. Đinh Nghiêu còn có thể bắt taxi về nhà, hai nhân vật đang say ngất kia đành phải nhờ A Lực đưa về vậy. Bởi vì ta cũng đã say.

...

“Ha ha a....” Vung vẩy hai cái chân mềm nhũn, mặc cho người duy nhất không say nâng về tới nhà.

“Ngươi ngồi xuống, ta đi rót nước cho ngươi.” Để ta dựa vào sô pha đợi, “Không được nôn lên sô pha, biết không?”

“Đừng đi~.” Ngăn lại cái kẻ đang định xoay người đi. Lại cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt.

“Ta không đi, chỉ đi rót nước thôi.” Kéo tay ta xuống rồi đi.

“Ha ha a.....” Cả người nằm lại trên sô pha vừa ngây ngô cười, vừa nấc rượu.

“Này, uống nước.” Vài cái chén đưa tới trước mặt ta, lấy mãi lấy mãi hai lần đều nắm vào khoảng không. Hấn đành phải nhét vào tay ta.

“Ha ha a.....” Tuy rằng say đến không rõ phương hướng, nhưng ý nghĩ lại khá rõ ràng, chỉ là lời nói và việc làm trở nên không thể không chế.

“Uống a.” Hấn đẩy đẩy cái chén của ta.

“Ách? Nga~ ha ha a.....” Vẫn cảm không nhúc nhích, tập trung nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú trước mắt, “Diễn~ ngươi thật đẹp nga~ ha ha a....”

“Ngươi này coi như tửu hậu thổ chân ngôn(*) sao?” Tức giận cầm ấy cái chén trong tay ta rót vào miệng hấn.

“Thạch Diễn~ đại mỹ nam~ ha ha——.” Tiếng cười của ta bị bao lại trong miệng hấn.

“——Khụ khụ.....” Đem nước trong miệng truyền qua cho ta, “Ta không cần uống.” Ngăn lại hấn đang định rót tiếp nước vào miệng.

“Vậy đứng lên cho ta.” Nắm ta kéo tới phòng tắm.

“Để làm gì a~.” Lắc đầu chồm lên người hấn, “Diễn~ ta hảo yêu ngươi nga~.” Đặt hai tay lên cổ hấn.

“Hừ, cũng chỉ khi uống rượu người mới có thể nói thật.” Kéo tay ta xuống, tiếp tục đem ta tha đi phòng tắm.

“Đừng mà~ ta đi không được~.” Lắc lắc lắc lắc lại vòng lên cổ hần, “Ha ha a.....Ta muốn hôn người a——.” Nhắm thẳng mục tiêu ta liền hôn tới.

“Ha ha a.....” Thân thể kề sát hần, vươn đầu lưỡi chui vào trong miệng hần khiêu khích, tay cũng không cam lòng tịch tịch vươn vào trong áo hần, qua lại vuốt ve.

Vừa lòng nghe thấy tiếng hần rên rỉ như thở dài. Chính là ngay sau lại bị hần đẩy ra một phen, kéo ta tiếp tục đi về phía trước.

“Không được đi!” Xô mạnh hần, đem hần ép chặt vào tường.

“Người đừng xằng bậy, nôn ra trước rồi nói.” Hần dường như rất có kinh nghiệm nói.

“Sao lại đẩy ta ra! Người không thương ta đúng hay không~.” Bất chấp tất cả, hôn tới thật mạnh.

“Ngô.....” Vỗ đẩy ta ra, “Đi nôn ra trước cho ta!”

“Nôn cái gì mà nôn! Ta lại không muốn nôn!” Không để ý sự phản kháng của hần, lại dùng sức quần lên, “Ta muốn sờ người! Để cho ta sờ!” Giật mạnh khuy áo hần ra để sờ.

“Chết tiệt! Đừng cứ cái dạng này được không!” Không cách nào thừa nhận mười tám kiểu sờ của ta.

“Ha ha a.....” Cảm thấy mỹ mãn vừa hôn vừa sờ, nhẹ nhàng liếm cắn bên cổ hần, cách quần vuốt hạ thân đang phồng lên của hần, sự rung lên mãnh liệt từ thân thể hần truyền sang ta. Cười càng thêm vui vẻ.

“Cho người một cơ hội cuối cùng, hoặc là bây giờ đi nôn hoặc là ngày mai mới nôn!” Nghiến răng nghiến lợi nói một câu.

“.....Ta nói ta không muốn nôn.....” Không hiểu lắm liền lại tiếp tục vùi đầu khiêu khích..... “Được rồi!” Ôm lấy ta, một phen thẳng hướng phòng ngủ.

“Diễn~ đáng người người thật đẹp nga~.” Ngồi cười lên người hần cởi quần áo hần.

“Của người cũng không tồi.” Vươn tay cởi quần ta.

“Thân ái~ ta yêu người chết mất~ người thật là quá tuyệt vời~.” Cúi người xuống, dọc theo vân da hoàn mỹ trước ngực, nhẹ nhàng duyên hôn.....

“Ấn.....ngô.....” Để ta —— ” Đột nhiên mạnh nghiêng người đem ta đặt ở dưới thân.....

Khi hần đang chuẩn bị “tiến vào”, đột nhiên dạ dày ta lộn lên, “Ta không được ——Ta muốn nôn——” Đẩy hần ra một phen rồi nghiêng người lao đảo chạy tới phòng tắm. Phía sau truyền đến một tiếng “Shit!”

Khi ói đến tối tăm mặt mũi xong, hai chân ta như nhũn ra, tứ chi vô lực lết ra bên ngoài.

“Này, nước.” Bụng đầy oàn khí nâng ta dậy.

Súc súc miệng, ta nằm lại trên giường, lúc này cái gì cũng không muốn làm chỉ muốn ngủ. Nghiêng đầu đi liền ngủ say vù vù.

Bên tai mơ hồ truyền đến vài câu rửa thắm: “.....Ta biết ngay ta biết ngay mà.....Lần nào cũng là cái dạng này.....không cho phép uống say nữa.....”

...

“Đau đầu quá a~ đau muốn chết~.” Ta nằm trên giường ôm đầu la lên.

“Xứng đáng! Bảo người đừng uống người lại càng uống!” Pha chén trà bưng lại đây.

“Ta không phải là thịnh tình không thể chối từ sao.” Ngồi dậy cẩn thận nhấp một ngụm.

“Có cần uống hăng như vậy không?! Bây giờ mới biết khó chịu?” Vẽ mặt bực dọc.

“Vì sao mỗi lần ta tỉnh rượu xong người đều bực tức như vậy?” Cũng không phải ngày nào cũng uống say, tỉnh thoả mới một lần mà thôi.

Thật nên dùng V8 quay lại cái bộ dáng kia của người.” Oán giận lườm ta.

“Ta làm cái gì sao?” Ta tò mò hỏi.

“Chuyện người làm nhiều lắm, thấy người đi trên đường liền tiến tới gần, bộ dáng như thể không cường bạo người ta sẽ không bỏ qua. Hại ta tốn bao nhiêu sức lực để ngăn cản người rồi còn phải xin lỗi họ.” Ánh mắt đầy hèn mọn.

“Thối lắm! Ta sẽ không làm cái chuyện như vậy đâu!” Ta cũng không phải không có nhân phẩm như vậy.

“Hừ, còn khó chịu không?” Vươn tay xoa xoa tóc ta.

“Tốt hơn nhiều, trà này không tồi.” Dem cái chén không trả lại cho hắn, nằm xuống.

“Tốt hơn rồi phải không, vậy chúng ta continue.” Buồng cái chén xuống liền đề lên ta.

“Continue cái gì?”

“Đập lửa cho ta! Cháy cả một đêm rồi!” Cởi quần áo liền chui vào trong chăn.....

Hình như ta cũng nhớ được mang máng tối qua mình đã làm gì, ha ha ha.....

Tửu hậu thổ chân ngôn(*): Này ý là uống rượu say sau thì sẽ nói thật.

[K]: Chương này lần đầu ta thấy bạn Huyền kute, nào giờ bạn toàn bắt nạt bạn Diễn thôi...ơ mà bạn ý kute cũng khổ bạn Diễn =)) =)). Và một câu truyện nhỏ nữa nhé ^^

Có một lần Tóc Nâu đẹp trai về tới nhà mới phát hiện quên mang chìa khóa, thế là chạy sang nhà chúng ta gõ cửa.

Ta hỏi: “Kyle (tên của Tóc Đen) đâu? Hắn không cùng người về? (hai người bọn họ hình như đều rất lưu luyến gia đình, không hay đi ra ngoài chơi)

Tiểu Tông (tông= nâu) về mặt oán giận: “Hắn có hẹn. Nhưng ta vừa gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn về sớm một chút.”

Vì thế tán gẫu khoảng chừng 10~ 15 phút, chuông cửa vang.

Mở cửa nhìn dĩ nhiên là Kyle!

Kyle thò đầu: “Con chó hoang nhà ta đâu?”

Tiểu Tông đi đến, vừa cao hứng vừa giật mình: “Về nhanh như vậy?”

Kyle: “Sợ người chờ sốt ruột. Về sau đừng vứt bữa bãi nữa, sao mà nói mãi không nghe a? Về nhà đi.”

Tiểu Tông: “Biết rồi, người về chỉ để đưa cho ta? Jennifer (Kyle’s gf) đâu?”

Kyle: “Nhận được điện thoại của người ta liền đưa cô ấy về. Người vẫn chưa ăn cơm đi!?”

Tiểu Tông: “Àn.”

Kyle: “Ta nấu cho người.....”

.....

Hãy tin ta, ta đã phát huy tiềm năng lớn nhất của con người thò đầu vươn tới ngoài cửa chăm chú nghe, nhưng vẫn không thể làm gì khi mà cái cánh cửa kia đóng lại. Bà nội nó~ từng cùng nhỏ bạn lên kế hoạch trộm cái một cái thiết bị nghe lén ở nhà họ, lấy lý do là luyện thánh lực, ha ha. Chỉ là sợ sự việc bại lộ, bọn họ đem chúng ta kiện lên tòa án — xâm phạm quyền riêng tư của người khác ~.... Giữa bọn họ có phải là rất ái muội không?? Có lần từng hoài nghi Tiểu K là BL, Tiểu Tông là gay nhưng là Tiểu Tông lại giống

như đối với con gái vẫn rất hứng thú. Ai ai ai~ khiến đầu ta đều to ra~ (Mọi người: Là người tự tìm phiền não đi -_-|||)

15. Chương 15: Thư Tình

23 thụ 1 công

Tiểu Diễn Diễn thân yêu:

Đã từng chỉ có thể xa xa quan sát người nhất tần nhất tiểu(*), lưu ý nhất ngôn nhất hành(*) của người. Hiện giờ, chăm chú nhìn đôi mắt thâm thúy của người, nắm bàn tay ấm áp của người, ta cảm thấy ông trời đối với ta thật ưu ái.

Nếu như người là thợ săn với đôi mắt ngăn lệ, thì ta chính là chú chim trắng không hề trốn tránh. Người là nơi ánh mắt ta đợi chờ, người là phương hướng cho đôi cánh của ta, người là lối về cho linh hồn ta trú ngụ. Ta tỉnh, người là tiếng tim đập mà ta trông mong; ta ngủ, người là tiếng hô hấp mà ta nhung nhớ.

Người thuộc về vầng thái dương, thuộc về thảo nguyên rộng lớn, đôi mắt như hắc bảo thạch, người thuộc về bão tuyết cuồng phong, thuộc về bó đuốc rực sáng, thân hình mạnh mẽ cường tráng, người là chiến sĩ oai hùng, sinh mệnh của người âm vang danh thếp.

Người là lẽ sống của đời ta, cuộc sống không có người sẽ trở nên không ý nghĩa.

Vĩnh viễn yêu người – Tiểu Tráng Tráng.

...

“Oa ha ha ha ha ha a.....” Ta xem thư xong không thể nhịn được cười to ra tiếng.

“Chuyện gì mà cười khùng bố như vậy.” Tò mò, từ giữa mấy tờ báo ngẩng đầu lên liếc nhìn ta.

“A? Thư ha ha ha hathư tình oa ha ha ha” Một tay ôm lấy cái bụng cười đến phát đau, tay kia đem thư đưa cho hắn.

“Cái gì a?” Còn chưa hiểu ra sao cầm lấy thư.

“Ha ha.....Phải thanh minh trước là ta cũng không cố ý xem, trên phong thư không viết tên, ta còn tưởng thư quảng cáo liền mở ra nhìn.” Thật vất vả ngừng cười, cầm lấy ly nước trên bàn nhuận giọng.

“Ai nhảm chán như vậy?!” Xem xong thư, tùy ý ném qua bên cạnh.

“A? Người không biết Tiểu Tráng Tráng là ai chẳng? Tiểu Diễn Diễn thân yêu~” Ta cười kéo xuống tờ báo của hắn.

“Có trời mới biết kẻ nào nhảm chán như thế!” Cầm lấy tờ báo che khuất mặt.

“Người nhất định biết!” Lại kéo báo của hắn xuống, cười vươn đầu qua, “Nói nghe một chút thôi! Có người ái mộ là chuyện tốt, chứng minh mị lực của người lớn nha! Nói mau nói mau, thợ săn Diễn với đôi mắt ngăn lệ~~” Ha ha a, ta hoài nghi người này nhất định là đồ đệ của tên Đinh Nghiêu kia, cái kiểu buồn nôn này không phải ai cũng nói được ra khỏi miệng a.

“Người rất buồn chán phải không.” Tức giận lườm ta một cái.

“Sao người lại có thể nói vậy đâu? Ta tìm hiểu một chút về tình địch có gì sai sao? Nói đi, Diễn thuộc về vầng thái dương, Diễn có được đôi mắt như hắc bảo thạch~~” Cố gắng nhịn cười, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn.

“Vậy sao ta lại cảm thấy người đang cười nhạo ta đâu?” Hắn nheo mắt lại nhìn chăm chăm vào ta.

“Ta làm sao dám cười nhạo người. Nếu không cẩn thận, người muốn chui vào vòng tay của Tiểu Tráng Tráng thì làm sao bây giờ? Diễn thuộc về bão tuyết cuồng phong, Diễn thuộc về cây đuốc rực sáng, Diễn có thân mình mạnh mẽ cường tráng a~~” Cánh tay cầm lá thư run lên bần bặt.

“Người có thể không trích dẫn nữa không?” Hắn gằn từng chữ một.

Ta đọc cuối thư, phối hợp mà gật gật đầu: “Được rồi, chiến sĩ Diễn có sinh mệnh âm vang danh thép~~.” Ha ha ha.

“Người có dễ yên hay không a.” Đột nhiên sát lại gần cắn cái mũi ta.

“Ôi, sao lại không cho ta nói? Người có tật giật mình a! Diễn – người được Tiểu Tráng Tráng vĩnh viễn yêu~~.” Cười ha ha đẩy ra mặt hần, vuốt cái mũi đáng thương bị hần cắn.

“Người phải nói Diễn được Tiểu Huyền Huyền vĩnh viễn yêu.” Bỏ mấy tờ báo ra, không biết xấu hổ tiếp tục vươn đầu lại gần hôn cái mũi bị thương của ta.

“Người ít tự mình đa tình thôi a.” Nói là nói như vậy, nhưng vẫn xê dịch thân mình dựa vào hần.

“Phải không~ là ta tự mình đa tình sao ~.” Một bàn tay đen tối trộm sờ vào quần ta.

“Đừng trốn tránh vấn đề a, chẳng lẽ hai người các người thực sự đã trộm có gì với nhau?” Lôi tay hần ra chất vấn.

“Không lầm đi, khẩu vị của ta nào có kém đến như thế.” Hần thốt ra.

“Nga nga nga

thì ra là quen biết

.” Ta nhướn cao một bên lông mày.

“Được rồi được rồi, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người.” Đoạt lấy bức thư bị ta vò ở trong tay đem xé, “Hần là đồng sự mới được điều tới chỗ ta kêu Mã Tráng, bộ dáng ghê tởm tính cách cũng ghê tởm.” Bày ra nôn mửa dạng.

“Chẳng lẽ là hần đùa giỡn người?” Nhất thời nhin không được, ha ha ha cười to ra tiếng. Thăm nghĩ bộ dáng người này nhất định rất kích thích, bằng không bị người ái mộ, hần cũng không mất mặt như vậy.

“Ta bị đùa giỡn người thật cao hứng a?” Bất mãn trừng mắt ta.

“Bị đùa giỡn thật? Hần sờ mông người?” Lòng hiếu kỳ lại bị khơi dậy.

“Hần cũng không phải là người!” Nói cứ giống như ta suốt ngày thích sờ mông hần vậy.

“Vậy thì phải là —— người để cho hần sờ lão nhị của người?” Ta chỉ vào khó hạ hần kêu to, “Được! người là đồ không biết giữ lễ! Đừng chạm vào ta!”

“Cái gì là ta để cho hần sờ! Ta chính là liều chết bảo vệ quyền lợi của người không để người khác xâm phạm nga!” Bày ra bộ dáng một vị trình tiết liệt nam.

“Phải không? Đến, để ta kiểm tra kiểm tra ở trên có vân tay người khác hay không?!” Vươn tay cởi quần hần.

“Đừng có tìm lý do cho hành vi hạ lưu của người.” Nói là nói như vậy, tay lại hỗ trợ cởi quần chính mình, ha ha.

“Cái gì mà hạ lưu hành vi, người nói đây là quyền lợi của ta.” Cười tà tà, liền vươn tay sờ qua đi.....

“Ta đã về —— Má! Người đùa giỡn cái trò lưu manh gì a?!” Vừa vào cửa liền thấy một tên đàn ông toàn thân trần trụi đi lại trong phòng.

“Ta nóng mà.” Một tay cầm sandwich cắn to một miếng, tay kia cầm lon bia uống luôn một ngụm.

“Người vừa mới về?” Mặt trời hôm nay thật đúng là độc, ta cũng nóng tới mức cả người mồ hôi. Cởi quần áo chuẩn bị tắm rửa một cái.

“Ân. Mấy ngày hôm nay sao mà nóng như vậy a!” Trời nóng lên là hần bắt đầu than thở. Dù sao cũng phải nói hần là người rất sợ nóng.

“Không cần show cái dáng người tệ hại ấy của người. Mở điều hòa thấp như vậy sẽ bị cảm đấy.” Người này một khi cảm thấy nóng lên là cái gì cũng không để ý.

“Được rồi. Vì không để thân thể người nóng lên, ta sẽ không show dáng người hoàn mỹ của ta nữa.” Nháy mắt mấy cái với ta đầy khêu gợi. Rồi nghe lời tiện tay cầm lấy một chiếc T- shirt mặc vào.

“Liền cái thân thể tàn tạ của người chỉ làm ta phát lạnh.” Cười đem cái kẻ đang xông tới chắn ở ngoài cửa phòng tắm, thanh thoi tắm rửa.

...

“Này, tăng nhiệt độ lên đi.” Ta bọc tắm, nằm co ro ở trên sofa lạnh run. Đem mở điều hòa chỉ có mười độ là người bình thường có ai lại không lạnh, huống hồ mùa hè vẫn chưa tới đâu.

“A? Rất nóng a.” Chỉ mặc một chiếc T-shirt và một chiếc quần đùi, hần quay đầu lại kháng nghị.

“Nóng cái rắm! Không muốn đem ta đông chết thì đi tăng nhiệt độ lên!” Thò chân đá đá cái kẻ đang chăm chú xem văn kiện kia.

“Mỗi người nhường một bước, ta lấy thân thể đến làm ấm người được không?!” Dứt khoát tắt máy tính, ngồi vào bên cạnh ta đem ta ôm lấy.

“Chắc không phải người muốn nhân cơ hội cố ý ăn đậu hủ của ta đi.” Thân thể hần ấm như cái lò sưởi vừa dựa vào quả nhiên không lạnh như trước. Mùa đông tới, lúc ngủ ôm hần ngay cả hệ thống sưởi cũng không cần mở.

“Biết là được rồi, đừng vạch trần ta thôi.” Bỏ tắm của ta ra, vươn tay cởi quần áo ta, “Thân ái, chúng ta thân thiết thân thiết thế nào, như vậy người cũng sẽ không lạnh.....” Nói xong cái lưỡi ướt át đã chui vào miệng ta càn quấy lên.

—————Đỉnh đỉnh! —————

“Có người không? Ký nhận thư tín! Cám ơn!” Một người đứng ngoài cửa hô to.

“Ngô.....” Sử dụng cả tay chân đem đẩy cái kẻ đang định tiếp tục bò lên kia ra, “Ta đi mở cửa, người mặc quần áo vào đi.” Chỉnh lại quần áo, đi ra mở cửa.

“Là Thạch tiên sinh sao? Mời ký tên.”

“Nga, không phải ta, người chờ một chút. Nhanh lên! Thư của người!” Ta hướng trong phòng hô.

“Đến đây đến đây.” Về mặt khó chịu ký qua loa rồi nhận lấy phong thư.

“Chắc không phải là thư tình đi.” Đóng cửa lại, ta thuận miệng trêu chọc.

Hần khó hiểu liếc ta một cái, bĩu môi.

“Thật là thư tình?” Ta tò mò vươn lại gần nhìn —————

Tiểu Diễm Diễm thân yêu:

Xin người nhất định phải nhớ hạnh phúc hơn ta, mới đáng giá ta tàn nhẫn đối với chính mình. Có đau cũng không nói khổ, tình yêu không cần xin lỗi để bù lại, ít nhất ta có thể ủng hộ những gì mà người theo đuổi.

Vĩnh viễn yêu người – Tiểu Tráng Tráng.

...

“Nha! Người cự tuyệt hần rồi! Thật đáng thương~.” Cười thầm dưới đáy lòng.

“Người thật giống như rất muốn ta đồng ý với hần!” Hung tợn lườm ta.

“Nào có chuyện này. Chẳng qua bây giờ có người dùng bút viết thư tình giống hần thật sự là càng ngày càng ít, cảm thán một chút mà thôi.” Vô tội nhún nhún vai.

“Nói mới nhớ, người cũng chưa từng viết thư tình cho ta, viết một phong ta xem xem?” Có chút chờ mong, cười nói.

“Ta mới không viết thứ quê mùa như vậy!” Lập tức gạt bỏ, “Người cũng chưa từng viết thư tình cho ta, vì sao người không viết trước?” Nhướn mày nói thêm một câu.

“Ta viết thì người viết?” Hấn thề nhưng lại hăng hái.

“Người viết trước xem rồi nói sau.” Ta tỏ ra cao thượng.

Ngày hôm sau khi đang ăn điểm tâm, hấn đưa qua một tờ giấy: “Đây chính là những danh ngôn kinh điển mà ta đã nghĩ cả đêm na.”

Cười ha ha cầm lấy xem —————

Gửi Huyền Huyền mà ta yêu:

Khi một người phát hiện bên mình có một cái bảo bối, đó thật sự là một chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng chuyện càng đáng vui vẻ hơn chính là, cái bảo bối kia thì ra thuộc về chính mình! Người chính là bảo bối của ta.

Thực không có biện pháp gì với người: người xâm nhập trái tim ta, đã đóng cửa còn khóa lại, lại đem chìa khóa làm mất!

Yours: Diễn...

...

Phốc————

Một ngụm cà phê của ta suýt nữa phun ra.

Mở miệng liền kêu: “Thật kinh khủng! Muốn để ta nổi da gà đầy mình a! Cái gì mà đã đóng cửa còn khóa lại, lại đem chìa khóa làm mất, khiến ta giống cái thứ ngu ngốc!”

“Không buồn nôn như vậy sao có thể gọi là thư tình? Rốt cục người đọc có hiểu không a! Đưa ta!” Xấu hổ quá hóa giận vươn tay muốn giật lại, may mà ta né được.

“Thư tình đã tặng đi nào có lý do đòi lại.” Gấp bỏ vào trong túi áo.

“Tới lượt người a!” Hấn nhắc nhở.

“Không phải chỉ là càng buồn nôn sao?! Người chờ xem.” Làm bạn bè với Đinh Nghiêu nhiều năm như vậy, chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy trên đường, làm khó được ta?

“Này, cầm!” Chờ hấn đi làm về vừa vào cửa, ta liền giống như ban cho mà ném cho hấn tờ giấy.

Chỉ thấy vẻ mặt hấn ngăn không được ý cười, tỉ mỉ bắt đầu đọc. Nhưng là ý cười cũng theo con mắt di chuyển dần dần biến mất không thấy.

“Người có ý tứ gì! Cái gì mà ‘ người biết không? Xấu như người này nhất định gả đi không được. Cho nên ta đành phải hi sinh!’” Hấn từng chữ từng chữ lớn tiếng đọc lên.

“Làm sao vậy? Ta có viết sai gì sao?” Nhịn cười làm bộ vô tội nhìn hấn.

“Người! —— theo ta vẫn là dùng cái ngôn ngữ cơ thể tạm chấp nhận được của người để trả lời ta đi!” Quá phần nộ, một phen khiêng ta lên đi tới phòng ngủ.

“A ha ha ha” Rốt cục không nhịn được cười to ra tiếng, nhưng không lâu sau tiếng cười liền biến thành tiếng rên rỉ dằn dặt người ta phạm tội.....

Ai, xem ra phải đợi tới ngày mai hấn mới phát hiện mặt sau tờ giấy ta còn viết một câu:

“Chỉ có ở bên cạnh người, ta mới có thể thực sự hạnh phúc ——. Huyền.

Nhất tần nhất tiếu (*): Tần là lông mày, tiếu là cười. Ý câu này có thể hiểu là từng lần nhú mày từng nụ cười. Nhất ngôn nhất hành(*): ý là từng lời nói, từng nụ cười.

=> Tóm lại ở đây ý hiểu chung của cả câu là bạn Tiểu Tráng Tráng này để ý từng ly từng tí về bạn Diễm.

[K]: Theo ta ấy, bạn Diễm mà sến lên cũng không phải vừa đâu =)) =))

16. Chương 16: Sinh Nhật

23 thụ 1 công

“Huyền, bên này bên này!” Mới vừa tan tầm đi ra building liền thấy cách đó không xa có người kéo kính xe xuống ngoắc ngoắc ta.

“Sao người lại tới đây?” Mới vừa bước vào trong xe liền bị hấn kéo qua hôn một cái.

“Happy birthday! Thân ái.”

“A? Hôm nay là sinh nhật ta sao?” Nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, quả nhiên lại già đi một tuổi, ai.

“Ta đặc biệt chạy xe tới đón người cùng đi mua đồ ăn, muốn ăn cái gì? Vì phu làm cho người.” Giọng điệu giống như đang ban ân.

“Má! Người đừng mỗi lần đều như vậy được không? Một chút sáng kiến cũng không có.” Mỗi lần sinh nhật đều là kiểu này, thật không sáng tạo.

“Người có tư cách nói ta sao?” Cảm thấy buồn cười quay đầu lại liếc ta một cái.

“Ta thì làm sao?” Nói ra xong mới nhớ tới.....

Quả nhiên liền nghe thấy hấn cười ha ha nói: “Mỗi lần sinh nhật ta người đều nghìn bài một điệu mà cỏi hết ra rồi nằm trên giường chờ ta, còn nói ta không sáng tạo, àn?”

“Đừng oan uổng ta, đâu phải mỗi lần đều như vậy?” Lườm hấn một cái phản bác.

“Ha ha ha...Cỏi hết ra rồi nằm trên sofa với nằm trên giường có gì khác nhau sao không?” Cười đến đáng giận.

Ta không quan tâm nhún nhún vai: “Tốt, người đã không thích, cùng lắm thì lần sau không làm thế nữa.”

“Ai nói ta không thích?” Thừa lúc dừng lại chờ đèn đỏ, tiến đến bên tai ta nhẹ giọng nói, “Ta thích muốn chết.....” Còn kêu gọi vờn đầu lưỡi liếm tai ta.

“Đừng đùa giỡn lưu manh a, lái xe của người đi.” Cười đẩy ra hấn.

“Vậy đêm nay ta để người đùa giỡn lưu manh là được.” Nhướn mày ám chỉ.

“Đùa giỡn cái đầu người! Đèn xanh!”

“Muốn ăn cái gì?” Vẫn sóng vai cùng hấn đẩy xe đẩy tiến vào siêu thị.

“Người cũng chỉ biết làm vài món kia, ta có lựa chọn nào khác sao?” Đem một quả dưa hấu to bỏ vào trong xe đẩy.

“Người sùng bái ta một chút sẽ chết a.” Cầm lên một quả dưa chuột gõ vào đầu ta.

“Người muốn làm phản?!” Cũng tùy tay nắm lấy cái bắp ngô hương hấn đánh tới.

“Thứ ngẩn như vậy làm sao chạm được vào ta?” Nâng quả dưa chuột thẳng đứng lên, hướng ta đánh úp lại.

“Dài thì được cái gì, không thấy của ta thô sao?” Túm lấy phần gốc đâm thẳng vào ngực hấn.(=..=|||)

“Chỉ thô mà không dài liệu có đủ không, đâm tới ta được sao?!” Ngăn lại bắp ngô của ta.

“Dài mà không thô cũng chẳng ra gì, đâm vào khó chịu đi!” Đánh lên dưa chuột của hắn.

Rắc!

Dưa chuột đứt thành hai đoạn, một nửa rơi xuống đất.

“Ha ha ha, vẫn là thô tốt hơn, bộ dáng trông được còn không phải vô dụng!” Ta cười to chỉ vũ khí thua trận trên mặt đất.

Hắn nhặt nửa quả dưa chuột dưới đất lên, bỏ vào trong xe đẩy, đành phải mua nó. Lơ đãng thoáng nhìn xung quanh, ngăn người, rồi sau nhảy nháy mắt với ta.

“Xảy ra chuyện gì?” Ta quay đầu nhìn, một đám đủ loại đàn ông đều đang tựa tiểu phi tiểu nhìn chúng ta, bạn gái, vợ đứng bên cạnh mặt không phải hồng hồng thì cũng có chút xấu hổ.

Nhớ lại những gì chúng ta vừa làm.....Ân, khụ khụ, ho khan hai tiếng rồi kéo hắn bước đi.

Cho tới khi rời khỏi khu bán hoa quả, chúng ta mới liếc nhìn nhau, che miệng cười to.

...

“Sắp xong chưa? Chết đói!” Ta như phú ông ngồi trên sô pha, chân vênh lên rất cao, thỉnh thoảng lại đung đưa vài cái.

“Sắp!” Nghe mấy thanh âm bận rộn liên tiếp từ phòng bếp truyền ra, bất giác nở nụ cười.

“Tốt lắm tốt lắm, đến ăn đi” Mang lên món cuối cùng, tháo tạp dề xuống, bắt đầu ăn.

“Please! Đây là sinh nhật của ta a! Nào có chuyện diễn viên phụ dành đồ ăn của diễn viên chính?!” Chỉ thấy hắn giống như đối sắp bất tỉnh, vội vàng nhai nuốt ngấu nghiến.

“Ta vất vả như vậy, hắn là hảo hảo bổ bổ a.” Vừa lẩm bẫm vừa cố gắng ăn.

“Bỏ cái rắm! Miếng thịt này là của ta!” Vươn tay gấp, chặn lại được miếng thịt bò của ta.

Theo lý thuyết bữa tối lãng mạn với ánh nến, ngay tại người tranh ta đoạt cũng đã kết thúc.....

Dựa theo thông lệ mấy năm nay, tất cả các tiết mục trong sinh nhật của ta chính là như vậy, không có một chút sáng tạo, một chút lãng mạn nào đáng nói.

“Thân ái, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên đi nghỉ tạm.” Chỉ thấy hắn trên người vẫn vẹn vẹn có một chiếc khăn vắt quanh hạ thân đi ra phòng tắm.

“Sắc trời còn rất sớm, ta còn chưa muốn nghỉ tạm.” Quay đầu lại tiếp tục xem TV.

“Thế nhưng, chẳng lẽ ngươi không muốn nhận quà sinh nhật sao không?” Khóe môi gợi lên một nụ cười vừa quỷ dị vừa *** đáng.

“Lấy đến.” Ta không khách khí vươn tay.

“Ở trong phòng ngủ, chính ngươi tới lấy.” Thần bí hề hề kéo ta vào phòng ngủ.

“Là cái gì a?” Có chút tò mò.

“Ha ha.....” Nhất thời không chú ý, đột nhiên bị hắn đè ở trên giường.

“Má! Muốn làm thì cứ nói thẳng, còn kêu cái gì mà nhận quà!” Không có đẩy hắn ra, quen thuộc vòng tay lên cổ hắn.

“Ta muốn làm, cũng muốn tặng quà cho ngươi.” Nụ cười *** đáng kia càng lúc càng rõ ràng.

“Quà gì a?” Nhìn trái nhìn phải.

“Chính là cái này.....” Nói xong kéo chiếc khăn bên hông xuống.

—Im lặng trong ba giây —————

“A a a ——! Biến thái a ——!” Ta há miệng gào to lên. Tên đáng ghê tởm này, thế nhưng, thế nhưng, thế nhưng lại tại cái “nơi đó” buộc một cái nơ đỏ thắm! Quả thực là siêu cấp siêu cấp biến thái!

“Có thích món quà này không? Đừng có nói ta không sáng tạo a.” Cười như kẻ trộm, bắt lấy tay ta kéo tới “chỗ kia” của hân sờ soạng, “Mau, nhận quà của người đi.”

“Ta không nhận.” Vung tay hân ra, nhìn chăm chăm “cái nơi” vô cùng bắt mắt kia gian nan nói, “Người thật sự là vừa ghê tởm lại biến thái.”

“Không nhận cũng phải nhận!” Cúi mạnh người xuống che miệng ta, một bàn tay làm càn sờ lên khó hạ của ta.....

.....Ân.....Cái “món quà biến thái” kia cuối cùng, ta vẫn phải nhận.....

...

“Dậy thôi, thân ái.” Một người lấy bàn tay vỗ nhẹ mặt ta.

“.....Hôm nay là cuối tuần.....”Ta mơ hồ nhắc nhở hân.

“Tỉnh lại tỉnh lại ! Đồ lười!” Đột nhiên cảm thấy cổ tay lạnh lẽo, mở mắt ra nhìn, liền thấy một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ tuyệt đẹp đã cài ở cổ tay.

“Oa! Thật đẹp!” Nhất thời hưng phấn, cơn buồn ngủ toàn bộ tiêu, nâng lên cổ tay nhìn đi nhìn lại. Ta người này còn có sở thích sưu tập đồng hồ, đối với các loại đồng hồ nổi tiếng có thể nói là yêu thích tới điên cuồng, cũng có thể coi như có một bộ sưu tập nhỏ.

“Đẹp đi, lần trước khi đi Thụy Sĩ trượt tuyết ta trộm mua đấy, để chờ tới lần sinh nhật này đem tặng người.”

“Thân ái, yêu người chết mất!” Hôn một cái thật kêu lên mặt hân.

“Ha ha, thích quà hôm qua hay quà hôm nay?” Lại lộ ra nụ cười có chút *** đáng.

“Đương nhiên là quà hôm nay.” Liếc hân một cái, tiếp tục nhìn đồng hồ.

“Nói dối cũng không tốt.”Cởi quần áo bò lên giường, cắn vành tai ta, khiêu khích nhẹ thở, “Tối hôm qua lúc người “nhận” món quà kia, nhưng lại nhiệt tình so với bây giờ nhiều lắm na.....”

“Ngô.....Ân.....” Lời nói phản bác bị hân nuốt vào trong miệng.

Tiếp theo lại bắt ta “nhận” thêm một lần “món quà biến thái” hôm qua

[K]: Chương này thì phải khen bạn Diễn! Bạn quả thật vô cùng “sáng tạo”...=)) =

17. Chương 17: Bóng Đèn

25 thụ 1 công

“Tịch Minh, ta đun nóng sữa cho người, uống xong rồi mau ngủ đi.” Ta bưng cái chén đi vào thư phòng, đưa cho người đang vui đùa cố gắng công tác.

“A, cảm ơn. Nhưng mà.....” Tiếp nhận cái chén, trên gương mặt thanh tú nhả nhận có chút khó xử.

“Đừng nhưng mà, ta đã đáp ứng với Nghiêu, nhất định cho người ngủ trước mười hai giờ.” Không để hân cự tuyệt kéo luôn ra cửa thư phòng.

Tịch Minh lưu luyến không rời nhìn xấp văn kiện trên mặt bàn, nhưng vẫn bị ta đẩy ra ngoài.

“Cái tên kia thật là, ta cũng không làm sao lại phiền người tới chiếu cố ta.” Nghe lời uống hết chén sữa.

“Hắn là lo lắng người thôi. Ai bảo mấy ngày hôm trước người mệt đến suýt chút nữa vào bệnh viện a. Không nhìn thấy thì không biết người đúng là công tác cuồng a.” Ta thực sự nói không nên lời. Khó trách Đinh Nghiêu suốt ngày nói vì công tác Tịch Minh ngay cả mạng cũng không cần. Đến đây ba ngày đều là ta vào ép hắn đi ngủ.

“Được rồi được rồi, ta ngủ, người cũng ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm a.” Trước khi đóng cửa lại, có chút ngượng ngừng dặn ta.

“Ok, ngày mai gặp.” Phất phất tay với hắn.

Khi đi qua phòng khách lấy nước uống, điện thoại vang. Ta vội lao tới tiếp.

“Alô?”

“Huyền a, Minh hắn đã ngủ chưa?” Giọng nói của Đinh Nghiêu từ Italy xa xôi truyền tới.

“Vừa mới vào phòng, để ta đi gọi hắn.”

“Hảo, nhanh lên. Hắn không nghe được giọng nói của ta sẽ ngủ không được đâu.” Hắn thế nhưng không khách khí.

“Người giỏi a, bắt ta làm bảo mẫu, bây giờ còn thành nhân viên tổng đài.” Ta cố ý lạnh giọng.

“Hắc hắc, ta là muốn tốt cho người, ngộ nhờ người ở nhà một mình nhin không được làm ra chuyện gì có lỗi với Thạch Diên thì sao bây giờ?”

“Ha ha, vậy có phải là ta còn nên cảm ơn người không?” Cầm lấy điện thoại đi gõ cửa phòng Tịch Minh.

“Đừng khách khí.” Tên này thật đúng là.

...

“Có chuyện gì?” Quả nhiên Tịch Minh vẫn còn thức đứng dậy mở cửa.

“Điện thoại của tiện nhân nhân nhà người.” Ta đưa điện thoại cho hắn.

“Nga.” Mím cười cầm lấy điện thoại, liền nói: “Cái gì?”

Vì không quấy rầy đến người ta điện thoại đưa tình, ta lại quay về phòng khách uống nước.

Chỉ thấy Tịch Minh vội nghe điện thoại ngay cả cửa cũng quên đóng, thấp thoáng có vài thanh âm truyền ra- “Được rồi được rồi, đừng buồn nôn....biết rồi biết rồi.....Ân.....vậy về nhanh lên.....Ân ân.....có gì muốn nói đâu.....Ân ân.....Nhớ người được rồi đi....ân...”

Lời khiếm nhã chớ nghe, ta cầm chén nước đi về phòng.

Linh linh! Điện thoại của ta cũng reo lên góp vui.

“Alô?” Thoải mái nằm xuống giường.

“Thân ái, Tịch Minh hắn sao rồi?” Vừa nói vừa cười nghe thấy liền muốn đánh.

“Con mẹ nhà người đừng có xem thường ta!” Suốt ngày nói ta không biết chiều cổ người khác. Còn dám gọi điện cho Đinh Nghiêu hỏi hắn đem Tịch Minh giao cho ta mà cũng yên tâm? Má!

“Nga? Vậy là Tịch Minh được người chăm sóc tới trắng chéo mặt ộp?” Giọng điệu nghi ngờ, làm người ta không đánh hắn một trận thì thật khó chịu.

“Đương nhiên, hắn được ta chăm đến vừa trắng vừa béo vừa mềm vừa mịn!”

“Ha ha, sao mà nghe giống giống đậu hủ?”

“Đúng vậy, mà miếng đậu hủ này ta còn ném thử qua, thích tới cực điểm!” Ta bắt đầu giọng điệu ái muội.

“Cái gì? Vậy không phải Đinh Nghiêu dẫn sói vào nhà rồi sao?” Tiếng cười vẫn không ngừng.

“Không sai, đáng tiếc đến lúc biết được thì đã là quá muộn.”

“Vậy ta đây phải chạy về nhanh, đem tên *** tặc như người bắt về giáo huấn một chút.”

“Vậy bao giờ người mới về a?” Có chút nhớ hân.

“Đàm phán cũng sắp xong, chắc khoảng một hai ngày nữa. Nhớ ta muốn chết đi.” Dùng câu khẳng định.

“Nhớ cái đầu người! Ta muốn ngủ! Bye!” Kéo chăn lên chuẩn bị đi ngủ.

“Thật là, người cũng học Tịch Minh người ta một chút được không? Người ta không có Đinh Nghiêu liền ngủ không được, người có thể không có ta liền không ngủ được sao?” Giọng điệu mang chút oán giận.

“Đinh Nghiêu của người ta từ khi có Tịch Minh, sẽ không một mình đi xa nhà nữa, sao người không học?”
Lần này Đinh Nghiêu là vì trao giải không có cách nào khác mới đi Milan, trừ phi hẳn không muốn làm thiết kế thời trang nữa. Đành phải nhịn đau rời đi vợ mấy ngày. Đương nhiên trong khoảng thời gian này cũng gọi điện không ngừng.

“Hảo, cùng lắm thì ta thôi việc, người nuôi ta.” Nói ra rất thoải mái.

“Người không có tiền, sao ta lại phải nuôi người?”

“Chỉ vì ta có thể thỏa mãn “nhu cầu” của người.” Bắt đầu cười *** đàng.

“Nga? Vậy sao? Vậy bây giờ ta có nhu cầu người thỏa mãn thế nào a?”

“Thân ái, người muốn ***phone sao? Ta có thể phối hợp a.”

“Ha, ta có khao khát tới mức phải làm thế không? Đợi lát nữa ra ngoài tìm người làm thật a.”

“Ha ha, không phải là ngoại trừ ta, người đối với ai cũng không có cảm giác sao? Đứng ra ngoài dọa người ta a.”

“Người là đồ lợn chết! Đừng có dát vàng lên mặt mình a. Không lòi thôi với người, ta muốn ngủ.” Ngày mai còn phải đi làm đâu.

“Vậy được rồi, chúng ta *** ở trong mơ là được.”

“Sex cái đầu người! Ta cúp.”

“Àn, ta cũng phải đi gặp khách hàng.”

Mẹ nó! Làm người ta tức giận chính là đêm đó ta cũng mộng xuân thật.....

“Minh! Minh!.....” Tiếng gào khoa trương vào lúc nửa đêm nghe thật sự kinh người. Ta và Tịch Minh cùng ra mở cửa, liền thấy một người cầm hành lý lao vào trong.

“Minh!” Tiếp tục gào lên một tiếng, Tịch Minh đã bị một người ôm chặt vào trong ngực, “Minh~~ những ngày không có người thật biết bao khổ sở~~ khi không có người tại bên người những con đường ta đi qua không có một ngọn cỏ~~ hi vọng người vì thế giới này mà vĩnh viễn không rời đi ta~~.” Đem phong cách buồn nôn của hắn phát huy tới mức tận cùng.

Tịch Minh chỉ cười cười, vùi đầu vào bên cổ người mới trở về, bộ dáng thân thiết – tiểu biệt thắng tân hôn.

Rồi sau đó liền thấy Đinh Nghiêu nhích ra khoảng cách giữa hai người, nghiêng đầu chuẩn bị cùng vợ ôm hôn thỏa thích. Không đem ta để vào mắt đến như thế, cho ta là không khí sao? Vội ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở sự tồn tại của chính mình.

“A, Huyền.” Tịch Minh lập tức đẩy Đinh Nghiêu ra.

“Di?Huyền a, sao người lại ở đây?” Vẻ mặt khó hiểu, thật sự đáng đánh.

“Ta cũng không biết tại sao mình lại ở đây, các người cứ tiếp tục đi.” Ta thảnh thơi ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm bọn họ.

“Người đứng ở chỗ này bọn ta làm sao tiếp tục được? Bọn ta sẽ thu tiền đứng xem.” Đứng cười hắc hắc.

“Được, muốn bao nhiêu, người cho giá đi.”

“Không nhiều lắm, chỉ cần căn hộ của người và Thạch Diễm kia thôi.” Hấn thế cũng dám nói.

“Không thành vấn đề, ta muốn xem đến vừa lòng thì thôi. Đến đây đi.” Ta vươn tay làm cái động tác “bắt đầu”.

“Hai người các người đừng gây nữa.” Tịch Minh cười vỗ vỗ Đinh Nghiêu, “Người vừa mới về, đi tắm nước nóng trước đi.”

“Tắm nhanh lên a! Tắm xong rồi lấy lễ vật tới hiếu kính hiếu kính Huyền ca ta!” Ta la to với cái kẻ đang đi tới phòng tắm kia.

Đinh Nghiêu vừa định cãi lại đã bị Tịch Minh đẩy vào.

...

“Này, sao người còn chưa đi a.”

“Người thế này gọi là qua sông đoạn cầu có biết không?” Không hề xấu hổ ngồi ăn bữa tối lãng mạn với ánh nến kiểu Pháp mà hai người chuẩn bị.

“Minh, người gọi điện thoại cho Thạch Diễm chưa? Rốt cuộc thì bao giờ hấn mới về a?” Dùng ánh mắt cực kỳ bất mãn nhìn chăm chăm vào số thức ăn ngày càng ít đi trong chén đĩa.

“Hừ, hấn có về ta cũng vẫn ở đây, mặc kệ người. Cái này gọi là thỉnh thần dễ tặng thần nan!” Nhắm nuốt thức ăn, rồi nhấp một ngụm rượu vang đỏ cao cấp, thật sự là một hưởng thụ lớn trong đời người a.

“Thạch Diễm sớm lên máy bay rồi, đại khái một hai tiếng nữa sẽ trở lại.” Tịch Minh cười ôn nhu trình bày sự thật.

“Thật vậy chăng? Cảm ơn trời đất! Chúa cứu thế cuối cùng sắp về tới đây!”

“Ta nói cho người biết! Hấn có về cũng vô dụng! Ta sẽ không đi!” Nhìn cái vẻ mặt cảm tạ Thánh Ala của hấn là đã thấy bức mình.

“Người như thế không phải chơi xấu sao?” Vươn tay ôm Tịch Minh bắt đầu cầu cứu, “Mau nghĩ biện pháp đi Minh, thế giới hạnh phúc của hai người chúng ta sẽ bị tên này phá hủy.”

“Hừ, ai bảo người keo kiệt đến một món quà nho nhỏ cũng không chịu mang về?” Thỏa mãn uống hết ngụm rượu vang cuối cùng, nhân tiện ợ một cái.

“Không phải là ta vội về quá mà quên sao. Huống hồ ta về sớm như vậy chính là món quà tốt nhất, Minh nga?” Không biết xấu hổ hôn một cái rõ kêu lên mặt Tịch Minh.

“Đó là đối với Tịch Minh, người ít ra cũng mạng cho ta thứ hàng cao cấp gì đó giá hơn mấy vạn chứ.” Bần bè gì mà...

“Thứ quý giá như thế sao có thể để hấn tặng, hấn là làm cho Thạch Diễm tặng mới đúng.” Chợt nghe Tịch Minh mỉm cười mở miệng.

“Tốt! Hai người các người bắt đầu cấu kết với nhau!” Lau miệng rời đi bàn ăn, “Các người ăn từ từ, ta đi xem TV.” Bỏ qua Đinh Nghiêu mặt đang nhăn thành bánh bao, tiếp tục sự nghiệp bóng đèn của ta.

— Đinh đinh đơng!

“A! Chúa cứu thế mà ta đợi đã lâu cuối cùng cũng đến đây!” Đang ôm Tịch Minh xem TV mà Đinh Nghiêu lập tức nhảy lên từ sofa vọt tới cửa.

Ta hừ một tiếng tiếp tục xem TV.

“Thân ái, ta tới đón người về nhà.” Thanh âm quen thuộc từ cửa truyền tới.

“Không về, muốn về mình người về.” Không thèm quay đầu lại vẫn nhìn chăm chăm TV.

“Xảy ra chuyện gì? Hình như ta không làm sai chuyện gì đi?” Sô pha bên cạnh lồm xồm xuống, ta bị người ôm vào ngực.

“Người không làm sai chuyện gì, ta chỉ là nhìn thấy Đinh Nghiêu là bực mình thôi.” Quay đầu lại lườm cái kẻ đang đứng một bên xem kịch vui kia.

“Hắn làm chuyện gì làm người khó chịu?”

“Cái gì cũng làm ta khó chịu, nhìn cái bộ dáng rất muốn đuổi ta đi của hắn là đã thấy bực mình.” Dựa ở trong ***g ngực quen thuộc quả nhiên là thoải mái hơn.

“Thạch Diễm, cái tên này tám phần là cố tình gây sự, không nhìn được chúng ta hạnh phúc, người dẫn hắn về hảo hảo thỏa mãn thể xác và tinh thần khô cạn của hắn đi.” Nói một câu rất đáng đánh xong rồi ngồi xuống bên cạnh Tịch Minh.

“Ta cố tình gây sự? Là tại ta ở chỗ này làm người thấy được mà ăn không được, hại người muốn gây sự đi.” Khinh khỉnh nhìn hắn.

“Sao lại thế, chúng ta đóng cửa phòng, ở bên trong làm kinh thiên động địa người có biết cái rắc a.” Vừa mới dứt lời đã bị Tịch Minh – vẫn cúi đầu xem tài liệu đâm một cái.

“Thân ái, là ta muốn gây sự là được đi, người mau về nhà cùng ta hảo hảo thỏa mãn thể xác và tinh thần khô cạn của ta đi.” Hơi thở ấm áp nhẹ phả ra bên tai, có chút ngứa.

“Không được, ta không ở đây một năm rồi thì quyết không về nhà.” Khiêu khích liếc mắt nhìn cái kẻ đang đồ dành Tịch Minh kia.

“Thế thì như vậy đi, các người tới nhà của bọn ta ở, chúng ta đổi nhà thế là xong.” Đề nghị càng làm ta tức giận, ta lập tức huých mạnh khuỷu tay về phía sau.

“Tốt tốt, sao ta lại không nghĩ ra a!” Kéo Tịch Minh một phen tha vào trong phòng, “Minh, chúng ta đi thu thập một chút.”

“Người đứng là đồ ăn cây táo rào cây sung!” Ta xoay người nổi giận lườm hắn.

“Nếu người không muốn chiếc giường đáng yêu của chúng ta bị người khác sử dụng, thì mau theo ta về nhà.” Hắn nhún nhún vai, bộ dáng thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Nghĩ đến tên Đinh Nghiêu đáng giận kia ngủ trên chiếc giường ta thích nhất, thật sự là không thể chịu được, ở trong lòng đấu tranh một phen, cuối cùng vẫn là nghiêng răng nói: “Về nhà.” Chữ nhà vừa rời khỏi miệng đã bị người khiêng lên đi ra cửa.

“Người làm cái gì a? Đồ đạc của ta còn chưa lấy đâu!”

“Không sao không sao! Ta dọn dẹp rồi gửi lại cho người!” Chợt nghe tiếng cười không dứt của Đinh Nghiêu truyền đến.

Còn có giọng nói mang theo ý cười của Tịch Minh: “Vẫn là Thạch Diễm có cách a.”

Thế là ta đã bị người cướp về nhà để thỏa mãn thể xác và tinh thần khô cạn của tên kia.....Xem cái gì mà xem, ta cũng không phải cố tình gây sự a! Lại nhìn ông mày chém!

18. Chương 18: Háo Sắc

25 thụ 1 công

“Hắc, môi của gã kia thực gọi cảm, hôn lên cảm giác nhất định rất tuyệt.” Ta liếc mắt ngắm gã đàn ông đang đứng xa xa nói chuyện với một người.

“Huyền, ta định nói với người lâu rồi, người có Thạch Diễm, có thể đừng háo sắc mà ngắm người khác như thế được không?” A Lực có chút bất bình nhíu mày.

Ta quay đầu lại, khó hiểu nhìn hấn từ trên xuống dưới: “Người có phải là đàn ông không? Có gã đàn ông nào mà không hạo sắc? Nói cho người, 90% đàn ông đều hạo sắc, còn lại đều là giả vờ đứng đắn.”

“Người đừng nhìn ta như thế, ta thừa nhận ta hạo sắc, không phải là giả đứng đắn được rồi đi.” Bị ta nói thế cũng hướng gã đàn ông kia nhìn lại.

“Hi hi hi

đúng vậy đúng vậy đúng vậy, tên đàn ông nào không hạo sắc nên đi bệnh viện báo danh.” Đột nhiên có một giọng nam trung hoa lệ chen vào.

Giây tiếp theo, mặt ta đang mãi nhìn gã đàn ông đứng xa kia đã bị người kéo lại, còn không rõ là chuyện gì xảy ra, ngoài miệng đã bị người ta hôn một cái.

Vừa định vung tay cho cái tên không biết lễ phép này một đấm, nhưng khi định thần lại liền ngậy ngấn cả người, nắm tay rút cuộc đánh không xuống được——

Người đàn ông đứng trước mắt này chỉ có thể dùng từ mỹ lệ để hình dung, không phải cái mỹ của nữ nhân, mà giống như dung mạo đã trải qua tỉ mỉ tạo hình, cộng thêm sự kết hợp hoàn mỹ với mị lực nam tính khắp người tỏa ra. Kiểu đàn ông này chỉ có hai chữ để miêu tả – cực phẩm!

“Người là ai? Lần đầu tiên tới sao?” Ngay cả xem quen mỹ nam như ta cũng không thể rời mắt khỏi hấn.

“Ha ha a~~Tiểu mỹ nhân hỏi ta sao? Ta tên là Bùi Trăn.” Người tới cười rất bất cần đời, tùy tiện vươn tay vuốt cằm ta.

“Tiểu Mỹ nhân? Ha ha, người đang bảo ta sao? “Có lẽ là bởi vì bộ dạng đẹp, nên hành động lỗ mãng của hấn cũng không làm người ta cảm thấy một chút chán ghét, ngược lại còn có vẻ tao nhã.

“Đúng vậy~ không thể tưởng được lâu như vậy không về địa bàn của ta lại thêm một cái tiểu mỹ nhân rất mê người na~ thực nên qua bên này nhiều một chút.” Đột nhiên quay đầu hướng A Lực cũng nhìn thất thần phát tay, “Tiểu huynh đệ tên gì? Cho ta ly Brandy cảm ơn.”

“Ách? Nga, mọi người gọi ta A lực.” A Lực lấy lại tinh thần lập tức rút cho mỹ nam đột nhiên xuất hiện này một ly rượu.

“Club này là của người?” Ta nghe ra ý tứ trong lời nói của hấn giật mình hỏi.

Hấn nhịu mày gãi gãi đầu, rồi nghiêng đầu tự hỏi. Lúc này ta mới chú ý tới hấn thế nhưng có mái tóc dài tới thắt lưng, quả thật mê chết người.

“Ta nhớ hình như ta vẫn chưa bán cho người khác đi. Cho nên hấn vẫn là của ta.” Suy nghĩ xong hấn cười sáng lạn. Làm người ta choáng váng. Diễn thân ái, nếu người không đến ta sẽ cầm giữ không được.

“A, thì ra người chính là, ông chủ lớn mà ta thường nghe cấp trên nói là thần long kiến thủ bất kiến vĩ(*)?” Hai mắt A Lực cũng không rời được khỏi hấn.

“Ha ha ha ~~ cái gì mà kiến thủ bất kiến vĩ, nói thần bí như thế, chẳng qua sự nghiệp chủ yếu của ta ở Mĩ, không hay trở về thôi, nơi này là em gái ta quản lý. A Lực, mới tới sao? Angel thật sự là càng ngày càng biết thuê người, đưa tới toàn là mỹ nam nha~” Hấn sờ mái tóc ngắn ngắn của A Lực Cười hi hi nói.

A Lực mặt đỏ bừng , ngượng ngùng trả lời: “Đến đây đã lâu rồi ông chủ.” Thật không nghĩ tới tiểu tử này cũng biết đỏ mặt.

“Ân ân~ bên này liền dựa hết vào các người trông coi, please~” Nói xong lại quay đầu, đột nhiên vươn lại gần ta, theo bản năng ta lùi ra sau, hấn đã vòng qua cổ ta, lại hôn xuống bên miệng ta.

“Ai nha nha~~ Ta đối với mỹ nhân luôn không có sức chống cự na

” Giống như rất phiền não nhăn chặt mày lại. Nhưng cũng không làm động tác gì thân thiết hơn.

Ta buồn cười ngồi nhìn hấn, không biết vì cái gì, có lẽ biết hấn đang đùa giỡn cho nên đối với cử chỉ lỗ mãng của hấn cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại cũng trêu đùa theo, “Vậy thì đừng chống cự~”

“Ác ác ác ~ đây chính là người nói ác~ cũng đừng hối hận nha~” Hấn nhảy nhót mắt vờn lại gần ta nhỏ giọng nói, “Có cái mỹ nhân mắt đang bốc hỏa đi lại phía chúng ta ~ hy vọng không phải vị kia của người a~”

Ta liếc mắt nhìn, lắc đầu bị ai nói: “Thật không may, hình như là vị kia của ta.”

Hấn khoát tay lên vai ta, cười ha ha: “Không sao, chúng ta có thể 3P a~”

Giây tiếp theo, sau cổ của ta bị người kéo qua, hấn cũng lảo đảo, giống như cũng có người kéo hấn.

“Người hảo hảo giải thích cho ta, vừa rồi đang làm cái gì!” Mặt của ta bị buộc đối mặt với sát thần mặt đen.

“Nói chuyện phiếm a.” Ta có chút vô tội.

“Nói bừa! Ta nhìn thấy người và người khác hôn môi! Bình thường người nhìn ngắm đàn ông ta còn chưa tính! Bây giờ còn dám thân mật tiếp xúc?!”

“Nào có quá mức thân mật, đây là hôn chào hỏi.”

“Chào hỏi cái quỷ! Có hôn chào hỏi sao?”

“Má! Ta cứ hôn người muốn thế nào?” Lười nhiều lời với hấn.

“Ta muốn thế nào? Theo ta về nhà! Nếu không hảo hảo quản người, người liền sắc đảm bao thiên(*)!”

“Ai nha nha ~ cơn tức đừng lớn như vậy thôi~ nam nhân háo sắc, bản chất của anh hùng a~” Giọng nam trung dễ nghe lại chen vào.

“Người là ai a? Cấm miệng cho ta! Đây là việc nhà!” Nói xong muốn kéo ta đi. Vì muốn xem mỹ nam nhiều một chút, ta liều chết không chịu xô dịch.

“Ha ha, vị bằng hữu này đừng tức giận, không bằng cùng nhau uống một chén đi. Tên đáng đánh này ta sẽ giáo huấn hấn.” Lại có một giọng nói nhu hòa trầm bổng chen vào.

Ta nhìn về phía phát ra thanh âm, không khỏi lại sửng sốt. Hôm nay thật sự là một ngày may mắn na. Lại một cực phẩm nam nhân vô cùng đẹp mắt! Dáng người người này cao ngất, tướng mạo anh tuấn nho nhã, nhưng trong cặp mắt đen thâm thúy kia lại ẩn ẩn lộ ra tà khí mê người, là loại người sẽ khiến người khác vừa thấy đã yêu.

“Đến đến đến đến đây, uống một chén đi?” Ta quay đầu hướng cái tên mặt đang đen kia đề nghị. Kỳ thật là muốn nhìn nhiều một chút hai cực phẩm nam nhân hiếm gặp này.

“Vậy thì uống đi.” Hấn nhún nhún vai, cũng ngồi xuống. Ha ha biết ngay là hấn sẽ không nhỏ mọn như vậy.

...

Trải qua một phen giới thiệu, nam nhân anh tuấn kia kêu Đường Duệ, là cùng Bùi Trần tới thăm em gái.

“Tiểu mỹ nhân theo ta quay về mỹ đi~ ta nhất định đối tốt với người~” Bùi Trần vươn tay nhẹ sờ lên mặt ta.

Ta và Thạch Diễm còn chưa lên tiếng, Đường Duệ ngồi cạnh hấn đã nói: “Nga? Người định đối xử thế nào với người ta?”

“Hi hi hi

đương nhiên phải hỏi mỹ nhân muốn thế nào thì làm thế đó~~ đồ ăn này, trang phục này, dùng cái gì đều chiều tiểu mỹ nhân.”

“Vậy sao? Chẳng qua ta sợ tới lúc đó người lại không có cái khả năng ấy na.” Đường Duệ ôn hòa cười.

“Khả năng gì? Tình dục sao? Ta rất mạnh ác! Người này Đường tổng tài không phải rõ ràng nhất sao?” Bùi Trần quay đầu cười tà tà với Đường Duệ.

“Ta nói là khả năng kinh tế của người, đến lúc đó ta xem người làm thế nào cho người ta ăn ngon, mặc đẹp, ở tiện nghi.” Đường Duệ không chút để ý nói.

“Nha nha nha~~ nghe giọng điệu này, Đường tổng tài đã có kế hoạch làm ta phá sản sao không?”

“Ha ha, người muốn có tiểu mỹ nhân ở bên người, người liền chuẩn bị yêu mỹ nhân không thương giang sơn đi.”

“Nga? Giang sơn của ta cũng không dễ đổ như vậy~ đến lúc đó đừng để chính mình ngã trước nha~”

“Chúng ta cứ thử nhìn xem.”

“Các người là một đôi đi.” Ta nhìn bọn họ cười khăng định.

“Còn không mau đem hắc về hảo hảo quản giáo, miễn cho suốt ngày loạn hôn người khác.” Một đám của ta vẫn không ngăn kịp Thạch Diễm mở miệng nói với Đường Duệ.

Đường Duệ còn chưa kịp nói gì thì Bùi Trăn đã lên tiếng trước: “Yêu yêu yêu~ vị mỹ nhân này nói hơi quá nha~~ ta có hôn cũng phải xem người đó là ai, không phải là loạn hôn na~”

Thạch Diễm không để ý tới hắc vẫn cười nói với Đường Duệ: “Hắc đối với ai cũng đều gọi mỹ nhân sao?”

Đường Duệ nghĩ nghĩ, cười nói: “Hắc hình như không gọi ta là mỹ nhân.”

Bùi Trăn nghe xong lập tức cười hì hì nói: “Đường tổng tài muốn nghe sao? Muốn nghe ta liền thỏa mãn người a~ Đường mỹ nhân~”

“Ha ha, ta vẫn thích người gọi ta Duệ ca ca hơn.” Đường Duệ cười có chút tà.

Bùi Trăn không thêm để ý hắc, lại nói với ta: “Thế nào, suy nghĩ một chút?”

Ta vừa định mở miệng liền nghe thấy Thạch Diễm lạnh lạnh lên tiếng: “Người dám bội tình bạc nghĩa thử xem.”

Ta cười ha ha nói với Bùi Trăn: “Ta cũng muốn đi theo người, nhưng vị ngồi bên cạnh người này sẽ thù ta. Ta cũng không muốn chết sớm na.”

“Ai~ chẳng lẽ là ta đã không có mị lực sao?” Bùi Trăn nháy mắt mấy cái, bĩu môi, bộ dáng như bị bỏ rơi. Sau đó lại cười quyến rũ, “Vậy cho ta một nụ hôn cuối cùng đi.” Nói xong đang định kéo ta, nhưng lại bị Đường Duệ ngồi bên cản lại.

Chỉ thấy hắc nói vài câu bên tai Bùi Trăn, Bùi Trăn ngẩn người, ta nhìn thấy tai Bùi Trăn đỏ lên, rồi sau hai mắt trừng lớn: “Đường Duệ người muốn làm phản sao! Lại đây cho ta! Hôm nay không để người kêu cha gọi mẹ ta sẽ không tên là Bùi Trăn!” Đứng vụt dậy kéo Đường Duệ bước đi.

Đường Duệ cười ha ha mặc Bùi Trăn kéo đi, đi được hai bước lại quay đầu nói với chúng ta: “Thực xin lỗi a, ta phải đi quản giáo hắc. Rượu này ta mời.”

“Cái gì?! Quản giáo ta? Để xem rốt cuộc là ai quản ai!” Bùi Trăn phẫn nộ kéo Đường Duệ vào thang máy.

“Mọi người đi rồi, còn nhìn cái gì.” Bên cạnh truyền tới thanh âm khó chịu.

“Làm sao? Ta cứ thích xem mỹ nam! Thích đẹp cũng không phải tội! Háo sắc cũng không phải lỗi!” Ta khiêu khích nhìn hắc.

“Vậy mau về nhà mà ‘háo sắc’ ta đi. Nói thầm một câu bên tai ta, rồi kéo ta về nhà.

“Mau tới ‘háo sắc’ a! Ta chờ hết chờ người ‘háo sắc’ này!” Một kẻ trần trụi nằm trên người ta nói.

“Ai muốn ‘háo sắc’ người, cái thứ tồi tệ này.” Ta vòng tay lên cổ hắc rồi hôn nồng nhiệt.

“.....Thân ái, người không thành thật.....” Bận rộn khơi mào nhiệt tình của ta.

“.....Ân ân.....”

Đóng cửa lại, đang ‘háo sắc’ nhau, trẻ con không nên.....(Dao ta: Giận, dám không cho ta xem?! Các người làm phản sao!)

Thần long kiến thủ bất kiến vĩ (*): Dịch theo nghĩa chữ là rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, dùng khi muốn nói ai đó bí ẩn chỉ nghe danh mà chưa thấy mặt.

Sắc đảm bao thiên (*): Sắc là hao sắc, đảm là gan, bao thiên là che trời, ý câu này có thể hiểu là hao sắc tới mức chuyện gì cũng dám làm.

[K]: Ta không thích cái tính hao sắc của bạn Huyền, cơ mà bạn nói đúng đàn ông mà không hao sắc thì chắc chắn là có bệnh...Aiz aiz aiz, nghe mà éo muốn lấy chồng...T^T...Và Dao tỷ “tự sướng” một chút ^^.

Phòng chat.

Dao ta: Lâu Huyền, người là tên đàn ông bịp bợm không đáng tin! Nếu không có Đường Duệ người liên cùng Bùi Trần đi rồi phải không?

Huyền: Má! Ta chỉ hao sắc sao giờ lại thành bịp bợm không đáng tin?! Đây là hai chuyện khác nhau!

Dao ta: Nói sạo! Nhìn cái kiểu hao sắc tới thế này của người! Xem ra vẫn là tìm đàn ông trung thực là tốt nhất.

Huyền: Người thì biết cái gì! Đàn ông không thể đánh giá dựa vào bề ngoài! Đàn ông hao sắc có thể chống cự, đàn ông giả vờ trung thực chắc gì đã chống lại được một chút dụ dỗ!

Dao ta: Nga? Chẳng lẽ người từng quyến rũ đàn ông giả vờ trung thực?

Thạch Diễm tham gia chat.

Thạch Diễm: Cái gì? Thân ái, người giấu ta rồi quyến rũ tên đàn ông nào giả vờ trung thực?

Dao ta: Đúng thế đúng thế! Đánh hấn! Đạp hấn! Hảo hảo giáo huấn hấn!

Huyền: Thân ái, người nghe cái kẻ chết tiệt bên ngoài nói lung tung, không tin ta?

Bùi Trần tham gia chat.

Bùi Trần: A~~ tiểu mỹ nhân

ta tới đây

Huyền: A

chờ người lâu quá~~ ôm một cái

Thạch Diễm: =_ =+++

Dao ta: Di? Đường Duệ đâu?

Bùi Trần: Nga? Hấn còn đang ở trên giường, bị ta hung hăng giáo huấn giờ không dậy nổi.

Dao ta kích động: Giáo huấn như thế nào? Giáo huấn như thế nào? Nói mau ra nghe một chút a~~.....

Bùi Trần: Ha ha ha a~~ người muốn cyber – *** sao? Nha, đúng lúc nhiều người, không bằng cùng nhau thử đi?

Bùi Trần đột nhiên out, không rõ lý do.....

Huyền: Di, sao thế này???? Tiểu Trần

~Thạch Diễm: Thân ái, người càng ngày càng trắng trợn a?! Hôm nay về nhà người liên thăm

Huyền: Con mẹ nhà người thì biết cái gì?! Ta này gọi là rất hao sắc! Thích đẹp cũng không phải tội! Hao sắc cũng không phải lỗi —— chỉ cần chống cự được hấp dẫn!

Dao ta: Người chống cự được sao? Ta gọi điện thoại bảo Tiểu Trần login?

Huyền: Má! Con mẹ nhà người sao không gọi nhanh đi! Ở đây lè mè làm cái rắm a!

Thạch Diễm:Thân ái, người xong rồi.....

Huyền: Thân ái, người nghe ta nói, chờ ta đem cái kẻ rồi việc này.....

Dao ta bị đá khỏi phòng chat.....(Giận, Lâu Huyền, ta và người không đội trời chung! Không cho người chết kinh thiên động địa! Ta thề không làm người!)

Bộc bạch: đây là lý do vì sao Huyền vẫn là tiểu thụ thụ.....

19. Chương 19: (chính Văn Hoàn)

31 thụ 1 công

Ánh nắng giữa trưa làm cho người ta buồn ngủ, ta ngồi dựa vào hắt, nhớ lại từng chút từng chút một của mấy năm qua, giống như tiểu phẩm cuộc sống trôi nổi trong đầu ta, không khỏi làm cho người ta vui đến bật cười.

“Thân ái, muốn du lịch châu Âu không? Ta xong việc này là sẽ có kỳ nghỉ dài hạn.” Hai tay bận rộn đánh lên trên bàn phím, còn không quên quay đầu lại hôn ta một cái.

“Được, đúng lúc ta phải đi Hà Lan thăm mẹ ta.” Ta cân nhắc lần này nên lấy lý do gì xin phép ông chủ.

“Mẹ người sẽ gả tới Hà Lan phải không.” Hắt thở dài một tiếng, dùng giọng khẳng định. Hiển nhiên là đã thành thói quen.

Đây là chuyện ta đau đầu, một người mẹ tùy hứng không an phận, tái giá N lần, lại lấy lý do là hôn lễ của mẹ mà xin phép, ông chủ còn có thể tin sao....

“Đại ca ta nói, người coi như là xem triển lãm áo cưới toàn thế giới là được.” Đây là sự hài hước của thợ chụp hình.

“Ha ha, đại ca người nói thật chuẩn xác. Nhưng mà nói lại, coi như là đi du lịch một lần, không chỉ có bao ăn bao ở còn tặng kèm vé máy bay đi và về, lần mua bán này tuyệt đối nên làm.” Người ngồi bên sở sở cầm đã bắt đầu tính toán. Đây là cách nghĩ của người làm marketing.

Còn ta: “Lần này phải xem gã đàn ông kia làm nghề gì, tốt nhất là làm đồ điện, mấy đồ điện cũ nhà chúng ta đều nên thay mới rồi.” Vẫn là ta thực tế nhất, là người quản lý nhân lực phải hiểu được khai thác giá trị con người.

“Ta vốn muốn đi Pháp cảm ơn dưỡng của người đã chuẩn bị cho chúng ta tử rượu kiêu mới nhất, không nghĩ tới nhanh như thế đã biến thành tiền nhiệm.” Hắt nhìn ta, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. (tiền nhiệm = đã từ chức, ý ở đây là ông người Pháp này đã bị bỏ).

Ta xòe hai tay, đành phải tổng kết: “Vẫn phải cảm ơn mẹ ta đi.”

Hà Lan

Ở ngoại ô Amsterdam, một con sông nhỏ tựa như một dải lụa xanh quấn quanh những đồng ruộng mênh mông xanh biếc, xa xa là một căn nhà nhỏ màu sắc hài hòa được xây dựng với phong cách cổ xưa, một khung cảnh nông thôn thật xinh đẹp thật động lòng người! Làm khung cảnh như trong cổ tích này tăng thêm chút thần kỳ hư ảo chính là một chiếc cối xay gió cổ xưa.

Tại nơi nông thôn lộng lẫy như cổ tích này mà tổ chức hôn lễ thật sự là vô cùng lãng mạn, nếu cô dâu không làm khổ người khác như vậy, thì đúng là không còn gì phải chê.

“A Huyền, người cũng trốn ra rồi.” Đại tẩu xinh đẹp hiền thực của ta cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay hung ác của lão mục. (lão mục = mẹ)

Ta cười ha ha đưa cho đại tẩu một ly nước trái cây giải khát: “Đại ca thật đáng thương.” Phải luôn luôn tùy thị để chụp hình cho thái hậu.

“Hắn cũng quen rồi.” Đại tẩu bắt đầu dãi dãi, “Đúng rồi, Thạch Diễm nhà ngươi muốn ngươi đi cứu hắn.”

“Ân?” Ta giương mắt nhìn về trung tâm đám người đang cười đùa hi hi ha ha, chỉ thấy vợ mình bị cô dâu đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn tràn trề sức sống như thời đôi mươi kéo đến tha đi, chân đi không ngừng vội vã mà chụp ảnh.

Được rồi, còn bỏ qua ánh mắt cầu cứu của hắn, có lẽ sẽ bốc hỏa. Ta đánh phải buồng ly rượu đi tới giải cứu kỳ sĩ đang bị phù thủy giam cầm.

“A Huyền! Chết ở chỗ nào! Mau tới cùng lão mẹ chụp ảnh!” Cô dâu hùng hùng hổ hổ, không một chút ngưng ngừng vì vừa được gả đi. Người đang ôm lão mẹ là vợ mới của ta, trông thật giống như một thầy giáo hiền lành dễ gần.

“Không chụp nữa, đưa Diễm cho ta.” Ta vươn tay đang định kéo vợ mình.

“Không được.” Cô dâu lập tức giống con gà mái dang hai cánh ra ngăn trước ở mặt ta, “Người không chụp cũng được, A Diễm đẹp như thế không chụp thật lãng phí!”

Má! Đây là nói cái gì! Chẳng lẽ ta không đẹp sao?!

“Người chụp với nam nhân của ngươi là được, ta muốn cùng Diễm thân thiết.” Ta đứng lý hợp tình.

“Ít thân thiết một chút sẽ chết sao?!” Kiên quyết không thả người.

“Người hỏi lão công của ngươi, ít thân thiết một chút có thể chết hay không.” Ta nhìn về phía chú rể vốn định để hắn giúp, không nghĩ tới hắn thế nhưng đỏ mặt. Xem ra là loài hiếm có.

“Tiểu tử kia, ngươi đừng bắt nạt vợ người!” Cuối cùng cũng xoay người ôm vợ mới của nàng.

“Ta đây đành phải bắt nạt người của ta a.” Ta cười gian thành công kéo Thạch Diễm qua, “Mẫu thân đại nhân cứ từ từ chụp, chúng ta đi thân thiết một hồi sẽ quay lại.”

“Cái tên tiểu tử chết tiệt kia ngươi quay lại cho ta!” Không để ý mẫu thân đại nhân đang dậm chân, chúng ta vừa đi vừa chạy thoát khỏi hiện trường.

...

“Sao vậy?” Hưởng thụ cơn gió biển từ biển Bắc thổi tới, phát hiện người bên cạnh nhím cằm cằm vào một biển hoa tulip, không nói gì.

“Không có, chỉ là có chút cảm thán về hôn nhân của mẹ ngươi.” Thở dài một tiếng, kéo tay ta nắm thật chặt.

Ta nở nụ cười: “Mẹ ta đối với tình yêu chỉ có cảm xúc mãnh liệt, mẹ không thể chịu được sự bình thản khi cảm xúc mãnh liệt đã qua đi, mẹ không biết tình yêu cũng cần tổ chức, cuộc sống hôn nhân cũng thế, yêu chính là một phần của cuộc sống.”

Cánh quay của chiếc cối xay gió đằng trước giống như cánh chim giang ra, đón gió mà chuyển động, cùng với cỏ xanh, hoa dại tạo thành một cảnh tượng độc đáo, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

“Tình yêu tựa như cái kia.” Ta chỉ chiếc cối xay gió làm Hà Lan nổi tiếng khắp thế giới, “Chỉ cần cho nó một chút gió, nó sẽ vẫn tiếp tục chuyển động.”

“Huyền.....” Ánh mắt hắn nhìn ta sáng lên lấp lánh, “Người lần đầu tiên cảm tính như thế.....” Nói xong dùng sức kéo ta vào lòng ngực, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào, “Người yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho chiếc cối xay gió tình yêu của chúng ta chuyển động vĩnh viễn.”

“Ân.” Ta cũng dùng sức ôm lấy vai hắn. Ta hiểu mẹ ta, nhưng vĩnh viễn không thể lý giải.

Chân ái (tình yêu đích thực) giống như ngàn năm có một, mê hoặc và khó cầu (khó có được), có người khổ sở tìm kiếm theo đuổi cả đời, được tới lại chỉ là mạo hợp thân lị, đồng sàng dị mộng. Nếu có thể may mắn chiếm được chân ái, sao lại có thể không hảo hảo quý trọng như trân bảo a?

“Vậy.....sau này người sẽ ít nhìn mấy tên đàn ông khác?” Đang cảm động a, bên gáy lại truyền tới thanh âm khó chịu, “Ta vừa mới nhìn thấy người nhìn chăm chăm con trai của dượng người.”

“Mẹ nó! Người có phải đàn ông hay không a?!” Ta đẩy mạnh hắn ra, “Thằng đàn ông nào mà không háo sắc?! Ta liền thích xem mỹ nam! Thích đẹp cũng phải tội! Háo sắc cũng không phải lỗi!” Ta khiêu khích giương mắt trừng hắn, rồi sau kéo cổ hắn hôn say đắm, “.....Chỉ cần chống lại được hấp dẫn.....”

“.....Vậy mau mau trở về ‘háo sắc’ ta đi.....” Cái lưỡi nóng mềm nhẹ cuốn lấy tai ta, thân mật thì thầm, “Ta chờ hết chờ người tới ‘háo sắc’.....”

“Ai muốn ‘háo sắc’ người, cái thứ tồi tệ này.” Khinh khỉnh đáp lại, nắm tay hắn trở về.

...

Yêu nhất là ánh mắt của người,

Che giấu thâm tình của ta nhu tình của người;

Yêu nhất là đôi môi người,

Đan vào nhiệt tình của ta mê tình của người; (mê tình = say đắm)

Yêu nhất con người người, đã cho ta cả đời này của người.....

————— Toàn văn hoàn —————

Còn PN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mens-world>